

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN BLAKELY

The Real Deal

A Novel

I can be anyone you want

I can transform into the boss
crushing on, your hot nerdy co-w
who's only a friend, your best frie
brother you've had it bad for s
e danced with you at prom way
en, the **guy next door** every
pres since he mows your lawn, fi
car and repairs the sink. I can a
off a fireman, a **soldier**, a c
millionaire, a rogue, an athlete
te—yes, some women like to ph
buried treasure—and the ba
to will drive your family banana

How would you reach me?

It's not that hard.

I just have to know what
you're looking for.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Lauren Blakely

The Real Deal

ST. MARTIN'S GRIFFIN
NEW YORK

[Okumaya Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Michelle ve Eileen'e bu hikâyeye başından beri inandıkları için teşekkür ederiz.

Önsöz

Theo

İstediğin kişi olabilirim.

Seviştiğiniz patrona, *sadece* arkadaşınız olan seksi inek iş arkadaşınıza, baloda sizinle dans ettiğinden beri kötü olduğunuz en iyi arkadaşınızın erkek kardeşine, çimlerinizi biçtiği, arabanızı tamir ettiği ve lavaboyu onardığı için herkesin hayran olduğu yan komşunuza dönüşebilirim. Ayrıca bir itfaiyeci, bir asker, bir polis, bir milyarder, bir haydut, bir atlet, bir korsan -evet, bazı kadınlar gömülü hazineyle oynamayı sever- ve ailenizi çılgına çevirecek kötü çocuğu da canlandırabilirim.

Bana ihtiyacınız olduğunda nasıl ulaşırdınız?

O kadar da zor değil. Sadece ne aradığınızı bilmeniz ve o eski güvenilir arama motoruna doğru terimleri girmeniz gerekiyor. Bir dahaki sefere Cuisinart satarken ya da GigsForHire'da kullanılmış bir egzersiz bisikleti ararken bile beni bulabilirsiniz. Orada, üstlenebileceğim rolleri, sizin için oynayabileceğim karakterleri keşfedeceksiniz. Görevler mevsime, ihtiyaçlara ve düğünler, yeniden bir araya gelmeler, Noel partileri, barbeküler ve bir randevuya ihtiyaç duyabileceğiniz diğer durumlar için talep edilenlere bağlı olarak değişir.

Ben eskort, jigolo ya da striptizci değilim. Bu sıvı değişimi ile ilgili değil. Benim işim senin kol şekerin olmak ve sen de istediğin tadı seçebilirsin. Hepsiyle oynadım.

Ve bir rol var ki diğerlerini geride bırakıyor. Şimdiye kadar en popüler rol kötü çocuk oldu.

Sıradan bir kötü çocuk olmadığımı söylediğimde bana güvenin. Lanet olası sözlük tanıımıydım ve bu reklam benim altın biletimdi:

Eve Gidiyorsunuz ve Bir Tampona mı İhtiyacınız Var? Ben senin adamınım

Ben iyi görünümlü, 28 yaşında eski bir mahkumum. Ama yemin ederim yakalandığım zaman benim suçum değildi. Bana komplo kuruldu. Tıraş olup olmadığımı veya Ed Sheeran müziğini seviyormuş gibi davranıp davranmadığımı bağlı olarak 19 ile 31 arasında herhangi bir yerde oynayabilirim. En değerli , benden bir yaş küçük, hırlayan bir leopar gibi boyanmış, çizik bir motosiklet. Barmenim ve gece 2'ye kadar bir barda çalışıyorum. Bir düğün, buluşma ya da iş partisi için benimle çıkmak istersen, mesaim bittiğinde beni almışsın ve ben de seni tuvalette becermişim ya da ciddi ve kararlı bir ilişkimiz varmış gibi davranabilirim. Seçim senin.

İsteğiniz üzerine aşağıdaki şeyleri yapabilirim....

1. Kız kardeşiniz, kız arkadaşlarınız, eşleriniz veya büyük teyzeleriniz de dahil olmak üzere diğer kadın konuklara açıkça asılın. Anneler de sınır dışı değildir.
2. Siyaset ve din hakkında kışkırtıcı ve/veya tahrik edici tartışmalar başlatın. Tercihen her ikisi hakkında ve ideal olarak günün en kışkırtıcı konuları hakkında.
3. Herkesin önünde sana evlenme teklif edeceğim. Hatta bunu pastanın üzerinde yapacağım ve sana tereyağlı krema kızım diyeceğim.
4. Senden ayrıl ve sonra (a) bir merdiven, (b) bir megafon veya (c) memleketindeki bir geçit töreni sırasında bir anons içeren büyük bir makyaj aşk festivaline katıl. (Not: Halka açık sahneler benim için yeni değil. Yöntemi biliyorum.)
5. Anneniz, babanız, kız kardeşiniz, erkek kardeşiniz ve/veya erkeklerden herhangi biri dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere diğer konuklardan herhangi biriyle yumruk yumruğa kavga başlatın. (Benim için endişelenme, tatlım. County'deki görevim bana mükemmel dövüş becerileri öğretti.)
6. Herkesin önünde günah kadar ateşli seks hayatımız hakkında vahşi ve müstehcen hikayeler anlatın.
7. "Mağara adamına dönüşme ve kadınımı eve götürme vaktim geldi!" diye bağırarak, seni omzumda itfaiyeci gibi taşıyarak hışımla çıktım.

Bu becerilerden herhangi biri ihtiyaçlarınızı karşılıyorsa, lütfen yanıt verin ve etkinlik için beni ayırtın. Çok çeşitli aksanlar mevcuttur. Hizmetlerim kesinlikle platoniktir. Ücret pazarlığa açıktır ve tüm öğeleri mi yoksa alakart bir teklifi mi tercih ettiğinize bağlıdır. Ayrıca, ödeme tamamlandıktan sonra ve yalnızca işimden tamamen memnun kalırsanız yapılacaktır. Bu %100 Memnuniyet Garantili bir tekliftir.

Sıra dışı bir mizah anlayışı ve büyük bir kasaba kalbi olan kaygısız şehir kızı beni bunun için işe aldı. Başından beri iyi anlaştığımız için hayatımın en kolay işi olmalıydı. Bunun yerine, bana büyük bir oyun oynadıktan sonra hayatımın en zor işi oldu.

Birinci Bölüm

Nisan

Eğer telefon çalarsa, kötü haber demektir. Başka neden biri arasın ki?

Metinler hem kolay hem *de* duygusal konular içindir7'de *Jane's'de buluşuruz*'dan *Yeni bir iş aldım'a* ve *O pisliğin seni üzmesine izin verme'ye* kadar.

Bir e-posta, bir arkadaşınızın makyaj malzemesi, masaj ya da şehir dışına uçuş için harika bir fırsat yakaladığı ve bunu size ilettiği anlamına gelir. Bu aynı zamanda çılgın akrabalarınızdan sizi kasabıyla tanışma randevusuna çıkarmaya çalıştığı anlamına da gelebilir.

Ama bir ring-a-ling-ling? Bu, birinin öldüğü ya da birinin sizi o kadar kötü hayal kırıklığına uğratacağı anlamına gelir ki, ölüm gibi hissedersiniz.

Tamam, belki de dramatik davranıyorum. Bazıları benim tiyatroya meraklı olduğumu söyleyebilir. Ama gerçekçi olalım, tele-pazarlamacılar ya da sigorta şirketleri dışında artık kim telefon fonksiyonunu kullanıyor ki? Ve bilginiz olsun, sigorta şirketleri iyi haber vermek için aramazlar.

Kanıtlandı.

Xavier'in yüksek yanaklı, çok güzel yüzü telefonumda yanıp söndüğünde Örümcek hislerim alevleniyor.

Elli tonluk boya, makyaj malzemesi ve fırça çantamın askısını ayarlıyorum. Omzuma batıyor, ama yaptığı şey bu. Manhattan'da dolaşırken her gün omzuma batıyor. Parmağımı ekranda kaydırıp cevap veriyorum. "Hapistesiniz ve kefaletinizi ödememi mi istiyorsunuz?"

Xavier'in kahkahası kulağımda çınlıyor. "Aşkım, arayacağım son kişinin *sen* olacağını biliyorsun. Elinde asla bunun için yeterli para olmaz."

"Doğru değil. Her zaman en az iki yüz dolar taşırım." Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indiriyorum ve Yedinci Cadde'deki öğleden sonra kalabalığının arasından geçiyorum. "Genellikle küçük banknotlar halinde. Striptiz kulüplerindeki ateşli erkeklerin G-string'lerine sokmam gerekirse diye. Oh, bakın. İşte *Magic Mike* bar. Gidip birkaç fıstık için yağmur yağdırmalıyım. Ama cidden. N'aber yakışıklı? İyi misin? Ateşli bir randevuyu kaybettiğinden yakınmadığın sürece asla aramazsın."

Peki, tamam. Yakın arkadaşımınla birkaç kez telefonda konuştum, ancak her zaman önce mesaj yoluyla bir arama için ayarlamalar yaparız. Gördün mü? Demek istediğim hala geçerli.

Hoparlörden bir ses geliyor. "Biniş alanındakilerin dikkatine. Londra'ya giden 405 sefer sayılı uçağa biniş işlemlerine başlamak üzereyiz."

Villagedaki bir peruk dükkanının önünde durduğumda içimdeki tüm hava boşalıyor. Mor saçlı bir manken bana bakıyor.

"April, bir iyi bir de kötü var." Xavier'in ses tonu neşeli. Bu, alıcı için korkunç derecede yıkıcı olacak bir haber verirken benimsenen resmi bir ton. Üç, iki, bir, başla: "İyi haber, bir son dakika fırsatı yakaladım ve yeni Timeless Watch'un fotoğraf çekimi için Londra'ya gidiyorum."

Onun haberi benim için yıkıcı ama yine de çılgılık atıyorum. Keskin gri takım elbiseli bir kadın yanımdan geçerken kaşlarını kaldırıyor. "Bu inanılmaz!" Olabilecek en kötü zamanda beni ortada bıraktığı için ona bir makyaj fırçasıyla vurmak istesem de heyecanımı gizleyemiyorum.

"Kötü haber-"

"Aile buluşmasında benimle çıkamazsın," diyorum çünkü evet, bu korkunç bir şey. Ama en seksi kol şekerini çıkarmış olsam bile, bu büyük fırsat için heyecanlı olmasaydım tam bir dangalak olurum. Genelde dangalak, dangalak ya da dangalak olmaktan kaçınmaya çalışırım. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer olunabilecek başka türden dangalaklar varsa, onlardan da olmak istemiyorum. "Bu senin için harika. Büyük başarılarla imza atmanın eşiğindesin."

"Gerçekten bunun benim için büyük bir fırsat olabileceğini düşünüyor musun?"

Kararlılıkla başımı sallıyorum. "Elbette. Zamansız çekimi çok büyük. Sadece dünyanın en seksi saat üreticisi. Hiç o saatlerden birini takan bir erkek gördünüz mü? Resmen bütün kadınları ateşlendiriyorlar."

Gülüyor. "Bazı erkekler de."

"Büyük, süslü bir kol saati takan bir erkekte gülünç derecede seksi bir şey var."

Metroya doğru yoluma devam ediyorum ve yanımdan hızla geçen taksilere, Lyft'lere ve Uber'lere özlemle bakıyorum. Bir taksi çağırmak ya da bir araba çağırmak istiyorum ama kendime makyajım ve boyamla yaptığım bu lanet yürüyüşün CrossFit antrenmanına benzediğini hatırlatıyorum. Banliyölerdeki otoparklarda lastik fırlatan insanlar mı? *Pssh*. Onlara günlerini göstereceğim. Manhattan'da bir çanta dolusu vücut boyası ve koşuşturan New Yorklularla mücadele ederek yürümeyi deneyin. Ben tüm Fitnesslandia'daki en kötü belalıyım. Kokuşmuş bir spor salonu üyeliğine ihtiyacım yok.

"Ve şimdi reklamlarda büyük, süslü kol saatini takan adam ben olacağım. Bunun için çok heyecanlıyım." Xavier kendi kendine küçük bir çığlık atıyor, sonra onu dizginliyor. "Grubum uçağa binmek üzere. Dinle, Jeanie Teyze'nin, Kuzen Katie'nin ve -kendini çöpçatan sanan diğer kişi kimdi- önünde yeni erkek arkadaşını oynamayı dört gözle beklediğimi bilmelisin."

"Kız kardeşim, Xavier. Kız kardeşim, Tess."

"Doğru. Onunla. Senin erkeğinmişim gibi davranmayı dört gözle bekliyordum. Bu benim için gerçek ve zorlu bir sınav olacaktı."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, aşkım."

"Biliyorum ve şimdi başka birini bulmam gerekiyor," diyorum, hayal kırıklığının bir kısmının sesime sızmasına izin vererek.

Mesele şu ki, bunu sineye çekip, lunaparkta bir gün, Hula-Hooping yarışması, çim bowlingi ve Tanrı bilir ailemin planladığı başka hangi aktivitelerle birlikte gelen Hamilton Aile Buluşması'na randevusuz gidemem. Muhtemelen kaya tırmanışı, ip sallama, kolye yapımı, çilek toplama ve tişört boyama.

Bu fanteziye tek başıma gitmektense on bin devre mülk satıcısıyla Kuzey Kutbu'nda bir gemi seyahatine çıkmayı tercih ederim. Kız kardeşim beni ayarlamak için şimdiden can atıyor.

Geçen hafta gönderdiği bir e-postada "Biriyle görüşüyor musun?" diye sordu. "Eğer değilse, Mark'tan buluşmada senin çöpçü avı partnerin olmasını isteyebilirim. O harika biri ve tahmin et ne oldu? Menüye tri-tip biftek ekledi. Pesto sosuyla tadı kesinlikle harika. Mutlaka denemelisiniz. Mark size pestonun nasıl yapıldığını anlatabilir."

Mark memleketimdeki yerel sandviç dükkanını işletiyor. İyi biri ve son derece sıkıcı.

"Sizi yüzüstü bırakmayacağım," diyor Xavier, arka plandaki teneke hoparlör bir kez daha cızırdayarak terminaldeki herkesi -ve desibellere bakılırsa muhtemelen Kennedy Havaalanı'nın beş millik yarıçapının tamamını- Biniş Grubu B'nin toplu olarak uçağa binmesi gerektiği konusunda uyarırken.

"Benim için oyuncu araması mı yaptın?" Metro girişine yaklaşırken şaka yapıyorum. Bu, bugünkü Manhattan CrossFit antrenmanının en zorlu engelli parkur bölümü - Christopher Street girişindeki basamaklarda başarılı bir şekilde gezinmek. Ama ben ustalaştım. Siz de benim bu basamakları *Frogger*'la inebildiğim kadar başınızın üzerinde bir dambıl sallamaya çalışın CrossFitçiler.

"Hayır. *Daha iyi*. İyi bir arkadaşım bunu yapabilir. Müsait ve ilgileniyor. Yan tarafta çalışıyor. Bar işletiyor."

"'Rol yapıyor' şifresi mi?"

"Hepimiz her zaman rol yapmıyor muyuz?"

Ben hariç. Aktörler ve modellerle aynı kalabalığın içinde olabilirim ama başka biriymişim gibi davranmıyorum. Bunun yerine, *onları* başka biri olabilmeleri için resmediyorum - bir leopar, bir tanrıça, bir kuğu, altınlar içinde bir kadın, bir oyun kartı, içinde yavru bir kuş olan bir yuva. Ellerim, bu öğleden sonra spor ayakkabı reklamı yapan bir dergi için fit ve formda bir koşu yıldızının üzerine yaptığım çita resminden dolayı şeftali turuncusu ve gece yarısı siyahına bulanmış durumda.

"Evet, o bir aktör ve sesini duyana kadar bekle," diyor Xavier bana binişin koşuşturmacası arasında. "Onunla çiftleşmek isteyebilirsin. Biliyorum, ama şanslısın ki o heteroseksüel, bu yüzden benim kadar rol yapmak zorunda kalmayacak. Yine de ödeme yapmanız gerekecek."

Gözümü bile kırpmam.

Bu noktada başka ne seçeneğim var ki? Buluşma için bir kase mısır gevreğinin süte ihtiyacı olduğu gibi bir randevuya ihtiyacım var. Ayrıca, seksi sesli bir adam, aramızda bir şey olduğuna inandırabilirse, buluşma randevum olarak işe yarayabilir. Aslında asıl ihtiyacım olan şey, ailemdeki çöpçatan özentilerinin burunlarının dibinde dolaşacak büyük bir şişe Stop Trying to Set Me with Men Who Are Wrong for Me formülü. Ki bu ailemdeki hemen hemen herkes için geçerli. Ama genelde gittiğim eczacıda Hamilton klanındaki aşırı aktif çöpçatanları sakınleştirecek iksir kalmamış. Bu yüzden,

tamponum olabilecek bir adam arayışım. Eğer Bay Telefon Seks Operatörü o adamsa, onu getirin. "İsim ve numara lütfen."

"Adı Theo." Telefon numarasını sayıyor, ben de numaraları hatırlamakta iyi olduğum için hemen tekrarlıyorum. "Ama bilgilerini beş dakika içinde sana mesaj atacağım, böylece sen de öğrenmiş olursun. Seni asılı bırakmayacağım. Asılı kalmak Noel ağacı süsleri ve diğer çeşitli ağza alınmayacak eşyalar içindir, kusursuz tenli güzel kızlar için değil."

Gözlerimi deviriyorum ve gülüyorum. "Sen de mükemmel bir cilde sahipsin, çünkü losyonlar ve iksirler konusunda benim kadar dindarsın. Londra'da iyi eğlenceler. Timeless'ta onları şaşırt. Seni bir ergenin iPhone'unu sevdiği gibi sevmelerini sağla."

"İşim bittiğinde, daha çok bir gencin selfie'lere tapması gibi olacak."

"Hiç şüphem yok."

Aramayı sonlandırıyorum ve içimde tuttuğum iç çekişimi dışa vuruyorum. Onun adına çok mutluyum. Gerçekten, öyleyim. Ama hepimiz biraz benciliz, değil mi? Ve bencil yanım, arkadaşımın hâlâ randevum rolünü oynamasını diliyor.

Ama gerçekten, en büyük dileğim ailemin evine yanımda biri olmadan gitmemek. Kadınlar kan kokusu alacak. Üzerime çullanırlar. Ben çöpçatanlık ızgarasının taze etiyim. Ayakta kalan son bekar kadınlardan biriyim ve bu bekar kadının ayakta kalması gerekiyor.

Bekâr olmaktan mutluyum ve bu ailemi şaşırtmış görünüyor. Geleneksel ya da eski kafalı değiller. Sadece eski kafalılar. Onlar "küçük kasaba" ve bunu seviyorlar ve benim de bu yaşam tarzını sevmemi istiyorlar.

Xavier geçici bir erkek arkadaş olarak mükemmel olurdu. Gerçek bir centilmen, ailelerin sevgilisi ve benimki de bir fiyaskoyla karşılaşmadığımı ilk ve son kez anlayacaktı. Umarım arkadaşı da onun kadar iyi olur. Merdivenlerden iniyorum, sonra pembe askılı giymiş bir kızın önünden koşarak geçiyorum, metro kartımı okutuyorum, turnikeden geçiyorum ve iki dakika içinde perona varıyorum, üstelik çantamla tek bir kişiye bile çarpmadan.

Trenin gelip gelmediğini görmek için tünelden aşağı bakarken cebimden telefonum çalıyor.

Xavier'in bir telefon numarası vermesini bekliyorum.

Ama bana bir telefon numarası değil. Bir bağlantı ve bir not:

Xman: This is the first one I grabbed. His info is here.
Gotta go. xoxo

Tıklayıp okuduğumda içimde garip bir heyecan oluşuyor. Artık bir centilmen istediğimi sanmıyorum. Hayır, eve ailesine götürecek iyi bir adam istemiyorum.
Bunu istiyorum.

İkinci Bölüm

Theo

"Lütfen gülmeyin."

Ne zaman biri bu üç kelimeyi söylese, kıkırdamanız neredeyse garantidir. Muhtemelen o kişi kendisini tam bir aptal gibi gösteren saçma bir hikaye anlatacaktır. Kahkahalarla gülmek isteyeceksiniz.

Ama insanlara istediklerini verme sanatında ustalaştım ve bardaki kadın benim dürüst yüzümü istiyor.

"Gülmeyeceğim, söz veriyorum," diyorum kırmızı gözlüklü ve omuz hizasında, TV sunucusu tarzı siyah saçlı kadına. Lori bugün tek başına yemek yiyor. Çoğu gün tek başına yemek yer. Beni bir sırdaş olarak görüyor.

"Bu tuhaf bir talep olacak," diye uyarıyor.

İsteğinin bana garip geleceğini hiç sanmıyorum. "Ben halledebilirim."

Derin bir nefes alıyor, sonra nefes veriyor. "Nachoların buharda pişirilmeyeceğinden emin olabilir misin?"

Kim nachoları buharda pişirir ki? "Sipariş ettiğiniz nachoların buharda pişirilmeyeceğine söz veriyorum. Cin tonik de kızartılmayacak." Yüzüm ölümcül derecede ciddi, çünkü nasıl davranacağımı biliyorum.

Elini göğsüne bastırır. "Tanrıya şükür, Theo. Çünkü geçen gece benim de başıma geldi. Korkunçtu."

Cine uzanırken bakışlarımı ona dikiyorum. "Bana buharda pişirilmiş nacho fiyaskosuyla ilgili her şeyi anlat."

İnsanlar bana bir şeyler anlatır. Her zaman söylediler. Sadece barmen olduğum için değil. Kahverengi gözlerim olduğu için de. Bu fenomeni inceledim. Kahverengi gözlü insanlar daha güvenilir olarak görülüyor.

İronik, değil mi?

Bu güvenin bir sırrı açıklayıp açıklamayacağımı hiçbir ilgisi yok. Spoiler uyarısı: Ben bir kasa dairesiyim. Güven meselesi, kahverengi gözlere sahip olmanın aynı zamanda köşeleri daha sık açılan dudaklara sahip olma olasılığınızın daha yüksek olduğu anlamına geldiği gerçeğiyle ilgilidir. Tercümesi: Gözler güvenli bir yüze sahiptir, bu yüzden nacho sırlarınız konusunda bana güvenebilirsiniz. Belli ki gülümsemek bir numaralı sosyal kayganlaştırıcı.

Lori yontulmuş şeftali tırnaklarını barın kenarında gezdiriyor. "En sevdiğim taco dükkanına gittim ve her zaman yaptığım gibi mini nachos sipariş ettim. Ama onun yerine bana tam boy tabak getirdiler," diyor içkisine özlemle bakarken. Buranın müdavimi olma yolunda hızla ilerliyor. "Ama bunu belirttiğimde garson ne yaptı biliyor musun?"

Telefonum kot pantolonumun cebinde titriyor. Cin şişesini daha sıkı kavıyorum çünkü parmaklarım mesajlarımı kontrol etmek için kaşınıyor. "Ne yaptı?" Cini doldurmayı bitirirken soruyorum. Bir peçete alıp önüne koyuyorum, sonra bardağı üzerine yerleştiriyorum. Mesajı daha sonra kontrol edebilirim.

"Tabağı geri aldılar, nachoların yarısını kazıdılar, tabağı mikrodalgaya koydular ve zapladılar. *Yeniden ısıtmak için,*" diyor Lori, her korkunç kelime acele etmeden.

Burnum kırıışıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Ve sen sadece buharda pişmiş ve vıcık vıcık nacho yemedin. Sıcak ekşi krema da yedin." Başımı sallıyorum, yemeğine yapılan muameleden iğreniyorum.

"Guacamole kızarıyordu. Üzerinden buhar kıvrılıyordu."

Bu aslında kulağa oldukça iğrenç geliyor, özellikle de dumanı tüten bir guacamole yığını görüntüsü beynime yerleştiği için. Ürperiyorum. O kadar geniş gülümsüyor ki gözlüklerinin arkasından gözleri kırıışıyor. Çok tatlı, gerçekten. İçkilerini hazırlayan ve yemek siparişlerini alan adamdan başka konuşacak kimsesi olup olmadığını merak ediyorum. Buraya geldiğinde genellikle içkisini bile bitirmez. Sık sık diğer tarafta ona katılmamı, bir tabure kapmamı ve yemek yememi isteyip istemediğini merak etmişimdir.

Bazen aklım çeliniyor. Birine ihtiyacı varmış gibi görünüyor ve yeterince iyi biri. Ama birine açılmaya başladığında ne olduğunu biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğratırlar. Bazıları sizi sırtınızdan bıçaklar. "Sana şimdiye kadar yediğin en iyi nachos'u getireyim."

Mutfağa gidip siparişi teslim ediyorum ve sonra saatime bakıyorum. Beş dakikalık bir molam var, bu yüzden ağır, paslı kapıyı iterek açıyorum.

beni Two A.M. Club'ın arkasındaki sokağa götürdü. Saat akşamın altısı. Komilerden biri duvara yaslanmış, bir ayağını arkasındaki tuğlalara dayamış, dudaklarından bir sigara sarkıyor.

Bana başını salladı.

Ben de aynısını yapıyorum, sonra birkaç adım uzaklaşıyorum. Ekran kilidimi on rakamla açıyorum. Dört rakam asla yeterli olmuyor. Bildirime tıkladığımda omuzlarım çöküyor. Meğer arka cebimdeki vızıltı, *üzgün enayi* türündenmiş. Bilirsiniz, bir e-posta için heyecanlanırsınız ve sonra sadece indirim yapan bir mağaza, yeni bir abonelik teklifi sunan bir haber sitesi veya Viagra'da bir fırsat olur. Küçük mavi haplara ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim.

Vızıltı, kredi kartı faturamın üç gün içinde ödenmesi gerektiğine dair bir bildirim için. Hadi oradan, Visa. Bana bilmediğim bir şey söyle.

GigsForHire'dan gelen bir e-posta olmasını umuyordum, potansiyel bir müşterinin benimle iletişime geçtiğine dair bir bildirim.

Yine de siteye giriyorum. Bir bağımlılık haline geldi. Çoğu zaman hayal kırıklığına uğrattıyor, çünkü buradan bir iş almak, bir kumar makinesinden para kazanmakla aynı orana sahip. Üç kiraz çok sık elinize geçmiyor ama geçtiğinde de lezzetli bir ikrama dönüşüyor.

Görünüşe göre biri ilanımı görmüş ama cevap yok. Havaalanına giderken Xavier aradı ve bana kesin bir şey bulduğunu söyledi. Garip olan, benim *onun* yerine geçebileceğimi söyledi. Onu severim ama birbirimizin yerine geçmemiz zor ve dostumu asla kötü çocuk olarak görmem. Ama arkadaşının ihtiyacı olan şey buymuş, bana bir aile buluşmasında onun yerini doldurup dolduramayacağımı sorduğunda söyledi.

"Onu hayal kırıklığına uğrattamam ama bu işi de bırakamam. Beş günlüğüne yerime bakma şansın var mı?"

"Beş gün," dedim şaşırarak. Çoğu iş o kadar uzun sürmez. "Hafta sonu izinliyim ve eğer ücret uygunsa, geri kalanı için vardiyaları değiştirebilirim."

"Mükemmel. O çok tatlı biri ve sen de benim tanıdığım, zor anlarda onu idare edebilecek tek kişisin."

"Ama bir ücret olduğunu biliyor?"

"Kalbimin iyiliğinden gittiğimi mi düşündün? April, kot pantolonum beni şişman gösterirse hayatımın sonuna kadar bunu bana söyleyeceğine dair yemin etti. Ona eski moda dolarlara ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

"Bana ne istediğini söyle."

"April'ı tanıyorsam, eski mahkum reklamı için çılgına dönecektir. Çok komik. Ona bunu göstereyim, tamam mı?"

April gibi bir isimle, yandaki adamı isteyeceğini düşünürsünüz. Ama belki de kara koyundan hoşlanan iyi bir kızdır.

Şükran Günü yemeklerinde, düğün randevularında, hatta bat mitzvah'larda bile o derinin içine girdim. Başka rollere de büründüm. Bir satıcı, bir pezevenk, dolandırılmış bir aptal, kuşatılmış bir erkek arkadaş oldum. Her şey gözlerde ve rolün içine koyduğunuz kalpte.

Ama molam biterken kumar makinesi sessizce rölantide çalışıyor. Ödeme gelmiyor. Belki April çekindi. Belki de bir randevu kiralamak yerine tek başına denemeye karar verdi.

Komi sigarasının son korunu emerken ben içeri giriyorum. Nacholar hazır. Tabağı alıyorum, üzerine biraz daha guacamole koyuyorum ve Lori'ye servis ediyorum.

Mutlu bir şekilde inliyor ve elini denizden bir balık koparmak için çırpınan bir pelikan gibi daldırıyor.

"Mükemmeller," diyor ve ben de ona gülümsüyorum. Gözlerime ulaşıyor. Güvendiği gözler.

Mesele şu ki, onun nachosunu sevmesi gerçekten umurumda. İnsanları okumak kolay olabilir, hatta oynamak daha da kolay olabilir ama ben her zaman çok fazla önemsedim.

Herkesin bir Aşıl topuğu vardır. Bu benimki.

Bu yüzden biraz sonra telefonum tekrar çaldığında hemen cevap vermenin bir yolunu buluyorum. Gelen kutumda gördüklerim hoşuma gidiyor.

Üçüncü Bölüm

Nisan

Kimden: Tatlı Buttercream Kreması
İçin: Memnuniyet Garantili
Re: Tampon lazım mı?

Banyoda sevişerek tanıştığımız kesin. Ama bunu herkese söylüyor muyuz?

Nisan

* * *

İnsan davranışları beni her gün biraz daha şaşırtıyor.

İnsan hamster tekerleği diye bir şey olduğunu ve kullanılmış olarak satıldığını öğrendim.

Bu nasıl mümkün olabilir? Kimin bir insan hamster çarkına ihtiyacı var ki? Bir emuya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Onu geç. Emuslar çok sevimli. Bir gün ben de bir tane istiyorum. Binamın köşesindeki veterinerin yavru bir emusu var ve her geçtiğimde devekuşuna benzeyen kuşun ofisin etrafında gıdıkladığını görmek çok keyifli. Her zaman bekleme odasındaki kedilerle flört etmeye çalışıyor ama nafi.

Siyah deri berber koltuğunda dönerken, GigsForHire'daki "Satılık Hamster Tekerleği" ilanına eşlik eden fotoğrafa daha yakından bakıyorum. Kırmızı Hawaîi gömleği, kot pantolonu, spor ayakkabıları ve gözlükleriyle garip bir şekilde normal giyinen bir adam çarkın üzerinde tırmanıyor ve onu döndürüyor.

Neden? Bunu neden yapıyor ki? Artık bu yalnızlığı kaldıramıyorum.

"Fırçanı bırakıp bunu görmeye gelmelisin!" Boş salondan arkadaşım Claire'e sesleniyorum. Arka tarafta saç fırçalarını dezenfekte ediyor. Annelerden mankenlere ve bakımlı erkeklere kadar herkese verdiği görünüm onu Brooklyn'in en iyisi yapmıyorsa, temizliğe olan bağlılığı kesinlikle . Park ettiğim kabindeki sandalyeyi döndürerek akşamki işini bitirmesini bekliyorum.

Asıl şey ise bir cevap.

Midem resmen düğümlendi, bu yüzden kendimi bulabildiğim kadar çok oyalayıcı şeyle eğlendiriyorum. İlanı gördükten birkaç saat sonra Xavier'in arkadaşına bir talep gönderdim. Şimdi bir cevap bekleme arafındayım. Bazen bir şeyi istemek berbat bir şey.

Claire yanıma geliyor, siyah diz üstü botları yerde delikler açıyormuş gibi tıklar *tıkır ses* çıkarıyor.

Ona erkek boyutundaki hamster tekerleğini gösterdim. "Bir gün bir tane alabilir miyiz anne, lütfen?"

Resme bakarken sürmeli lacivert gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bu bir hamster tekerleği."

"Bir tanesini çok istiyorum."

"O zaman bunu doğum günü dilek listene ekleyelim."

Sadece ikimiz olmamıza rağmen komplocu bir şekilde fısıldıyorum. "Bu çarkın muhtemelen kirli bir cinsel geçmişi varmış gibi hissediyorum. En kirli işler bu çarkta gerçekleşiyor olmalı."

Sandalyemin arkasından tutuyor ve aynaya bakmam için beni döndürüyor. Günün sonundayız ve saçlarım nemden dolayı biraz dağınık. Güneş burnumun kenarındaki çilleri ortaya çıkarmış ama ben çillerden nefret eden kızlardan değilim. Onları saklamaktansa kucaklamak daha iyi. Claire yansımama bir kaşını kaldırıyor. "Yoksa neden birinin hamster tekerleği olsun ki?"

"Aynen öyle. Gördün mü? Beni anlıyorsun. Dünyayı anlıyorsun. Ama neden elli kilo parçalanmış gazeteyi de satıyor?" Parmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum, böylece çarkın yanındaki zemini kaplayan yırtık haber başlıklarıyla dolu odayı görmemesi mümkün değil. Adam gerçekten de dönen çarkın üzerinde küçük bir kemirgeni taklit ediyor. "Hamster tekerleği fetişi olsaydım bile, parçalanmış gazeteler yüzünden bunda dönmeye kesinlikle hayır derdim."

"Bunu nereden biliyorsun? Eğer hamster tekerleği fetişin varsa, parçalanmış gazete kağıtlarını da sevebilirsin."

Bu olasılığı derinlemesine düşünüyormuş gibi çeneme dokunuyorum. Başımı ileri geri sallıyorum, sarı buklelerim hızla kırbaçlanıyor. "Hiç sanmıyorum. Gazete kağıdını pek sevmem."

Standının üzerindeki saç spreylерini düzeltmek için hareket ediyor. Ben de ona katılıyorum, çünkü bu şekilde zaman geçiyor. Bir aerosol kutusunu duvara doğru iterken saate bakıyorum. Bazı jöleleri yeniden düzenlerken, saatime gizlice bir göz atıyorum.

Claire bana keskin gözlerle bakıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne yapıyorum ben?" Bakışlarına en iyi yapmacık bakışım ile karşılık veriyorum. Bu, ustalaştığım bir bakış - kahverengi benekli büyük yeşil gözler çabalarım a yardımcı oluyor.

"Endişeleniyorsun." Şakağıma dokunuyor. "Merak ediyorsun."

"Peki neyi merak ediyorum?"

"Eğer bu çılgınlıksa. Eğer bunu yapman gerekiyorsa. Eğer bu şimdiye kadar yaptığın en çılgınca şeyse. Yine de bunu çok istiyorsun."

"Kapa çenenі, zihin okuyucu."

Gülüyor. "Evet. Kafatasının içini görebiliyorum. Ve cevap verecek. Unutmayın, istiyor."

"Sence *yakında* cevap verecek mi?"

Garip bir şekilde sinirlerim göğsümde çırpınıyor, göğüs kafesime karşı tehlikeli kanatlar çırpıyor. Neden gergin olanın ben olduğumdan tam olarak emin değilim. İlanı veren deli ben değilim. Hayır, sadece yirmi dakika önce cevaplayan kaçığım. Tamam, on dokuz dakika kırk yedi saniye önce cevap verdim ama kim sayıyor ki? Sadece ben, fazladan şekerli suyla kafayı bulmuş kıpır kıpır sinek kuşu.

Claire omzumu okşadı. "Xavier seni bir serseriyle tanıştırmaz. O tamamen güvenilirdir. Adam muhtemelen sosyeteye appletinis servis etmekle meşguldür."

"Onun batakhanesinde mi? Şüpheli." Spreyleri ve jelleri sıralıyorum.

"Ne olursa olsun, cevap verecektir. Yaptığı şey bu. Bana sorarsanız havalı bir iş."

Umursamazca omuz silkiyorum. "Tom bana yardım etseydi bu çok daha kolay ."

"Seni sevdiğimi biliyorsun ama erkek arkadaşım kiralık değil."

Huff. "Lütfen. Adamını çalmıyorum. Demek istediğim, eğer bana bir arkadaş konusunda yardım ederse. Neden bana ödünç verebileceği bekâr bir adamı yok? Xavier'in yerine geçecek biri."

"Kimse işten o kadar izin alamaz. Xavier nadir bulunan biriydi ve bakın ona ne oldu. Bir iş kaptı."

"Ya bir iş ya da önemli biri. Cole'a soracaktım," diyorum, bir menajer arkadaşımızın adını vererek, "ama birkaç hafta önce biriyle çıkmaya başladı, o yüzden piyasadan çekildi. Ve Anders'ın Miami'de bir konferansı var. Son dakika yedekleri listesini taradım. Seçenekler yok denecek kadar az."

Claire bir şişe saç spreyini çekmeceye sıkıştırıyor. "Gördün mü? Birini işe almak, iyilik istemekten daha iyidir." Erkek arkadaşı dünya çapında bir fotoğrafçı ve en büyük fırsatlarımdan birini yakalamama yardımcı oldu. Ben de ona daha büyük bir konuda yardım ettim: Onu en iyi arkadaşım ile tanıştırdım ve şimdi birbirlerine deli gibi aşıklar ve ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar. Evet, aşk ve seks, seks ve aşk, şanslı şeytanlar. Ayrıca, duygusal bir sülük değil. Bunun için bonus puan. "Ayrıca, Memnuniyet Garantili erkeğiniz kesinlikle işe yarayacaktır." Göğüs kemiğine dokunuyor. "Bunu hissedebiliyorum."

Şimdiden evet demesini istemem garip mi? Bu adamı tanımıyorum bile, ama reklamının benimle konuştuğuna yemin edebilirim. Sevimsiz, aşırı romantik bir şekilde söylemiyorum. Komik kemiğime hitap etti ve bu vücudumdaki en büyük kemiktir.

Gülmeyi severim. Çarpık, tuhaf şeyleri severim. Cesaretleri ve vahşi günleri ve geceleri severim. Ve ailemin bana asla ayarlamayacağı erkeklerden hoşlanıyorum. Nedenini anlasam da tek yapmak istedikleri bu gibi görünüyor. Onların yerinde olsaydım, muhtemelen ben de düzgün bir erkeğin ilgisini çekebileceğim konusunda endişelenirdim. İyi bir geçmişim olduğu

Öksür, öksür, eski erkek arkadaşım Landon.

Her ne olursa olsun, umutsuzca mükemmel bir kalkana ihtiyacım var. Son birkaç gün içinde gönderdikleri e-postaları düşünün.

Kimden: Jeanie

Teyze'ye: April

Seni buluşmada görmek için sabırsızlanıyorum! Ve sizi Linus'la tanıştırmak için kasaba meydanına götürmek için kesinlikle sabırsızlanıyorum. O bir ipotek bankacısı ve mümkün olan en iyi faiz oranı fırsatlarını bulmayı seviyor.

ve çalmak ve hafta sonları geniş, açık sularda tekneyle gezmek. Kulağa senin için mükemmel gelmiyor mu? İkinize bir sabah kahvesi randevusu ayarlamama ne dersiniz? FlourChild'da tarçınlı çörek yiyebilirsiniz!

Xoxo
Jeanie

Bak, Linus gayet iyi olabilir. Ve kim faiz oranlarında harika bir anlaşma istemez ki? Bu, yetişkinliğe adım atarken ihtiyaç duyacağım şeyler listesinde üst sıralarda olmalı. Ama randevular yetişkin olmanın yeri değil, değil mi? Ayrıca, Jeanie Teyze'nin en iyi satış konuşması faiz oranlarını içeriyorsa, Linus'un korkunç derecede sıkıcı olacağından korkuyorum.

Annem *Calvin*'in tam da ihtiyacım olan kişi olduğuna ikna olmuş durumda. İki gün önce, bu küçük ipucunu verdi.

Kimden:
Anneme: April

Sadece birkaç gün kaldı! Koridordaki kedi saatinin Manhattan'daki tik taklarını duyabiliyor musunuz? Küçük kızımı göreceğim için duyduğum heyecanın sesi bu. En harika çöpçü avını planlıyorum ve çöpçü avı asistanıma ihtiyacım var. Ayrıca, Calvin'in de çöpçü avını sevdiğini biliyor muydun? Onu hatırlarsın. Hırdavat dükkanını işletiyor. Adam aletlerini biliyor, ne demek istediğimi anlıyorsan. Küçük bir randevuya ne dersin? Biriyle bir eş tanışmak, günümüz çocuklarının kullandığı şu çılgın çevrimiçi sitelerden çok daha iyi, öyle değil mi?

(BU BAĞIRARAK BÜYÜK HARFLERLE YAZILMIŞTI. Bağırarak büyük harf kullanmak doğru

muydu? Her şeye rağmen, sevgiler ve kucaklamalar!) Senin annen

Bu arada, Jeanie'nin kızı, benden birkaç yaş büyük kuzenim Katie, Facebook'tan bana mesaj atarak kanişlerini gezdiren adamın harika bir poposu olduğunu söyledi. Güzel bir kıcı her kız kadar ben de severim ama kartvizitinde vurgulanan tek özellik arka taraf olunca biraz endişeleniyorum. Bir de kız kardeşim var. Dün bana mesaj attı.

Tess: Yooohoo! Cory and I found someone for you! He's one of our regular customers, and I keep telling Cory that this guy is perfect for you. He has a beard. Beards are in, right? That's what I hear, at least. Can't wait to see you. Please bring entertaining stories. Lord knows, I need them.

Bu yüzden yalnız gitmiyorum. Bütün hafta boyunca dürtölüp dürtüleceğim ve etrafta dolaştırılacağım. Memleketim Wistful'dan erkeklerle çıkmak istemediğimden değil. Sadece memleketimden erkeklerle çıkmak istemiyorum.

Oraya geri taşınmak istemiyorum. Ailemdeki herkes ve onların kız kardeşleri, kuzenleri, teyzeleri, amcaları, arkadaşları, berberleri, kasapları ve şamdancıları Wistful'da sevgilileriyle tanışıp evlendiler diye ben de taşınmak istemeyeceğim.

Belki benim de Manhattan'da şansımın pek yaver gitmediği doğrudur ama bazen çıktığınız şık giyimli iş adamının hâlâ ailesinin bodrumunda yaşadığını anlamak gerçekten zor oluyor. *Jersey*'de. İyi, iyi. Her zaman Liman İdaresi'ne şüpheli bir şekilde yakın buluşuyorduk ve *belki* de bu onun hiç hırslı olmadığını göstermeliydi. Ama beni savunacak olursam, Bodrum Sakini Brody şaşırtıcı derecede mükemmel öpüşüyordu ve bu her türlü günahı örtüyordu.

Ayrıca, Landon the Liar'dan beri, randevusuz bir hayat yaşıyorum. Biriyle çıkmak şu anda göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı.

Claire, Dyson Supersonic saç kurutma makinesinin kablosunu bükerek yukarı doğru sarıyor. "Belki de buluşmayı es geçmelisin."

Berber koltuğuna dönüyorum. "Aslında garip bir şekilde eğlenceliler. Ayrıca, kaçmak yanlış olur."

Tekrar omzuma vurdu. "Senin vicdanın var. Henüz tamamen demode değiller."

"Bir gün olacaklar."

Telefonum çalıyor ve içimde bir umut dalgası kabarıyor. Bir taklit oyununun çılgınlığını istiyorum. Xavier'in yerine geçecek kişiden haber almak istiyorum. O saçma reklamı yazan adamın benim kol şekerim olmasını istiyorum.

Çünkü benim en büyük arzum kariyerime ve sadece kariyerime odaklanmak. *Sporting World*'ün bir sonraki mayo sayısı için vücut boyama sözleşmesini kazanmak için önümde büyük bir şans var. Bu benim alışılmadık iş alanımdaki en prestijli işlerden biri ve eğer bu işi alırsam, masaya A oyunumdan daha azını getirme riskini göze alamam.

Bu kıza bağlanmak yok.

Ama ailem kariyerimi tam olarak anlamıyor. Connecticut' sakın bir sahil kasabası yerine neden şehirde yaşamayı sevdiğimi anlayamıyorlar. Bu şekilde beni eve geri çekebileceklerini düşünerek bana tuzak kurmaya çalıştıklarından şüpheleniyorum. Eğer buluşmaya yalnız gidersem, yerel çöpçatanlık değirmenine yem olurum. Onlara flört diyetinde olduğumu söylemek işe yaramaz. Bunun neden olabileceğine dair çok fazla soru soracaklar - cevaplamak istemediğim sorular. Bir parça kol şekeri, bu etkinlikten yara almadan çıkmamın ve Manhattan'a dönüp büyük dergi işine girmeye hazır olmamın en kolay yolu.

Ekranı kaydırarak açtığımda, faiz oranları veya çöpçü avı hakkında bir e-posta gelmiyor. Bu benim istediğim e-posta.

Kimden: Memnuniyet Garantili:

Tatlı Buttercream Kreması

Re: Tamponlama becerilerim mükemmeldir.

Onlara banyoda seviştiğimizi söyleyin, ancak kurgusal seks hayatımızı delicesine kıskanırlarsa. Bekle. Daha da iyisi. Sadece göz kırp ve buluşma sırasında saçların dağılmış bir şekilde banyodan çık. JBF tarzı.

Bu üç harfin ne anlama geldiğini bildiğim için midem bulanıyor: *az önce becerildim*. Seks söz konusu bile değil. Hizmetleri platonik. Ama lanet olsun, rol yapması elektrikli ve alışılmadık derecede çekici. Çabucak cevap veriyorum.

Kimden: Tatlı Buttercream Kreması

İçin: Memnuniyet Garantili

Re: Umarım masal anlatma becerileriniz de en üst düzeydedir

Eğer şimdiden çivilemeden bahsediyorsak, hikayemizi de çivilemeliyiz gibi görünüyor. Yüz yüze buluşalım mı? Yarın mı? Prospect Park'ta mı? Arkadaşlarım benimle olacak. Bir tanesi kabaca bir mavna büyüklüğünde.

Kimden: Memnuniyet Garantili:

Tatlı Buttercream Kreması

Re: Güzel ve Çirkin referansı benim için kayıp değil

Mesaj açık ve net bir şekilde alındı. Doğal olarak, seni hırlayan leoparımdın üzerinde sonsuza dek götürmeyeceğimden emin olmak istemen mantıklı.

Kimden: Tatlı Buttercream Kreması

İçin: Memnuniyet Garantili

Re: Ben de bunca zamandır motosikletinizin tasarımının hırlayan leopar olduğunu sanıyordum

Bunun kulağa gülünç derecede kirli geldiğinin farkında mısın?

Kimden: Memnuniyet Garantili

Kime: Tatlı Buttercream Frosting

Yeniden: Evet

Bunun farkındayım.

Bir randevu ayarladık. Tamamen platonik bir randevu....

Dördüncü Bölüm

Theo

Sabah İki Kulübü olabiliriz, ancak pek çok müşteri içkiye sabah onda dalıyor ve bu yüzden erken açıyoruz.

Ertesi gün, seri katil olmadığından emin olmak için yapacağım toplantıdan önce, bara gidip kayıt yaptırıyorum. Birkaç saat beni birkaç dolar daha yaklaştırır. Temizlik ve servis yapıyorum, döküyorum ve karıştırıyorum ve kapıda tanıdık bir profil gördüğümde neredeyse eğilip arkamı dönüyorum ve buradan gizlice kaçmaya çalışıyorum.

Ama kaçmak beni hiçbir yere götürmez. Addison buraya daha önce de geldi. Beni bulacak çünkü bir şey istiyor. Birileri her zaman bir şeyler ister, sen güvende olduğunu düşünsen bile.

Addison bara yaklaşıyor, elini gri eteğinin üzerinde gezdiriyor ve kırık kırmızı bar taburesine düzgünce yerleşiyor. Sadede gelip ona ne istediğini sormak istiyorum. Ama içeri girdi. Kartlarını bırakabilir. Bu dersi kendi hatam olmadan öğrendim: Elini ilk açan sen olma. Her zaman çekip gitmeye istekli ol.

Önünde bir bardak altlığı çeviriyorum, sonra elimi üzerine vuruyorum. "Size ne ikram edebilirim, bayan?" Ona herhangi biri gibi davranarak soruyorum. Benim için bir diken olduğunu belli etme.

Mırıldanıyor. "Musluktaki biranız iyi mi?"

"Bir pale ale ile yanlış yapamazsın," diyorum ve gözlerine ulaşan bir sırıtışla parlıyor. Filmlerde buz mavisi gözleri ve arkaya doğru taranmış ve sıkıca toplanmış kış sarısı saçları olurdu. Üzerine siyah bir elbise boyanmıştır. Gerçek hayatta, şimdi onu daha önce tanıdığımdan daha güzel. Yuvarlak yüzlü, su yeşili gözlü, kahverengi saçlı.

"Kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi?" diyor güneyli aksanıyla.

Hadi, hayat. Bana biraz stereotip at. Ona bir Rus aksanı ve gözü yaralı, burnu kırık bir adam verin. Bu karikatür eksikliğinin neresi eğlenceli? Ama Addison burada yalnız. Kendi koleksiyonunu yapıyor.

"Peki ya şarabınız? Ağzınızdaki kötü tadı telafi etme şansı var mı?"

Buruşuk bir kâğıt alıp ilkel şarap listesini ona uzatıyorum ve son yorumunu görmezden geliyorum. "Şarap konusunda pek tanınmıyoruz. Birkaç tane var. Beyaz mı yoksa kırmızı mı arıyorsunuz?"

Gülüyor. "Sanırım aradığım şeyin bu olmadığını biliyorsun, Theo." Evet, ne biliyorum. bir sürü sıfır var.

Parmağını listede gezdiriyor, her bağbozumuna köpek boku gibi gıdaklıyor. Dürüst olmak gerekirse, çoğu öyle.

kaldırıp bana bakıyor, bakışları artık sert, dudakları ince bir çizgi halinde. Ekibimizin bir parçası olduğu zamanlardan tanıdığım dostluk artık yok. "Dokuz yaşında bir tane umuyordum." Sıkı sıkıya konuşuyor. "Burada böyle bir şey bulma şansım var mı?"

Ben de ona dik dik bakıyorum. "çalışıyorum. İsteddiğini elde edeceğim."

Listeyi düşürüyor. Barın üzerinde kayıyor. Yere düştüğünü bile görmüyor. Almak için eğildim. Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda gözlerinden hayal kırıklığı okunuyor. Bir parçam bu kadını derinden anlıyor - kazıklanmış gibi hissediyor ve kendisine ait olanı istiyor. "Bu küçük kedi-fare oyunu daha ne kadar sürecek Theo? O kadar da karmaşık değil. Bana borçlu olduğun şeyi istiyorum. Çünkü o benim. Bana ait olanı istememin mantıksız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir elimi enseme gezdiriyorum. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bu mantıksız değil."

"Elbette değil. Benim de ödemem gereken faturalar var. Tıpkı senin gibi. Beni buralarda görmekten vazgeçmek istemez misin?"

Homurdanıyorum. "Tabii ki."

Elleriyle bir yuvarlanma hareketi yapıyor. "O zaman bu işi ilerletmeye çalışalım."

Ellerimi barın etrafında kıvrıp ona yaklaşıyorum. "çalışıyorum. Sana geçen sefer söylediğim gibi. Ve bir dakika önce. Ben halledeceğim."

"Sabrım tükeniyor." Saatini işaret ediyor. "Kardeşinle iletişime geçmemi istemiyorsun, değil mi?"

Omurgam dikleşiyor. İstemediğim şey tam olarak bu. Ona cevap vermek üzereydim ama sesi yükseldi. "Ne de olsa yeni kadınında istediği her şeye sahip. Ben de istediğimi almalıyım, öyle değil mi?"

"Addison," diyorum yumuşayarak, çünkü yanmış hissettiğini *anlıyorum*, "söz veriyorum yakında anlayacaksın."

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Güzel. Bunu duymak hoşuma gidiyor. Hadi tekrar arkadaş olalım. Şu nefis soluk biraya ne dersin?"

"Hemen geliyor." Doldurdum ve ona uzattım. Susamış bir yudum alıyor, dudaklarını şapırdatıyor ve "lezzetli" olduğunu söylüyor.

Birkaç dakika sonra önüme birkaç banknot attı. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni dört gözle bekliyorum. O zaman geçmişi arkamızda bırakabiliriz. Bu harika olmaz mıydı?"

"Tabii ki olur," diyorum yılın en hafif deyiimiyle. Bu şimdiye kadarki en iyi şey olurdu.

Çıkıyor ve kapı kapandıktan sonra ona ters ters bakıyorum. Bunu yaptığımı kimse görmüyor ve durumu değiştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor, ama çok ihtiyacım olan buharı boşaltmamı sağlıyor.

Başka bir müşteri içeri giriyor, ben de selam veriyorum ve daha o oturmadan, e-okuyucusunu her gün buraya getirip okuyan, içen ve içen ve okuyan yaşlı adam için bir bardak dolduruyorum. Bana teşekkür ediyor, kitabını açıyor ve benzin deposunu doldurmaya başlıyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, mutfağın kapısını itiyorum ve saate bakıyorum. Bir saat daha, sonra belki de geçmişi sırtımdan atmaya çok daha yakın olacağım.

* * *

İşten çıkıp parka doğru yola koyulduğumda, dışarıda geçirdiğim bir gecenin coşkusu gibi damarlarımda bir beklenti dolaşüyor. Yeniden bir araya gelme rezervasyonu başımı beladan kurtarabilir. Beş günlük bir konser beni bitiş çizgisine çok yaklaştırabilir.

Yol boyunca bir kuru temizlemecinin önünde durup cam vitrindeki yansıma bakıyorum ve April'in istediği gibi düşünüyorum: koyu renk kot pantolon, motosiklet botları ve kollarımdaki mürekkebi gösteren yıpranmış bir tişört. Kabile bantları, bir güneş patlaması ve bir pusula. İki yıldır tıraş .

ve kirli sakalım pürüzlü. Eğer temiz bir kesim ve iş kıyafeti isteseydi, dövmelerimi bembeyaz bir gömlek ve ince ipek bir kravatla kapatırdım, sonra da sabahları çeneme bir bıçak sürerdim. Sofistike isteseydi, ona James Bond'un pürüzsüz sesini verirdim. Hatta beni bir çift çelik burunlu kovboy çizmesi ve ona uygun bir ses tonuyla taşralı bir çocuk olarak da görebilirdi.

Ama April onu bir barın tuvaletinde becermiş olabilecek adamı istiyor.

Çakıl ve zımpara kağıdı, mürekkep ve tehlike, gölgeler ve deri istiyor. Birine istediğini ne kadar çok verirseniz, karşılığında o kadar çok şey alırsınız.

Parka vardığımda Teras Köprü'ye gidiyorum. O burada değil, ama ben erkenciyim, çünkü her durumu önceden değerlendirmeyi severim. Etrafı tarıyorum, bankları, yakındaki masaları, köprünün altında çağıldayan serin ve durgun suyu not ediyorum. New York'ta Haziran sizi baştan çıkarabilir ya da kandırabilir.

Bugün ne sakladığını kimse tahmin edemez. Kalçamı taş parmaklığa yaslayıp bekliyorum.

İki dakika sonra, bana doğru yürüyen bir üçlü görüyorum. Kalbim küt küt atıyor ve sessizce inliyorum.

Evren bana bunu neden yapıyor?

Sarı bukleler, yay gibi dudaklar, sıkı ve düzgün bir bel. Birkaç metre öteden bile çok az makyaj yaptığını anlayabiliyorum; yüzünde taze, pembe bir parıltı ve ifadesinde masum ama bilgili bir şey var. Tıpkı son filmimde izlediğimde ona fena halde vurduğum Lily James gibi.

April ufak tefek değil, ama devasa da değil. Belki beş-üç, beş-dört. Lezzetli bir rüya. Bu da kabaca "tam benim tipim" anlamına geliyor. Dar bir kot pantolon, vücuduna yapışan uzun siyah bir gömlek ve göğüslerinin arasından sarkan, üzerinde kalp tılsımı olan kocaman gümüş bir kolye giyiyor.

Sanki aralarındaki kolye olmadan onları zaten incelemeyecekmişim gibi.

Birçok müşterim oldu. Hiçbir zaman bir müşteriden etkilenmediğim için bunu platonik tutmak hiç sorun olmadı.

Şimdiye kadar.

Görünüşe göre günaha karşı nasıl direneceğimi öğreneceğim.

Beşinci Bölüm

Nisan

Bakın, başka şartlar altında onun ilanına cevap verseydim delirmiş olacağımı çok iyi biliyorum.

Biraz vahşileştiğim, çılgınca şeyler denediğim biliniyor olabilir - acı sos yeme yarışması çok eğlenceliydi, yine de çıplak uçurumdan atlamanın aslında oldukça eğlenceli olduğuna yemin edebilirim ve herhangi bir baş aşağı roller coaster'ı arka arkaya yirmi kez yapabilirim, çok teşekkür ederim.

Ama ölmek istemiyorum. Eğer internette sadece kullanılmış bir kondisyon bisikleti ya da Barry Manilow LP koleksiyonumu rehin bırakabileceğim bir yer arıyor olsaydım - onları yıllar önce üniversitede sarhoşken girdiğim bir iddiada kazanmıştım ve bir gün birinin onlara iyi bir yuva vereceğine yürekten inandığım için elimde tutuyorum - alışveriş için yanımda takviye getirmeme gerek kalmazdı.

Aslında bir kez daha düşündüm de, albümlerimi verirken yanıma kesinlikle bir arkadaşımı alırdım. Bahse girerim Manilow LP'leri için boğulan insanların korku hikayeleri vardır. O adam şarkı söyleyebiliyor.

Ama bu farklı çünkü Xavier Theo'ya kefil oldu. İnternette bulduğum rastgele bir adam değil. O bir tavsiye. Biraz eski bir sitede iş yapan bir tavsiye.

Öyle bile olsa, bir kadının dikkatli olması gerekir. Prospect Park'a girdiğimizde ilginç bir tablo oluşturunuz. Tom geniş ve bir tenis kortunun arka tahtası gibi şekillenmiş. Betondan yapılmış ve kaslarla süslenmiş. Claire öldürücü çizimleri ve gece yarısı siyahı saçlarıyla femme fatale bir süper kahraman gibi. Beni kuşattılar, masum bir kimsesiz vardı. Ağır çekim bir filmde olabilirdik.

Rezervuar Köpekleri tarzında yürürken bir film karesi gibi. Kahretsin, keşke kış olsaydı ve arkamda esintiyle uçuşan bir trençkotum olsaydı.

Şehirde Haziran ayı koltuk altı kadar nemli ve gömleğim üzerime yapışıyor. Köprüye doğru gidiyoruz, sağ pazusunda pusula dövmesi olan ve lacivert gömleği iyice yıpranmış bir adam arıyoruz. Gözlerim parkın etrafında dönüyor, "yeni erkek arkadaşımı" arıyorum.

Köprüde bir siluet görüyorum ve film sekansı donuyor. Bu yakınlaştırma çekimi.

Hayatımda gördüğüm en mükemmel kollara sahip bir adam, başparmağı cebinde, havalı, karanlık ve belalı görünerek taş korkuluklara rahatça yaslanıyor.

Sırıttıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli, en sevimli orantısız gülümseme. Yaklaştıkça tişörtünü görüyorum: AŞK İĞRENÇTİR. GERÇEK AŞK YUTAR.

Elimi uzatıyorum. İlk tutuşta karıncalanma olmuyor ama eli büyük ve bu da bana başka şeyler düşündürüyor. *Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur*. Neyse ki yirmili "*bak ama dokunma*" evresindeyim. Manzara gerçekten de çok güzel. Tom ve Claire'i hızlıca tanıştırdım.

Hızlıca başlarını sallayıp selam verdikten sonra birkaç adım gerimizde kalıyorlar.

Theo'ya "Gömlek tam bir kaleci," diyerek doğrudan konuya giriyorum. Formalitelere gerek yok ya da günün *nasıl geçti*?

"Bizim için mükemmel, değil mi cupcake?" diyor, şimdiden bir sevgi sözcüğü uydurarak. "Aile toplantınızda gerçek ve derin bağımızı belirtmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Vay be.

Xavier yalan söylemez. Ona göz diktiği yeni banyo ve vücut yıkama alıyorum. Ona bir kasa alıyorum.

Çünkü... o ses.

Derin, ve çok seksi. Sesi beni hamile bırakabilir.

Doğum kontrol hapı alsam iyi olur, böylece işitsel olarak gebe kalmam.

"Anında oldu, değil mi?" İpliği toplarken elini bıraktım. "Seninle barda tanıştığım gece."

Hiç vakit kaybetmeden devam ediyor. "Slippery Nipple'ı sipariş ettiğinde bana o için için yanan, seksi bakışını attın. Şu anda gözlerinde olan."

"Gözlerimde için için yanan bir bakış mı var?" Sanırım sesim gıcırdadı.

Elini kaldırıyor ve neredeyse yanağıma dokunuyor. Sanki parmaklarının izini havada bırakıyor. Gözlerimin içine bakıyor. Bana bakışına bakılırsa çakırkeyif olabilirim. "Evet, şu. Barın karşısındaki o gözler. Karşı konulamazdı."

"Öyle miydi?" Birdenbire titrediğimi hissettim. Bu uydurma hikaye gerçek olabilirmiş gibi hissediyorum.

"Müşterilerle asla ilişkiye girmem. Bu bir kuraldır. Ama sonra sen bara girdin. Ne ki?" Adam kaçırıyor. O kadar iyi ki, bu şekilde tanıştığımıza ikna oldum.

Yutkunuyorum. Boğazım kurudu. Kendimi aşıyor muyum? "Barınıza gelmeden önce yaşadığım korkunç günü anlatmıştım."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sanki tam olarak o anı hatırlıyormuş gibi. Şu anda köprüde canlı yayında, gerçek zamanlı olarak hazırladığımız anı. "Seni bırakan kaba Uber şoförü. Ne bir mola ne de bir taksi bulabildin. Bu şehirde taksiye binmek için bacaklarını göstermen gerekip gerekmediğini sordun. Saçların yağmurdan sıırıslam olmuştu."

Elimi buklelerimde gezdiriyorum. "Çok ıslaktım. Sağanak yağmura yakalanmış bir köpek gibiydim."

Tom ve Claire uzaklaşır, köprünün diğer tarafında dururlar, elleri muhtemelen birbirlerinin arka ceplerindedir.

"Hayatımda gördüğüm en sevimli kaniştin. Bir havlu alıp seni kurulamak istedim. Bir daha asla yağmura yakalanmayacağından emin olmak istedim. Ama tek yapabildiğim sana müesseseden bir votka tonik vermektir."

Votka toniği severim. Acaba Xavier ona söyledi mi? "Şimdiye kadar içtiğim en iyi içkiydi."

Bir kaşını oynatıyor. "O gece sana çılgınca şeyler yaptı."

Sanırım şu anda bana çılgınca şeyler yapıyor. Kalbim güm güm atıyor, tenim sıcak ve bu yabancıyla bir ağ örüyorum. Masallar, hikâyeler ve garip bir şekilde gerçekmiş gibi hissettiren uydurma anlardan oluşan bir ağ.

Tom boğazını temizliyor ve şimdi yanımda olduğunu, büyük bir elini omzuma koyduğunu görüyorum. "Tamam, artık siz de tanışmış gibi yapabileceğinize göre, belki de oturup sohbet etmeliyiz."

Theo gülüyor. "Sadece karaktere girmeye çalışıyorum." Sesi daha yumuşak, daha az hırıltılı. Gülümsemesi daha geniş, daha masum. "Beğendin mi April? Sana uyar mı?"

"Bence mükemmel," diyorum ve sesim gülünç bir şekilde nefes nefese çıkıyor. Tanrı'ya şükür, sadece sahte bir erkek arkadaş olacak. "Sen . Nasıl olur da filmlerde oynamazsın?"

Claire atlıyor. "Hepimiz şok olduk. Kollarına atlamadan önce bankın yanına gidelim."

"Arkadaşlarım benim için endişeleniyor," diyorum açıklama olarak. "Demek ki onlar iyi arkadaşlar."

Köprünün diğer tarafındaki banka doğru yürüyoruz. Ben Theo'nun yanına oturuyorum, Claire ve Tom da benim yanımda yerlerini alıyorlar. Tom bir kolunu Claire'e doluyor. Nadiren ona dokunmuyor. Claire parmaklarını Tom'un kot pantolonlu kalçasından aşağı kaydırıyor. Tam bir PDA'cılar.

Avuçlarımı kotuma sürtüyorum ve beş günlük potansiyel sevgilime dönüyorum. "Yani aktör olarak yaptığın şey bu mu? Rol aralarında mı?"

"Bu bir nevi oyunculuk dersi gibi," diye açıklıyor Theo. "Tabiri caizse biraz canlı aksiyon rol yapma. Yeteneklerimi bu şekilde keskin tutuyorum. Diğerleri bunu kuşlarla konuşarak yapıyor."

Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum.

"Bu hafta başında parkta bir güvercinle sohbet eden bir kadın gördüm. Kadın kuşa bağıyordu. Güvercine onu hayal kırıklığına uğrattığını söylüyordu. İyi olup olmadığını sordum, bana keskin bir bakış fırlattı ve 'Doğaçlama için pratik yapıyorum' dedi."

"Sence aile toplantımda sahte bir sevgili olmak güvercinlere bağırıktan daha mı eğlenceli olacak?"

Dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. "Şimdiden öyle görünüyor."

"Bir aktör olarak hayatını kazanmak zor olmalı," diye ekliyor Tom. Kendisi fotoğrafçı olarak iyi iş çıkarıyor ama ister model ister oyuncu olsun, kamera önündekiler için ne kadar zor olduğunu biliyor. "Zekice bir ek iş bulduğunuz için sizi kutluyorum."

"Köpek maması testinden iyidir." Theo'nun ses tonu sanki köpek maması yemiş olması çok da önemli bir şey değilmiş gibi hazırlıksız.

İrkildim. "Köpek maması testçisi miydin?"

"Birilerinin bu süslü organik gıdaların içinde doğru kuzu, tavuk ve patates karışımının olduğundan emin olması gerekiyor."

Ciddi olamaz. "Gerçekten köpek mamasını mı test ettin?"

Havlıyor, sesi tıpkı bir köpek gibi çıkıyor. *Arf, arf.* "Yaptım, aslında. Bir aylığına. Ekstra parayla üniversite kredilerimin bir kısmını ödedim. Ben yapmadım

Yine de yut."

"Yani gerçek aşk değil miydi?"

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Hayır. Ve inan bana, insanlar bir şeyin tadının köpek maması gibi olduğunu söylediğinde, öyledir."

"Böyle bir işi nasıl buldun?" Claire soruyu soruyor ama Theo bana bakarak cevap veriyor: "April'in beni bulduğu yerden. *İnternetten*."

"Başka ne yaptın?"

"İnek iş arkadaşın ya da yıllarca aşık olduğun en iyi arkadaşının kardeşi gibi mi?" diye soruyor ve bunlar repertuarındaki diğer kişilikler olmalı. Bana *American Dad* izgi filmindeki favori karakterimi hatırlatıyor - tehlikeli ödül avcılarından sarhoş okul müdürlerine kadar en çılgın kişilikleri benimseyen uzaylı Roger.

"Gerçek rolleri kastediyorum. TV, film ya da sahne gibi. Yoksa bunu sormak kabalık mı olur? Her şeyden çok merak ediyorum" diyorum, çünkü soru sormakla ilgili bir sorunum yok. Bazıları çok konuştuğumu söyleyebilir ama boş ver onları diyorum.

Bir anlığına Theo gergin görünüyor. Sonra utandığını fark ettim. Hay aksi. Onu kötü hissettirmek istemem ama kamera önünde ya da sahnede pek bir şey yapmadığından şüpheleniyorum. Bir aktör olarak iş bulmak delicesine zor ve roller çok az.

"Birkaç şey yaptım," diyor. "*Porsuk. Apartman*. Birkaç tane daha. Büyük bir şey değil. Çoğunlukla Jersey'de."

Jersey'de oyuncu adayları için gelişen bir sahne olduğunu bilmesem de birkaç kez başımı salladım. "Ah, anladım. Yani çoğunlukla sahne falan mı?"

"Sahne alışması. Öğrenci işi. Umarım bir gün büyük bir çıkış yakalarım."

Kısa bir süre Tom'un gözleriyle karşılaştım. Büyük bir çıkış peşinde koşan bir sanatçı olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyoruz. Tom onunkini kaptı. Ben kendiminkini kaptım. Claire de bir tür sanatçı ve bir kuaförde çalışmaktan popüler bir kuaförde kendi standını işletmeye, sadık bir müşteri listesine sahip olmaya yükseldi.

"Yapacaksın," diyorum Theo'ya, ses tonumda bir sıcaklıkla. "Sadece zaman ve ısrar gerekiyor. Ve doğru zamanda doğru yerde olmak."

"Gerçek bu, kesinlikle," diyor çenesini kaşıyarak.

Kirli sakalını düşünüyorum. Tıraşsız görünüm neden bu kadar seksi? Neden bir erkeği haydut gibi gösterir? Ve neden apkın erkekler seksidir? Cevapları bilmiyorum ama yakışıklı yüzüne, kare çenesine, dolgun dudaklarına ve son derece harika gülümsemesine bakarken bu soruları sormak hoşuma gidiyor.

Onu barbeküde yanımda, çimlerde Twister oynarken gülerken, kâğıttan uçak yarışmasında öldürürken hayal ediyorum. Gözlerim ellerine kayıyor. Parmakları uzun ve bahse girerim onlarla harika kağıt uçaklar yapıyordur.

Göz kırıyorum. "Genelde ne kadar ücret alırsınız?"

Bu soruyu sormak garip geliyor. Gerekli olduğunu biliyorum, ama az önce yaratmış olabileceğimiz kimyanın kurgusal olduğunu hatırlatıyor. Bu bir iş. Ben müşteriyim, o da müteahhit. Sonsuz para yığınları içinde yuvarlanmıyor olsam da, iyi bir yıl geçirdim, iyi ve akıllıca tasarruf ettim ve bunu zihinsel sağlığıma bir yatırım olarak görüyorum. Eğer yoluma devam eder ve flört etmekten kaçınırsam, *Sporting World* işine girme ve sektördeki itibarımı sağlamlaştırma şansım daha yüksek. Ayrıca, bu tür işlemsel randevuların dürüstlüğünü seviyorum. Her şey masada. Şartlar önceden belirleniyor. Bu, Landon'la geçirdiğim o üç uzun ayın gözümü boyamasından kesinlikle daha iyi.

Theo cevap verirken açık sözlü ve iş adamı gibi davranıyor. "Oyuncular sendikasının günlük çalışma ücretlerini baz almaya çalışıyorum" diyor ve bana bazı rakamlar veriyor. Hepsi çok makul. Hepsi de bir eskortun düşündüğümünden daha az. Daha da önemlisi, verdiği ücret benim için değerliydi - beni, Wistful'a kalıcı olarak dönmek istemediğimi söyleyerek ailemin duygularını incitmekten kurtaracaktı. kasabayı , ben de seviyorum. Ama orada tekrar yaşamak için yeterli değil ve ailede taşınan kişi siz olduğunuzda, eve çekmeye çalıştıkları kişi de siz oluyorsunuz.

Emin olmak için Claire'e bakıyorum ve o da başını sallayarak fiyatın iyi olduğunu söylüyor.

"Sorun olmaz," diyorum. "Bardan ve köpek maması testinden izin alabilecek misin?"

"Alpo'nun yavru köpeklerin tüylerini ekstra yumuşak yapan yeni maması hakkında tam ve kapsamlı bir rapor vermem için yaptığı talebi çoktan geri çevirdim. Üzgünüm çünkü saçlarımı daha da yumuşatacağını umuyordum," diyor ve elini zaten yumuşak ve ipeksi olduğuna emin olduğum gür saçlarında gezdiriyor. "Ama buna değer gibi görünüyordu."

Karnımın derinliklerinden bir kahkaha yükseliyor. "Evet, sanırım yemeğin mama tanesinden daha iyi olacağını ve tükürmek zorunda kalmayacağını söylemek yanlış olmaz." "Mükemmel," diyor, sesi alçak ve gürültülü.

"Programım açık, eğer

beni işe almak istiyorsun."

Onu işe almak için can atıyorum. Ama bütün t'lerimi çizdiğimden emin olmak istiyorum. "Bunu daha önce yaptın mı? Her türlü erkek arkadaş rolünü oynadın mı?"

Başını sallıyor ve patrandan en iyi arkadaşının kardeşine ve yeni nişanlanmış olana kadar bir dizi karakteri sıralıyor. "Herkesin farklı bir ihtiyacı var. Ben de onları karşılamaya çalışıyorum."

"Oldukça geniş bir repertuar."

"Xavier kötü çocuğu isteyeceğini düşündü."

Claire gözlerini deviriyor ve kolumu sıkıyor. "Kimse kötü bir çocuğu bu kızıdan daha fazla isteyemez."

"Ne kadar çok istiyorsun?" Theo söylüyor. "Um," diyorum ama sesim kuru çıkıyor.

Kendi imasını yakalayarak hafifçe gülüyor. Eğlenerek başını sallıyor. "Ayıp olduysa kusura bakma. Ne kadar kötü oynamamı istiyorsun?"

"Ne kadar kötü olabilirsin?" Merakla daha yakına eğildim. Onu koklamak da isteyebilirim. Çam gibi kokuyor ve şimdiye kadar çamın seksi olduğunu hiç düşünmemiştim. Afrodisyak olabilir.

"Tam bir pislik olmamı mı istiyorsun? Kavga çıkarmamı, kışkırtmamı mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Kavga çıkarmak mı?" Deli mi bu? Ailem beni delirtiyor ama birinin onları hırpalamasını istemiyorum. Neden sorduğunu anladım. Bu karakteri menüsünden *sipariş ettim*.

"Reklam. Alakart seçenekler," diyor bana hatırlatarak.

Ona salladım. "Buna gerek yok. Reklam beni sadece güldürdü. Çok komikti. Bu yüzden seninle tanışmak istedim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, günün en sıcak konularını tartışmanız annemin hoşuna giderdi. Böyle şeylere bayılır."

Başını , gözlerinde ciddi bir bakış, sanki zihinsel notlar alıyormuş gibi. "Ama hayır," diye devam ediyorum, "senin bir pislik olmanı istemiyorum."

Claire araya giriyor. "April piyasadan çekildi ama ailesi bunun ne anlama anlamış gibi görünmüyor. O ailenin açık ara en küçüğü, yüzden hepsi onun için en iyisini bildiklerini düşünüyor. 'Anne, bana ayarladığın erkeklerle asla çıkmak istemiyorum' diyemeyecek kadar tatlı."

Ona bir bakış attım. "Bu doğru değil."

Claire gülüyor. "Çok tatlısın ama şeker de öyle, o yüzden bunu hakaret olarak algılama."

"Ne demek 'piyasadan çekildim'? Zaten bir erkek arkadaşın varsa, daha ileri gitmemize gerek yok," diyor Theo, anlamı açık - eğer aldatan biriysem, sahte bile olsa, gitmeye hazır.

"Oh, Tanrım hayır," diyorum hızla, başımı sallayarak. "Claire sadece, flört sahnesinde fevkalade hayal kırıklığına uğradığım ve fiyaskoyla sonuçlanan başka bir randevuya ya da ilişkiye katılmaya hiç ilgi duymadığım için sadık bir şekilde bekâr olduğum anlamına geliyor."

Claire, "Onları savuşturmak için ikna edici bir şekilde Nisan'a girmeniz gerekiyor," diyor.

"Bu zor olmamalı." Theo'nun sesinden imalar dökülürken bana için için yanan bir bakış fırlatıyor. "Açıkçası, kadını için kötü bir şeyim var."

Tüylerim diken diken oluyor.

Sesi daha açık bir tona dönüşüyor. "mi?" Göz kırıyorum.

Sanırım Claire de öyle.

"Ben bir profesyonelim," diye ekliyor. "Beni işe aldığınız işi yapabilirim. Ve ilanda da söylediğim gibi, katı bir platonik politikam var. Ama bir noktada sana sarılmak zorunda kalabilirim. Ya da elini tutmam. Ve bunun doğal olmasını istiyorum, böylece herkes senin yasak olduğunu bilecek. Böylece bana ait olduğunu bilecekler."

Sesi tekrar dumanlı bir hal aldı, bu da bana karaktere büründüğünü gösteriyor. *Benim* rolümü oynuyor.

Rolüme giriyorum. Omzumu onunkine çarpıyorum. Merhaba, sert omuz duvarı. "Çünkü ben alındım."

"Kesinlikle kapılmışsın." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

"Ve sen de benim-" Yavaşça gözlerimi adamın üzerinde gezdiriyorum. "- Benim mürekkepli, eski mahkûmum. Gerçi bu son kısım ikimizin arasında kalacak."

Bunu bir şaka gibi söylüyorum. Çünkü bu mükemmel bir hile. Faiz oranlarının ve hırdavatçıların tam zıttı. Benim için yarattığı karakter biraz çılgın, hatta belki biraz vahşi, her ne kadar ailemle tehlikeli kısımları oynamasını istemesem de.

"Vardiyam bittiğinde barın tuvaletinde sana kim çaktı?" diyor ve bana başlangıç hikâyemizi, Connecticut'ta bir tampona ihtiyaç duyan New York'taki bir vücut boyacısının yaramaz hikâyesini hatırlatıyor.

"Evet. Yoğun bakışlı barmen. Tek istediğim bu." "O zaman alacağın tek şey bu."

Garip ama bir yanım daha fazlasını alamayacağım için biraz üzgün.

Altıncı Bölüm

Theo

Vardiya değiştirmek kolay. İki saat sonra, beş günlük taklit şenliği için hazırım. Ama Nisan'ı kazıyormuş gibi yapmak hiç sorun olmayacak.

Asıl mesele ise Jared ile girdiğim hararetli tartışma. "Neden herkes görünmezliği seçiyor?"

"Sakin ol," diyor tiz sesiyle - tiz çünkü henüz ergenliğe gir. Ah, on üç yaşındaki bu çocuğu her an güzel günler bekliyor. "Yani bir dükkâna gizlice girip biraz şeker ya da-"

"Dostum. Neden hırsızlık yapmana izin verecek bir süper güç istiyorsun?" "Bitirmeme izin vermedin," diyor binamıza doğru yürürken.

"Cevabının kabul edilemez olduğunu zaten biliyorum."

"Görünmez olsaydınız matematik sınavlarından da kurtulabilirdiniz. Gelecek haftaki sınavım gibi." Jared bileğini ileri geri oynatarak Frizbi atma alıştırmaları yapıyor. Az önce bu yedinci sınıf öğrencisine parkta Frizbi verdim. Öğrenmek istedi. Üstlerine fazla gitmezseniz kimse öğrenemez.

"Bakalım doğru anlamış mıyım: Kesirleri atlamak ve M&M'leri çalmak için bir süper güç mü istiyorsun?" Eğlenerek başımı sallıyorum. "Sana daha büyük düşünmeyi öğretmeliyim, adamım."

"Ne gibi? Zihin okuma mı?"

Ürperdim. "Bir zamanlar bunu isteyebilirdim. Ama artık istemiyorum. İnsanlığın burada tuttuğu düşünce çöplüğünü bilmek istemezsin." Başımın yan tarafına vuruyorum.

Kaşlarını çatıyor. Düşüncelerin bir lağım çukuru olduğunun henüz farkında olmayabilir. Zihin okumayı geçiyorum. "Uçmaya ne dersin?" Kollarımı Süpermen gibi gökyüzüne doğru uzatıyorum ve dudaklarımı birbirine kenetleyerek bir uçağın kalkış sesini çıkarıyorum. Uzun, alçak bir vızıltı.

Jared gülümsüyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sırıtiyorum. "Gerçekten istediğin süper güç , değil mi?"

Gülüyor. "Komik sesler, evet. Matematik öğretmenim sınıfta dolaşırken osuruk sesleri çıkarırdım, sanki o yapıyormuş gibi gelirdi." Sonra sarışın bir kaşını kaldırıyor. "Sen uçmayı mı seçerdin?"

"Uçmaktan daha havalı ne var?"

"Süper güç daha havalı. Bu iyiydi."

"Çok geç. Zaten komik sesler seçmiştin. Şimdi öğretmenin gazını çıkarabilirsin. Bu arada ben de okuluna uçacağım ve gelecek haftaki matematik sınavını kaçırmamanı sağlayacağım."

"Görünmez olduğum için beni göremeyeceksin," diyor gülerek, Brooklyn'in kıyısındaki binamızın sahanlığına ulaştığımızda.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum bir çizgi film kötü adamı gibi. "Annen işten geldi mi?"

Jared cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve mesajlarına tıklıyor. Bana annesinden gelen bir mesajı gösteriyor. "Yirmi dakika içinde evde ol."

Omzuna vuruyorum. "Yolculuk için hazırlanmam gerek." "Bir dahaki sefere senin motosikletine binebilir miyiz?"

Üniversiteyi bitirdiğimden beri sahip olduğum hırıltılı leopar bisikletimi düşünerek gülüyorum. Geçen yıl, ofisinin Noel partisinde tatlı, utangaç bir bayan için memleketli erkek arkadaş rolünü oynadığımda, bana park yeri kirası ödedi. Buna değdi. Kardeşinin bir motosiklet park yeri varmış, bu yüzden ondan bir anlaşma yaptı ve benim ücretim yerine bana verdi. Motosikleti ara sıra şehir içinde kullanıyorum ama her an bir yere gitmem gerektiğinde yanımda olması güzel.

Elimi tekrar Jared'in omzuna atıp sıkıyorum. "Leopara binemeyeceğini biliyorsun."

Fazla büyük bir gülümseme takınıyor. "Ama sormaya devam edebilirim."

"Annen eve gelene kadar ödevini yap, tamam mı?" Beni selamlıyor. "Yapacağım."

Umarım yapar. Ancak çocukların yetişkin gözetimi olmadan yaptıklarının her zaman yapacaklarını söyledikleri şeyler olmadığını çok iyi biliyorum. Ben düşeni yaptım,

Yine de. Ve gerçekten, yapabileceğim tek şey bu. En azından sıcak suya girmek için sadece yirmi dakikalık bir zamanı var. Jared'den biraz daha büyükken, günlerce süren pencerelerim vardı. Sonsuz günler.

Bir anahtar alıp üst kilidi açıyorum. Orta kilidi. Alt kilidi. İnleyerek açılıyor, acısını ve WD-40'a olan ihtiyacını haykırıyor. "Haftaya görüşürüz."

Bana beşlik çaktı. "Görüşürüz."

Küçük dairesinin kapısını açana kadar bekliyorum. Annesi bekâr bir ebeveyn ve geç saatlere kadar çalışarak geçimini sağlamaya çalışıyor. Jared ile haftada bir ya da iki kez çalışıyorum. Kim bilir. Belki bu onun için bir fark yaratır.

Bay Boyle ve sucuğundan uzak durmayı umarak yukarı çıkıyorum.

Pek çok etkileyici numara yapabilirim - bir yaz Atlantic City Boardwalk'ta ateş yemeyi öğrendim ve bitmiş bir cep telefonunun pilinden pusula da yapabilirim. Ama henüz tam olarak ustalaşmadığım tek şey, bir vapur bagajından biraz daha büyük bir stüdyo kiraladığım bu on dairesi binadaki çürük basamakları çıkmak. Indiana Jones'un Güney Amerika'daki mağarada hazineye doğru seke seke ilerlemesi gibi, o duymadan basamakları nasıl çıkacağım konusunda neredeyse ustalaştım. Ama sonuncusu çok zordu. İnliyor. Her seferinde.

İkinci katın sahanlığında köşeyi döndüğümde Boyle evinin kapısında duruyor, kızarmış sucuk kokusu tozlu havaya karışıyor. Bu binaya taşınmadan önce sucuğun hâlâ insanların yediği bir yiyecek olduğunu bilmiyordum. Şimdi sucukla ilgili birkaç temel gerçeği biliyorum: Kokusu güçlüdür. Havalandırma deliklerinde taşınır. Kıyafetlere yapışır. İki dakika içinde odamı su basar.

Size sucuk hakkında ne hissettiğimi söyleyeyim, köpek maması yemeyi tercih ederim.

Boyle eş kazağı giyiyor. Ürkütücü ev sahibinin kıyafet yönetmeliğinde var. Bana ters ters bakıyor. "Altı gün sonra pazartesi olduğunu biliyorsun."

"Huh." Ona şaşkın bir bakış attım. "Söylemiyorsun." Düşünceli bir şekilde tavana bakıyorum. "O zaman yarın Çarşamba mı oluyor?"

Başını sallıyor. "Benimle uğraşma, Banks." "Kırayı zamanında ödeyeceğim. Her zaman yaparım."

Homurdanıyor. "Kalmana izin verdiğim için şanslısın. O stüdyo için bana ayda senin ödediğinden bir yüzlük daha fazla ödeyecek biri var."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, çenesini kaşıyor. "Evet," diye homurdanıyor. "Bana odanı neden kiralamamam gerektiğini söyle."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Anladım. , kıcıma tekme basardım."

"Ne?" Sanki söylediklerim anlamsızmış gibi başını öne eğdi.

Sinmemi istiyor. Ona erken ödeme yapmamı istiyor. Parayı birkaç blok ötedeki OxyContin reçetesi yazan eczaneye gitmek için kullanmak istiyor. Bunu bilmediğimi sanıyor. Ama biliyorum, çünkü insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek için tek gereken dikkat etmektir.

Bu yüzden önce onun geri adım atacağını biliyorum. Benim yerim için kimsesi yok. Olsaydı bile, bir şeyler bulurdum. Yaptığım şey bu: hayat hacklemek. On dört yaşından beri bunu yapmak zorundayım.

"Sence seni mıyım?" Boyle soruyor, çünkü nedense bu adam kavga etmeyi seviyor ve binada düşmanlaştırması gereken kişinin ben olduğuma karar veriyor. Jared ya da Jared'in annesindense ben daha iyiyim, diyorum.

Çünkü onu nasıl geri biliyorum. Dikkatimi verdim.

Bombayı etkisiz hale getirdim.

Gülüyorum, bir adım daha yaklaşıyorum ve etli koluna vuruyorum. "Biraz dinlen Frank. Yorgunsun. Kızın yarın öğle yemeğine geliyor. Ziyaretini kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Sanki yeni hatırlıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Haplar hafızasını karıştırıyor. Derin bir nefes alıyor. Yüz ifadesi değişiyor. Artık minnettarlık. "Evet, kahretsin. Sağ ol evlat."

Gördün mü? Bu benimle ilgili değil. Başka bir şey. Genelde öyledir.

O gidiyor ve ben de koridorun sonundaki stüdyoma gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Toplanma zamanı. Hız konusunda yeni bir dünya rekoru kırabilir miyim? Çekmeceden kıyafetlerimi alıp yatağımın üzerine birkaç seçenek atıyorum. Yatağın üzerindeki yığına bakarken, en iyisinin April'ı kontrol etmek olduğunu düşündüm. Ona mesaj atmak için bir bahane aramıyorum. Sadece onun istediği rolü oynadığımdan emin olmak istiyorum.

Theo: I'm packing. Any special requests?

Cupcake: Ooh you take requests. Sinatra. Billy Joel. Any crooner will do.

Theo: Clothes, cupcake. Any requests when it comes to clothes?

Cupcake: None?

Vay be. Tek kelimelik sorusu ekranda belirdiğinde geri çekiliyorum. Flört etmeye geri dönmesi beni şaşırttı. Ama kötü bir sürpriz değil. *"Fikrimi değiştirdim, on bin dolarlık borcu tahsil etmeye karar verdim"* demek için kapınızı çalan geçmişten gelen bir patlama gibi. *Artı vig.*

Flörtöz April sevdiğim bir sürpriz.

Theo: So you want the exhibitionist? That's a new one for me, but hey, you placed the order. You should get what you want. I'll have the birthday suit on.

Cupcake: Why do I feel like you really would show up in the full monty?

Theo: Because I would.

Cupcake: Let's not shock the guests completely. How about: swim trunks, shorts, sandals, sneakers, shirts, satin pajamas, five pairs of black boxer briefs.

Theo: One of those things just doesn't belong.

Cupcake: I wanted to see if you'd notice the briefs. You're right. They don't belong. Commando is fine.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve gülüyorum. Bu kızın hızlı parmakları ve buna uygun bir zekası var.

Cupcake: Actually, casual clothes are fine. Bring a polo shirt, but mostly T-shirts. I like how they show off your tattoos. By the way, your ink is perfection.

Theo: Got a favorite?

Cupcake: I'm not sure I've seen them all. You might have some hidden under that shirt. In fact, if I were a betting woman, I'd bet your chest is a canvas.

Theo: Got 'em in prison.

Cupcake: Ha. I call bullshit.

Yüzümde bir gülümsemeyle yatağa uzandım.

Theo: You're an expert on tattoos from the joint?

Cupcake: No. But I have this thing known as common sense. And it tells me getting inked in the joint isn't as easy as it sounds. How does it work? Does a guy in an orange jumpsuit happen to have a needle, a tattoo gun, and all the colors of the rainbow? What does he charge? Did he smuggle in all the parts in a cake?

Theo: Yes. His name is GuardRail, and he's a traveling tattoo artist commissioned by the Bureau of Prisons to provide ink work for all the felons of the world.

Cupcake: GuardRail sounds fearsome.

Theo: He's a gentle giant.

Cupcake: Theo . . .

Theo: April . . .

Cupcake: You didn't really do time in prison, did you?

Theo: I've never been to prison.

Cupcake: OK, good. Are we pretending you were?

Theo: That's up to you. It's all up to you. I can be whoever you want.

Buna cevap vermiyor ve birkaç tişörtü daha sırt çantama atıyorum, sonra bir kot pantolonu yuvarlayıp birkaç şort alıyorum. Şortlardan nefret ederim. Ama işin adı dönüşüm, bu yüzden onları ve April'in sipariş ettiği diğer her şeyi paketliyorum.

İki dakikadan az bir süre sonra işim bitti.

Evet, hızlı paketleme yeteneğim için ödülleri kazandım. Etkileyici, biliyorum.

Telefonumu tekrar elime alıp Facebook'a tıklıyorum ve bir süredir görmediğim için bir fotoğraf paylaşmasını umarak kardeşimin profilini ziyaret ediyorum. Gerçi Facebook'ta nadiren fotoğraf paylaşıyor, bu yüzden nafile bir görev.

Onun yerine ben ararım.

İlk zil sesinde cevap veriyor. Arka plandaki gürültünün üzerinde bağırıyor. Bir kutlamaya benziyor. Birkaç gündür kutlama yapıyor.

Şimdi aylar. Kadehler tokuşturulur, sesler yükselir ve müzik çalar. "Küçük salak!"

"Koca bok kafalı!"

"Nasılsın? Seni özledim dostum. Beni ziyarete gel," diyor gür sesiyle.

"Deniyorum. Kaçmak çok zor." Alay ediyor. "O kadar da zor değil."

"Boston'a neredeyse beş saat var ve ben deli gibi çalışıyorum." Bir alay daha.

"Yine de küçük kardeşimin beni görmeye geleceğini sanırsın." "Gelmek istiyorum."

"Hey, endişelenme. Yakında görüşebiliriz. Her yola çıkabilirim."

Çelik davulların tıngırtısı yankılanıyor ve midem bulanıyor. "Heath. Bana şehri çoktan terk etmediğini söyle. Jamaika'da değilsin, değil mi?"

Gülüyor, her şeyi birlikte yaptığımız zamanlarda onun kartviziti olan derin, zengin bir ses. Kahkahası, üzerinde çalıştığımız her türlü anlaşmayı mühürleyebilirdi.

"Sakin ol. Lacey ile kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. Yaşıyoruz işte. Dinle, sahnede bir grup var ve Lacey bana pis pis bakıyor. Dans pistinde yanına sokulmamı istiyor."

Alnımı elime gömüyorum ve iç çekiyorum. "Hâlâ Boston'da mısın? Olsan iyi olur."

"Belki de çok çok bir galaksideyimdir."

İnledim ve tekrar denedim. "Boston'da mısın?"

"Evet." Ses tonu benimki kadar sert. "ol. Her şey yolunda. Sana söylemeden asla gitmeyeceğimi biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Biliyorum."

"Emin misin? Çünkü benimle pek emin değilmişsin gibi konuşuyordun. Sanki beni tanıımıyormuşsun gibi."

"Seni tanıyorum. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Benim işim senin için endişelenmek, tam tersi değil. Senin için her şey yolunda mı? Her şeyi yoluna koydun mu? Son borçlarını ödedin mi?"

Okul kredilerini soruyor, ben de "Evet." diyorum.

Addison'ın uğradığını söylemem. Benden para istediğini söylemiyorum. Ona bunları söylemiyorum, çünkü onu sırtımdan atacak parayı almak için ne yapacağını bilmiyorum. Addison'ın gelmemesi gerekiyordu.

Toplama. Ama sonra Heath, Lacey için Addison'ı terk etti ve Addison parasını geri istemeye karar verdi. Her şey eşit, sanırım Addison'ın yerinde olsaydım ben de hepsini geri isterdim. Bizim için her şeyin ötesine geçen şeyler yaptı ve işler zorlaştığında yanımızdaydı.

Ama şimdi? Şimdi, tamamen Addison'la ilgili ve bunu anlıyorum. Hoşuma gitmese de nereden geldiğini anlıyorum. Bu akşam bana mesaj attı.

Where is Heath? Do you want me to ask him for the money? Because I will.

Cevabım hızlı ve ani oldu, halledeceğimi söyledim. Aşk paradan üstün değildir.

Para aşktan üstündür.

Ve sadakat her şeyden üstündür, bu yüzden onun için parayı alacağım.

"Peki ya sen? İyi misin? Çalışıyor musun?" Ona soruyorum, sesimde aciliyet var.

"Ben harikayım. Kadınım ile birlikteyim," diyor ve Lacey'nin "Hadi bebeğim, eskiden olduğu gibi benimle dans et," diye sızlandığını duyuyorum.

Ve tüm yazdığı bu. Kardeşim bu kadının karşısında güçsüz. O kadın onun Aşil topuğu. Babam da aynı durumdan muzdaripti. Bir kadını çok fazla sevmek. Benim de buna karşı koymam gerekiyor.

"Gitmeliyim, kardeşim. Yakında beni görmeye gel." Telefonu kapattı.

Tanıdık bir boşluk para konusunda içimde tünel açarken, kesilen çağrıya bakıyorum. Paranın insanların ihtiyacı *olmadığını* iddia eden çok fazla romantize edilmiş kavram var. Para kalbinizi karartır. Ama paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyecek birine meydan okuyorum. Eğer bunu söyleyebiliyor ve buna inanabiliyorsanız, ya fakirsiniz ya da zengin.

Geri kalanımız için para her şeydir.

Hayattır, yemektir, özgürlüktür.

Yatağıma uzanırken, yeniden bir araya gelmek için sahte talibini oynaması için birini kiralayabilecek kadar paraya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Hiçbir fikrim yok.

Yapmak istediğim şeyler yatağın altına, bir köşeye, başka bir yere o kadar itildi ki, bazen bir zamanlar hayattan ne istediğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Hiçbir zaman bir aktör olmayı hedeflemedim ve rol yapma konusunda son derece iyi olduğum için kelimenin en geniş anlamıyla bir aktörüm. Çoğunlukla bir barmenim. Ve ara sıra köpek maması testçisiyim. Ayrıca eski bir oyuncak ayı cerrahiyim, softbol koçuyum, kiralık makale yazarıyım ve geçen yıl muhteşem bir ay boyunca profesyonel bir uykucuydum. Bu şimdiye kadarki en iyi işti, bir pazar araştırmacısı tarafından yatakları "uyunabilirlik" açısından test etmek için para almak. Sorun şu ki, çok erken bitti. Pazar araştırma şirketini yöneten hatun bana gizli alışveriş, yatak testi ve daha iyi maaşlı işler vaat etti.

Sonra onları altımdan çekti.

Ama oyunculuk? Beni *CSI* ya da bir sonraki Broadway müzikali için seçmelere katılırken bulamazsın. April'a söylediğim hiçbir şey teknik olarak yalan değildi. Rol *yapıyorum*. Sadece geleneksel yollarla değil. Parkta doğaçlama için güvercinlere bağırarak kişi gibiyim, sadece kiralık erkek arkadaş olmak daha iyi para kazandırıyor.

April'ın ne yaptığını bile sormadığımı fark ettim. Yüksek sesle küfrettim.

Birini tanımayı unutmak bana göre değil. Yarın Connecticut'a trenle giderken daha iyisini yaparım.

Tanımam gereken bir kadın ve yapmam gereken bir iş var.

Yedinci Bölüm

Nisan

İlk gece

Kraliyet mavisi yüksek arkalıklı döşemeli koltuğa mutlulukla inleyerek gömülüyorum. "Aman Tanrım, bu sandalye için ölünür," diyorum içinde kıpırdanarak.

Theo bavullarımızı başüstüne koyarken sırtıyor. "Treni beğenmene sevindim, tatlım. Motosiklet seçeneğini tercih etmemene şaşırdım doğrusu."

"Bisikletle iki saatten fazla mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler." Kollarımı önüme uzatıp gidonu tutuyormuş gibi yapıyorum. "Beş dakika sonra böyle olurum." Başımı yana eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve horluyormuş gibi yapıyorum.

Theo gülüyor ve gözlerimi açtığımda bana doğru eğiliyor. "Pozisyonu yanlış almışsın. Ellerin burada olmalıydı." Ellerime uzanıyor ve onları beline koyuyor. Boğazım kuruyor. Verdiği his hoşuma gidiyor. Acaba ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyor mu? Cevabı bilmiyorum, bu yüzden bırakıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

"Peki o zaman. Bu, hırlayan leoparı biraz daha özlememe neden olabilir. Gerçekten üzerinde hırlayan bir leopar olan bir bisikletin var mı?"

"Söylendiği gibi."

Etrafıma bakıyorum, evimizin tadını çıkarıyorum. Bisikletler teoride seksi olabilir ama trenler gerçekten seksi. "Tren yolculuğu çok romantik, sence de öyle değil mi? Filmlerdeki gibi." Makara çalışıyor. "Bir gün Avrupa'yı trenle dolaşmak istiyorum. Mücevher rengi bir elbise giy, uzun beyaz eldivenler tak." Kollarımı uzatıyorum

Önümde hayali eldivenlerimi takıyordum. "Ve saçlarım gümüş bir tokayla tutturulmuş." Elim saçlarıma gidiyor, gevşekçe sarıyorum. Beni hevesli bir ilgiyle izliyor. "Yemek vagonuna ineceğim, smokinli bir garson beni karşılayacak ve 'İyi akşamlar Bayan Hamilton' diyecek. Şampanya ve havyar ikram edecekler."

Gülüyor. "Havyarı gerçekten seviyor musun?" "Neden soruyorsun?"

"Bir teorim var."

"Teorileri severim. Anlat bana."

Büyük bir elini sandalyesinin arkasına koymuş, bana bakıyor. "Kimsenin havyarı gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Süslü püslü şeyleri ifade eden bir kelimeye dönüştü. Ama havyarı kim *sever ki*?" Şimdi oturuyor, zarif bir rahatlıkla hareket ediyor. Uzun bacakları önünde uzanıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Haksız mıyım? Havyarı gerçekten seviyor musun?"

İnce çizgili bir adam önümüzdeki koltuğa otururken utanmış gibi yapıyorum. "Biliyor musun, belki de bilmiyorum. Belki de bunca yıl filmler tarafından kandırıldım. Belki de aslında nefret ettiğim halde şampanya ve havyarla ilgili ayrıntılı bir fantezim vardır. Yüce Tanrım, Watson. Tüm gerçeklerimi ortaya çıkardın."

Dudaklarından bir kahkaha patlıyor. Zengin ve gürültülü bir ses ve ben bu sesi seviyorum. Benimle birlikte bu işten keyif aldığının sesi. İyi seçtiğimi ve bunu başarabileceğimizi, New York'a dönebileceğimizi ve kimsenin haberi olmadan neşeli hayatlarımıza devam edebileceğimizi bilmek güven verici. Çabucak kendini toparladı. "Al sana bir şey daha, cupcake," diyor o sert sesiyle, bir anne koridorda ilerlerken, ellerini yazlık sundress giymiş kızıl saçlı ikiz sprite'ların pençelerine sıkıştırmış. "Şu izlediğin romantik tren filmleri de ne?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu tren filmi ölüm ve yıkım üzerinedir. *Doğu Ekspresinde Cinayet*. Tren yolculuğu pek de romantik bir kavram değildir. *Annemi Trenden Atın*. Daha fazla cinayet. *Trendeki Kız*. Bu film Murphy'nin Kanunu gibi. Trende ters gidebilecek her şey ters gitmiştir."

Bunu düşünürken dudaklarımı bükerek aklımdakine uyacak gerçekten moral verici bir film bulmaya çalışıyorum. Tren romanslarının çoğu da acı-tatlı olduğu için onlar uymuyor. "*Kutup Ekspresi*'ne ne dersiniz?"

"Bu film çok ürkütücü. Herkes konuşan bir mankene benziyor."

Öfkelendim. "İyi, iyi. Trenlerin romantik olduğuna dair tüm hayallerimi yıktın. Beni trenden itmeyeceksin, değil mi?"

"Beni itmeyeceksin, değil mi?" "Sanırım kaçınacağım."

"*Merci*," diyor lezzetli bir Fransız sesiyle.

Bir kaşımı oynattım. "Oh, doğru ya. İstenildiğinde kullanılabilecek bir dolap dolusu aksanınız var. Biraz daha anlat."

"İsterseniz İngiliz olabilirim," diyor bir İngiliz gibi konuşarak. "İrlandalı da tam sana göre olabilir." Gözlerim açılıyor çünkü bunu mükemmel bir tonda söylüyor. "Yeraltına inmemi istiyorsan, Avustralya da bir seçenek" diyor, o ülkenin seksi tınısına kayarak. Her birini göstererek daha fazlasını sıralıyor. "Senin için Güney Amerika, sevgilim. Rahat takılmak istersen Kaliforniya sörfçüleri. Fransızca da hoşunuza gidebilir, matmazel."

"Vay canına."

"Daha bitirmedim." Yoğun bir bakışla beni iğneliyor. "Sahte Fransızca'da da ustalaştım."

Gülüyorum. "Sahte Fransızca da neyin nesi?"

"Bir garson örneğin vıcık vıcık nacho servis ettiğinde '*Zees ees deesgusting*' gibi şeyler söylerken çok fazla Pepé Le Pew tavrı gerektirir. Sıkıştığınızda, *je de ne peu pas voulez vous avec ce soir bonjour* gibi kelimelerin bir kombinasyonu da sahte Fransızca elde edilebilir."

Daha da çok gülüyorum. "Sahte Fransızcanı sevdim. Kibirli Sahte Fransız Theo Banks'ten bir porsiyon sipariş etmek istiyorum."

"Ama hepsi bu değil," diyor ve sesi derin ve karanlık bir hal alıyor. Aslında o kadar derin ki ürperiyorum. Tanıdık ve 1977'de sinema salonlarında ilk duyulduğu zamanki kadar korkutucu. "April, ben senin erkek arkadaşınım."

Tam bir Darth Vader ses tonuyla söylüyor.

Omzunu itiyorum. "Kapa çeneni."

Bir kez daha yer değiştiriyor ve Kurbağa Kermit'in ciddi burun tonuna dönüyor. "Yeşil olmak kolay değil."

"Korkunç bir bukalemun gibisin." Trenin kapıları hızla kapandı.

Omuz silkiyor. "Evet, bu doğru."

Ona bir göz atıyorum. "Tamam, senin Darth'ın ve Kermit'in çok etkileyici. Bir bavul dolusu aksan da öyle. Yine de şu çakıllı, telefon seksi, benimle kirli konuşma sesini seviyorum."

Kaşlarını kaldırma sırası onda. "'Benimle edepsizce konuş' mu? Sana böyle mi ?"

Evet, Tanrım evet. Ve gizli bir parçam karanlıkta sesini duymak için can atıyor.

Ama bunu ya da daha sterilize edilmiş bir şeyi de söylemiyorum, çünkü bir anlamı yok. Oraya gitmiyoruz. Hiçbir yere gitmiyoruz. Ayrıca, kondüktör devralıyor, tepeden havlıyor. "Yerlerinize oturun. Tren istasyondan ayrılıyor."

Theo sağ kolunu kaldırır ve aşağı ve yukarı çeker. "Düt dü." "

Sesi tıpkı bir tren düdüğüne benziyor. Bana utangaç bir bakış attı ve bu benim için yeni bir bakıştı. Kendinden emin ve karşı konulmaz bir çekiciliği vardı. Bu yeni bakışı çok sevimli, sanki tren seslerini sevmemi istiyor. "Ses efektleri ekstra ücret alınmadan sağlanmıştır."

"İkramiye mi? Ne şanslıyım." Sahte bir öfkeyle kollarımı kavuşturuyorum. "Havyarı mahvettiğin için senden ekstra bir hizmet almam adil olur sanırım. Trenleri mahvettin. Ama diğer tren fantezimi mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Bu ne?"

Araba ileri doğru yalpalayarak istasyondan çıkar.

Buraya gelmeli miyim? Ona tren fantezimi anlatmalı mıyım? Bunu başka bir erkekle hiç paylaşmadım ve geriye dönüp baktığımda, Yalancı Landon'ın trenlere karşı bir şeyim olduğunu bilmemesine seviniyorum. Bodrum Sakini Brody'nin beni New Jersey PATH'e götürüp trene bindirmeye çalışmadığına da aynı derecede memnunum.

Ama burada Theo ile? Sevgilimi oynaması için tuttuğum, "günah kadar ateşli seks hayatımız hakkında ... vahşi ve müstehcen hikayeler anlatmaya" istekli olan adamla mı? Elbette, ona anlatabilirim. Ona anlatmak güvenli.

Sahneyi kurarken sesimin şiddeti azalıyor. "Geceleyin sessiz bir tren. Gece yarısına yaklaşıyor. Vagon neredeyse boş. İçerideki tüm ışıklar sönük ve sadece arada sırada geçen bir kasabadan gelen bir titreşim var." Elimin göğsümde gezinmesine izin verdim, fantezi zihnimin gözünün önünde çok canlı bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Ve sessiziz, kimse bizi duyamaz. Ama dikkatli olmalıyız."

Bir an için daha sert nefes alıyor ve ben onu hazırlıksız yakaladığımı hissediyorum. Kahretsin, sanırım ben de kendimi hazırlıksız yakaladım. İşte burada, tekerlekler raylara vurdukça ve geriye doğru hareket ettikçe daha fazla fantezi ortaya çıkıyor.

"Bu hoşuna gider miydi?" Sesi daha derin, daha sert. Ve bu bir şey söylüyor.

Ona doğru döndüm. Akşamın erken saatleri, etrafımız insanlarla çevrili ve kondüktör birkaç sıra ileride koridorda ilerliyor.

"Çok isterim," diyorum, sesim ancak fısıltıyla çıkıyor; sonra anlattığımız hikâyelere takılıyorum. "Bu geçen gece yaptığımız bir şey değil mi?"

Geçen öğleden sonra oynadığımız oyuna o kadar kusursuz bir şekilde kayıyor ki. Gözleri kararıyor. Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Evet, siyah bir elbise giymiştin. Belini saran türden," diyor, parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, tam olarak dokunmuyor. Sırtım neredeyse dikleşiyor. Kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarını üzerime bile koymadı ama nasıl yapacağını hissedebiliyorum.

"O elbiseleri giymemden hoşlanıyorsun."

Sesi hırıltı gibi, alçak ve kirli. "Çünkü sana erişmek hoşuma gidiyor."

Belimdeki hayali bağı çeğiştiriyor ve içimde nabız gibi bir heyecan atıyor. Yüzümü çeviriyorum, daha da yaklaşıyorum ve aramızda birkaç santim mesafe kalıyor, hayali aşk hayatımızın hikâyelerini anlatıyoruz. "Bazen ellerini benden uzak tutamıyorsun."

Gülüyor, ama bu seksi bir ses, hırıltılı ve erkeksi. "'Bazen,' cupcake?" Kaşlarını kaldırıyor, sonra işaret parmağını omzumdan bileğime doğru sürüklüyor ve ardında sıcak kıvılcımlardan oluşan bir iz bırakıyor. Bu küçük yazlık kazağı çoktan çıkarmış olmayı nasıl da isterdim. Ten tene nasıl hissettiğini bilmek için can atıyorum. "Her zaman dene."

"Her zaman," diye tekrarlıyorum, çünkü tekrar söylememek için kulağa çok iyi, çok sarhoş edici geliyor.

Yutkunurken boğazının hareket edişini, adem elmasının sallanışını izliyorum. "Birkaç hafta önce trendeki gibi."

"Araba neredeyse boştu," diye fısıldıyorum, sıcaklık tenimde gezinirken. "Ön tarafta sadece bir çift daha vardı. Şansımızı denedik." Gözleri ve yemin ederim alev alev yanıyorlar. "Şansımızı denemek isteriz."

Yüzünü boynuma yaklaştırıyor. "Bekleyemedim April. O zaman sana sahip olmalıydım." Adımı söyleyiş şekli karanlık ve şehvetli.

Nabız daha hızlı atıyor. "Etrafına baktın, kimsenin geçmediğinden emin oldun. Sonra beni kucağına çektin."

"Ve eteğini kaldırdı," diyor, sesi dumanlı ve beni şehvetin kuyruğuna gönderiyor. Tüm bunları zihnimde canlandırabiliyorum. Pantolonunu çıkarmış. Dizlerim kalçalarının iki yanında. Elleri kalçalarıma sarılmış. Tüm sesleri yutarken yüzüm omzunun kıvrımında. Kimse bilmesin diye hareketlerimiz olabildiğince ince.

Bizden başka kimse yok.

"Hızlı ve sessizdik," diye fısıldıyorum, sesim tüy gibi.

Devam ederken dudaklarından bir gümbürtü geliyor. "Ama iyiydi. Çok iyiydi."

"Her zaman öyledir."

"Her. Tek. Zaman."

Bir erkek sesi araya giriyor. "Biletler, lütfen."

Bu rüya gibi durumdan kurtuluyorum. Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. Çantamdan biletleri çıkarıp gür bıyıklı, gümüş saçlı adama uzatıyorum. Kondüktör şapkası alnına doğru eğilmiş, biletleri yumruklarken gözlerini kapatıyor. Yüzünü kaldırdığında yeşil gözlerimi beklediğimden daha uzun süre inceliyor. "Her şey yolunda mı? Yüzün..."

Elimi yanağıma götürüyorum. Alev alev yanıyorum. Yüzümü yelpazeliyorum ve pencereyi gösteriyorum. "Güneşten," diyorum, akşama doğru ilerliyor olmamıza rağmen.

"Biraz su aldığınızdan emin olun." Dönüyor, bir sonraki sıraya doğru ilerliyor ve "Biletler lütfen" diyor.

Theo bıyık altından güler.

Ona vurdum. "Beni savunmadığın için teşekkürler."

"Ne demem gerekiyordu? Sahte kız arkadaşım sahte seks hayatımızın hikayelerinden tahrir mi oluyor?"

Bunu çok saçma bir şeymiş gibi söylüyor, ama gözlerim aşağıya doğru kayıyor ve kotunun şekli bana bunun hiç de saçma olmadığını söylüyor. Hayali gece yarısı tren yolculuğumuzun hikâyelerinden tahrir olan tek kişi ben değilim.

"Hikâyeyi bitir," diyor, sesi yine boğuk.

Evet, bir tek ben değilim. Ama bu tür bir uyarılma pek sayılmaz. Ekrandaki bir öpücükten tahrir olan iki aktör gibiyiz. Emma Stone'un Ryan Gosling'le kamera karşısında öpüştüğü en az birkaç seferde dizlerinin bağı çözülmüştür.

"Hmm." Dudağıma dokunuyorum ve mırıldanıyorum. "Şimdi hatırlayamıyorum. Sonu iyi bitti mi? Hatırlıyor musun?"

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. Tehlikeli derecede yakın. "Seni hep oraya götürüyorum."

"Tehlikeli bir şekilde kapat" açıklar Biz
Mükemmel. Tehlikeli Kapat belaya.

Bir elimle gömleğimi düzeltiyorum. "Artık bu masalı netleştirdiğimize göre, muhtemelen diğer ayrıntılara karar vermeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Başını salladı. "Tabii ki."

"Theo olacaksın, değil mi?" "Benim adım kullanmak daha kolay."

"Senin barında tanıştık. Bir buçuk aydır birlikteyiz. Bowlinge gitmeyi, retro atari oyunları oynamayı seviyoruz ve düzenli olarak kışını tekmeliyorum."

"Ne? Olmaz öyle şey. Sana ders veriyorum."

Burnumun kenarına bakıyorum. "Bunu göreceğiz. Eğer benimle langırtta kapışmak istiyorsan, durma, dene."

"İyi. Sen langırt şampiyonusun."

"Diğer detaylar. Bir bakalım. Ailemin Xavier'in benim orijinal artı birim olacağından haberi yok, yani o konuda sorun yok. Claire ve Tom'la tanıştın, bu yüzden onlara referans verebilirsin, özellikle de dördümüz bazen kulüplerde dans etmeye gittiğimiz için. Denemeyeceğim bir mutfakla hiç karşılaşmadım. Kahve, çay ya da soda içerim. Tamamen kafeinle beslenirim ve günün her saatinde içebilirim. Sıcak yemeklere ve dondurmaya bayılırım ve *Sporting World*'ün mayo baskısı için resim yapma işini kazanıp kazanamayacağımı öğrenmek için bekliyorum."

"Buna var mısın?" Ses tonunda gerçek bir coşku var.

Tren Manhattan'dan çıkıp beton binaların yanından geçerken cevap veriyorum. "Geçen yıl birkaç model boyadım ve baş ressam olmak için değerlendirmeye alındım."

"Vay . Yaşamak için insanları boyuyorsun. Gerçek işin bu mu?"

Yaptığım işten gurur duyarak gülümsedim. "Evet, öyle."

"Bu büyüleyici. O aldığımda bana söylemelisin. Bana söyleyeceğine söz ver."

Gülüyorum. "Elbette."

"Nasıl başladın?" "Gerçekten

bilmek istiyor musun?"

"Evet. Daha önce hiç bir vücut ressamıyla tanışmadım. Her şeyi bilmek istiyorum." Gözleri bana sabitlenmiş ve dikkatle dinliyor gibi görünüyor.

"Kardeşimin çocuklarıyla başladım. O on üç yaş büyük." "Bu senin bir 'oops' bebeği olduğun anlamına mı geliyor?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, sanırım bu mümkün ama ailem benim onların 'sonradan olma' bebeği olduğumu açıkça belirtti. Ağabeyim Mitch kırk bir yaşında, kız kardeşim otuz altı yaşında ve ben yirmi sekiz yaşındayım. Mitch'in kızları şimdi ergenlik çağında, ama ben lisedeyken onlar ilkokul öğrencisiydi, bu yüzden onlara yüz boyamayı öğrendim. Sonra yerel çiftçi pazarına geçtim ve orada resim yaptım. Bu işte oldukça iyiydim, bu yüzden üniversitede eğlence için partiler yapmaya başladım. Üniversiteden sonra, orada burada rastgele küçük işler aldım. Cadılar Bayramı, sonra bir anne beni bir çocuk partisi için kiraladı, sonra arkadaşı beni seksi bir gece partisi için kiraladı, dekolte elbiseli kadınların üzerine şehvetli resimler çizdiğim sadece yetişkinlere özel bir olay. Kısa süre içinde kurumsal etkinliklere ve gösterilere davet edildim ve arkadaşım Tom bana bir dergi için ilk büyük işimi ayarladı. Bu beni patlattı ve her şey birbirini izledi."

"Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"Dergiler, reklamlar, fotoğraflar, hatta zaman zaman bazı filmler. Müzik klipleri. Geçen yıl Jane Black için çekilen bir müzik videosunda tüm bu uzun boylu kadınları gümüş rengine boyadım," diyorum ve gülünç derecede popüler bir şarkıcıdan bahsediyorum.

"O *sen miydin*?"

"O bendim," diyorum ve telefonumu çıkarıp yıllar boyunca yaptığım çalışmaların fotoğraflarını karıştırıyorum. Bu hafta yaptığım çita resmini işaret ediyor. "Bu harika. Bana gönderebilir misin?"

"Elbette," diyorum. "Neden istiyorsun peki?"

"Çünkü havalı. Çünkü *bu*-" Parmağını telefona saplar. "- Bu çılgın bir yetenek."

Sanki göğsümün içinde bir ışık huzmesi parlıyor. Özlemini duyduğum şey bu. Övgüyü değil. Ama anlayış.

Telefonuna gönderiyorum; sonra birkaç fotoğrafa daha bakıyoruz. Takdirle ıslık çalıyor, gözlerinde beni mutlu eden bir şaşkınlık ifadesi var. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Aslında," diyorum yüzümü buruşturarak,

"tam olarak değil." "Nasıl olmazlar ki?"

"Bunun gerçek olduğunu düşünmüyorlar."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçek mi? Nasıl gerçek olduğunu düşünmezler?"

"Bunu gerçekten anlamıyorlar. Ailemdeki herkesin daha basit işleri var. Tekne yapımcıları ve fırın sahipleri gibi. Benim çiftçi pazarlarında ve Rönesans festivallerinde yüz boyayarak geçimimi sağladığımı sanıyorlar."

Gülüyor. "Bunda da yanlış bir şey yok."

"Aynen öyle. Bu da iyi bir iş. Alanımda şanslı olanlardan biri olduğumu anlatmaya çalıştım; yükseldim, reklamlar, dergiler ve kataloglar için harika işler kaptım. Onlara resimleri gösterdim ama bazıları onların zevkine göre fazla müstehcen. Hâlâ yüzlere kelebek resmi yaptığımı düşünüyorlar."

"Eminim buna bayılmışlardır."

"Yaptılar ve eminim buluşmada daha fazlasını talep edecekler. Bir insanın üzerinde hayal edebileceğiniz hemen hemen her şeyi boyama konusunda oldukça yetenekliyim."

"Üzerime ne çizerdin? Eğer bir şey seçebilseydin."

Bu şansı gözlerimin vücudunda bir tur atmasına izin vermek için kullanıyorum. Serbestlikten daha fazlasına sahibim. Bakmak için açık iznim var. Zinde ve formda; onu krom kaplı bir adama dönüştürebilirim, sırtını bir çelloya, göğsünü fırtınaya hazır bir gökyüzüne çevirebilirim. "Bana birkaç gün içinde sor. O zaman daha iyi bir cevabım olur."

"Bundan birkaç gün sonrası için yapılacaklar listemde." Bir kâğıda bir şey yazıyormuş gibi yapıyor. Kasabalar, beyaz koloniler ve kırmızı tuğlalı konakların üzerinde yükselen yemyeşil tepeleri ve yemyeşil ağaçları gösteren pencerelerin önünden geçerken bana daha fazla soru soruyor.

Ama tüm bu sorular benimle ilgili ve eve getirdiğim adamı tanımam gerekiyor. Tamponumu. Yeni sevgilim.

"Benim sıram," diyorum. "Peki ya ailen? Artık gerçek Theo gerçeğini öğrenmek istiyorum. Başkalarına rol yapabiliriz ama birbirimize karşı dürüst olmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Gözlerini kırptırıyor, sonra gözlerimle buluşuyor. "Sana söylediğim her şey doğrudu."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçekten mi?" "Evet.

Gerçekten."

"var mı?" "Bir erkek kardeşim var."

"Yakın mısın?"

"Evet. Hayır. Bazen. Çok."

"Tamam. Bu hemen hemen her şeyi kapsıyor."

Ağzından hüznü bir gülümseme geçiyor, sonra gözleriyle buluşuyor. "Evet.

Kesinlikle öyle." "O şimdi nerede?"

"Boston" dediğinde sesi gerilmişti. "Ne hakkında-
?"

Ben *anne-baba* diyemeden sözümü kesti. "ettiler."

Kalbim acıyor. Acıyla çarpıyor ve elimi saçlarında gezdirmek istiyorum.
"Özür dilerim, Theo."

"Ben de."

"Kaç yaşındaydın?"

Dudaklarını yalıyor. Gözlerini kapatıyor. Şimdi üzerine serçeler çizdim, katlanmış kanatları ve hüznü gözleriyle, çünkü ona bu yakışırdı. "Sorun değil, cevap vermek zorunda değilsin."

"On dört. On dört yaşındaydım."

Göğsüm çöküyor, bir devin üzerine bastığı kola kutusu gibi. Hayal bile edemiyorum. İşte buradayım, ailemin beni bir erkekle eşleştirme çabalarını savuşturmak için onu eve getiriyorum. Onun bir ailesi yok. Sonra bu beni tekrar vurdu, çifte darbe gibi. *Onları* kaybettiğinde on dört yaşındaydı; bir araba kazasında ya da başka bir trajedide ölmüş olmalı.

"Anne babanız varmış gibi davranmak mı daha kolayınıza geliyor yoksa biri onları sorduğunda rahat mısınız? Çünkü soracaklar." Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Bu çok doğal bir soru ve ailem seni tanımak isteyecektir."

Yüzünü kaldırır. "Bu konuda dürüstçe konuşmak benim için daha kolay. Belki de bu düşündüğüm kadar iyi bir aktör olmadığım anlamına geliyor ama onlar hakkında bir hikâye uydurursam gerçekmiş gibi hissedeceğim ve oraya gitmek istemiyorum."

"Anlıyorum," diyorum usulca, sonra mesleğine geçiyorum. "Her zaman aktör olmak istemiş miydin?"

Benden uzaklaşıyor. "Farklı zamanlarda farklı şeyler olmak istedim."

"Ama şu anda yaptığınız işi seviyor musunuz? Oyunculuk çok fazla tutku ve özveri gerektiriyor. Bu tür bir oyunculuk yapmak için bile."

Dosdoğru önüne bakıyor. "Evet. Hoşuma gitti."

Yine de bu konuda daha fazla konuşmak istemiyor gibi görünüyor, ben de başka konulara geçiyorum.

Tren Long Island Sound boyunca tıkırdarken, yolculuğumuzu çerçeveleyen su şeridi boyunca arka planımızın birkaç önemli detayına daha karar veriyoruz. Güneş, turuncu ve pembe bir öfke topuyla gökyüzünden aşağı kayıyor. Alacakaranlık gökyüzüyle flört ederken evler parıldıyor ve tüm yamaçlar trenin hızı tarafından yutuluyor. Onunla tanıştığım gecedeki trendeki buluşmamıza ve langırt maçlarına kadar hikayemiz o kadar inandırıcı geliyor ki, acaba bunun nedeni zaten bu kurgusal yakınlığa sahip olmamız mı yoksa onun rol yapma konusunda gerçekten bir yıldız olması mı?

Sonra kendime hatırlatıyorum, rol yapmakta iyidir.

Kendine gel. Gerçek gibi geliyor çünkü bir aktör tuttun, salak.

Kondüktör bir sonraki durağı anons eder.

"Wistful'dan bir durak ötede," diyorum eğlenerek. "Yani bütün yol boyunca konuştuk."

"Evet, öyle yaptık. Çok konuşkansın."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Sen de öyle. Ayrıca, sen ve ben," diyorum, tırnak işaretlerini çizmek için duruyorum, "'arkadaşça sessizlik' diye bilinen şeyi yapmıyoruz."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu bir şey mi?"

"Bazı kitaplarda öyle. Geçen gün bir aşk romanı okuyordum, çift şık bir etkinlikte tanışmış ve birlikte yatmışlardı ve artık tanışma faslına geçmişlerdi. Onuncu bölümün başında ya da her neyse, Jane ve Dave akşam yemeği için bir sonraki kasabaya giderken Range Rover'ında 'arkadaşça bir sessizlik' içinde oturuyorlardı."

Theo'nun burnu kırıılır. "Bu kulağa sıcak guacamole kadar tatsız geliyor."

Kıkırdıyorum. "Evet. Öyle."

"Arkadaşça sessizlik kulağa evli insanların yaptığı bir şeymiş gibi geliyor."

"Değil mi? Ve en komik kısmı da bunun üçüncü randevuları olmasıydı."

Sonunda

Araba yolculuğu sırasında, bilmiyorum, üç şey söylediler -sıcak istiyorum, sıcak seviyorum, biraz müzik istiyorum, George Strait'i seviyorum, bu gece güzel görünüyorsun, teşekkür ederim- onu iyi tanıdığını hissettiğini ve ona aşık olduğunu söylüyor."

Yüksek sesle gülüyor, sanki bu onun için gelmiş geçmiş en saçma fikirmiş gibi başını arkaya atıyor ve onun da benim gibi hissetmesi hoşuma gidiyor. Başını sertçe sallıyor. "Arkadaşça bir sessizlik içinde birine aşık olamazsın."

"Ben de onu diyorum. Birinden hoşlandığınızı onunla konuşarak değil de başka nasıl anlayabilirsiniz ki?"

"Şahsen, görünmez olmayı mı yoksa uçabilmeyi mi tercih ettiğini bilmediğiniz sürece bir insanı gerçekten tanıyabileceğinizi düşünmüyorum."

Dudaklarımın bir köşesini kıvrıyorum. "Ah, ama bu soruyla ilgili bir şey var. Büyük bir boşluk var ve kimse bunu düzgün bir şekilde nitelendirmeyi hatırlamıyor."

"Nasıl yani?"

"Şunu bir düşünün: Eğer görünmez olsaydınız, kıyafetleriniz de görünmez olur muydu?" Koyu renk kot pantolonunu ve üzerinde İNTERNETTEKİ ALINTILARLA İLGİLİ SORUN HANGİLERİNİN OLDUĞUNU ASLA BİLEMEMENİZDİR yazan siyah tişörtünü gösteriyorum.

GERÇEK-ABRAHAM LINCOLN. "Yoksa tamamen görünür olarak mı kalacaklar?"

Parmaklarını şakağına götürür ve bir patlama taklidi yapar. "Zihin. Üflenmiş."

Onu işaret ediyorum. "Gördün mü? İşte demek istediğim bu. Kıyafet meselesi oyunu tamamen değiştiriyor."

Bana bakarken gözleri çok yoğun. "Bu her şeyi değiştirir." Theo yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve kısa bir an için bu iki lacivert koltuktan oluşan küçük bir tren adasında mahsur kalmışız gibi hissediyorum. "Özellikle de şu anda üzerinde görünmez kıyafetler varken nasıl görüneceğini düşündüğüm için."

Vücudumda nabız düşük atıyor ve neredeyse kıvraniyorum çünkü bana kıyafetlerim çoktan çıkarılmış gibi bakıyor. Sanki onları çıkarmış ve görünmez bir kumaş yığını halinde yerde birikmişler gibi.

"Evet," diyor kirli bir fısıltıyla. "Görünmez kıyafetlerle harika görünürdün."

Dayanamıyorum. Bu sığağa dayanamıyorum. Kendimi çıplak hissediyorum ve neyin gerçek neyin sahte olduğundan kesinlikle emin değilim. Tek bildiğim bu uyarılmanın çok gerçek olduğu ve onu bastırmak zorunda olduğum. "George Strait sever misin?"

Başını koltuk başlığına doğru itiyor ve gülüyor. "Arkadaşça sessizlik oyununu April. Ayrıca, konuşmaktan bahsetmişken, konuşmadığımız bir şey var," diyor tren Wistful'un istasyonuna birkaç dakika erken girerken.

"O da ne?"

"Buluşma için uyku düzeni nasıl olacak?"

Sekizinci Bölüm

Theo

İstasyonun kapısının üzerinde asılı olan tabelada gururla WISTFUL, CONNECTICUT. WILD THUNDERCOASTER'IN, BELUGA BALINALARININ, DENİZCİLİK MÜZESİNİN VE GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ KASABANIN EVİ. NÜFUSU, 8,233.

April tuvalete girdi, ben de küçük istasyonda dolaştım. Gerçi görececek pek bir şey yok. Koyu siyah örgülü yorgun bir kadın bilet gişesinde duruyor, çenesi elinde. Uzun ahşap bir bank istasyonun yarısına yayılıyor ve trenin uzaklaşırken çıkardığı ses yaz akşamı havasında dalgalanıyor. Küçük kasabaya açılan ahşap kapılara bakıyorum ve muhtemelen April'a trende sormam gereken bin milyon soru daha var.

Favori renklerden bahsetmiyorum. Önemli olan şeyler: yaşam, özgürlük, mutluluk arayışı.

Ama bazen oyunun adı kanatlanmaktır.

Bir dakika sonra yüksek topuklu sandaletleri karo zemine çarptı. Arkamı döndüm ve "yüksek topuklu "nun gerçekten de en iyi tanım olmadığına karar verdim. Daha çok kalın topukluya benziyorlar.

Sanırım onlara takoz deniyor.

Ayakkabılarına odaklanmak, diğer kısımlarına odaklanmaktan kaçınmama yardımcı oluyor. Diğer *her* parçasına.

Kıvrımlı vücudu, spagetti askılı koyu kırmızı yazlık elbisesinin içinde harika görünüyor. Üzerinde şu yarım kazaklardan biri var, göğüslerinin hemen yanından geçen beyaz bir numara. Bu süveterlerin

Benim gibi göğüs meraklılarıyla uğraşmak isteyen biri tarafından tasarlanmış.

Ama diğer kısımlarla da uğraşıyor çünkü ondan hoşlanmamak çok zor. O bir tabanca, keskin, gümüş dilli bir zekâyâ ve tanıdığım en hızlı ağza sahip.

Gözlerimin onun vücudunda gezinmesine izin verirken, kendimi hatırlamaya zorluyorum - o *benim kız arkadaşım değil*. Ondan hoşlanmak büyük bir hata olurdu. Kardeşim bir zamanlar Addison'dan hoşlanıyordu ve bak ne oldu. Eski sevgilisi lanet olası bir ödül avcısı, Boba Fett Han Solo'nun borcunu kovalıyor.

April ayaklarımın dibindeki bavulları işaret ediyor. "getirdiğin için teşekkürler." "Ailenin evine taksiyle gitmek ister misin?" diye soruyorum.

Bana henüz uyku düzenini söylemedi. Kondüktör ben sorduktan sonra varışımızı söyledi ve sonra annesine birkaç dakika erken geldiğimizi mesaj atması gerektiğini söyledi.

"Annem her an bizi alabilir. Babam muhtemelen yatıyordur. Dokuza kadar uyumazsa boz ayının teki olur." Nefes alıyor ve dudağının bir köşesini kemiriyor. "Ama seni annem hakkında tam ve doğru bir şekilde uyarmayı başaramadım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne tür bir uyarıya ihtiyacım var? Bahçe cüceleri mi topluyor?" April başını sallıyor, güzel bukleleri yanaklarına çarpıyor. "Arka bahçede bir yeraltı kaçakçılık çetesinde kaçak içki mi üretiyor?" Bir kez daha sallıyor. "Krav Maga biliyor ve bunu çocuklarının sevgilileri hiç beklemedikleri bir anda düzenli olarak kullanıyor mu?"

Gülüyor ve o küçük beyaz şalı omuzlarından sıyırıp çıplak kollarını gösterirken cevap veriyor. Ama ne dediğini unutuyorum çünkü kolları bir kadının kollarının olabileceğini hayal ettiğimden daha seksi. Formda, sıkı ve azıcık da olsa kaslılar. Bir iniltiyi bastırıyorum. Belki de bu bir gümbürtüdür. Çünkü hain beynimin aklına, o kollar başının üzerinde, yatak başlığını kavrarken nasıl görüneceğini hayal etmek gibi parlak ama çok kötü bir fikir geldi. Uzun, gergin ve hazır.

İyi iş, beyin.

"Yani sakıncası yok mu?"

Gözlerimi kırıştıyorum, görünmez olsun ya da olmasın, onun kıyafetsiz olduğu düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Neye aldırmayacağıma dair hiçbir fikrim yok. "Hayır, bu sorun olmaz."

"Güzel." April birkaç kez başını sallıyor, keskin bir nefes alıyor, topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyor. "Çünkü o iyileşmekte *olan* bir avukat," dedi April, sanki "*Tek bir cam gözü var ve ona bakmanızdan nefret ediyor, o yüzden lütfen bakmayın.*" ile eşdeğer bir itirafmış gibi.

"İyileşiyor musun?"

"Avukatlıktan asla tam anlamıyla kurtulamazsınız. Avukatlık bağımlılığından kurtulurken ona destek olmak için gerçekten yanında olmamız gerekiyordu."

"Artık daha mutlu olduğuna inanıyorum."

"Evet, ama içindeki avukat asla yüzeyden uzakta değildir. Eski bir savcıydı. Bazen kendine hakim olamıyor. Soru sormayı seviyor."

Başımı sallıyorum ve ona güven verici bir sırıtış atıyorum. "Bununla başa çıkabilirim."

"Çok fazla soru var, Theo." Çok kararlı ve belli ki beni anne engizisyonuna hazırlıyor. "Tartışmacı olmamak için gerçekten çok çabalıyor ama bu bir muzdan yuvarlak olmasını istemek gibi bir şey."

"Bunu daha önce yaptın mı? Bir muzdan yuvarlak olmasını istedin mi?" Tamamen ciddiyetle soruyorum.

"Hayır, çünkü oldukça zor olduğunu duydum."

Onu rahatlatmak için elimi omzuna attım. Kötü bir hataydı.

Cildi yumuşak. İnanılmaz derecede yumuşak. Beynim bullak oluyor ve kafamın içini temastan kızaran bir robotun devre kartı gibi hayal ediyorum. Bırakmalıyım. Daha önce hiçbir müşterimle fiziksel temasta bulunmamıştım. Daha önce hiç istemedim ve bu sefer de niyetim yok. Bu en kötü hata türü, çünkü kiralık erkek arkadaş olarak itibarımı paramparça eder.

Ama bu omuz delicesine cazip.

Ve eğer onun omzundan tahrik oluyorsam kesinlikle bende bir sorun var demektir. Bırakıyorum. "Ben hazırım."

"Neye hazırsın?" Bu

April değildi.

Bu eski bir avukatın keskin ve meraklı sesiydi. Saniyeler içinde anladım. Sese döndüm.

"Anne," diyor April, kollarını lacivert pantolon ve beyaz bluz giymiş, gümüşü sarı saçlarını arkaya at kuyruğu yapmış bir kadına dolayarak.

Mavi gözlerinde kırılganlıklar var ama yaşlıdan çok yıpranmış görünüyor. Deneyimli ve bilge görünüyor.

"Benim küçük yavrum," diyor annesi, neredeyse kızını kucaklayarak.

April anne kolları tarafından tüketilirken, arkasından *küçük köpek yavrusunu* ağzıma alıp sırtıyorum. Gözlerini bir *daha asla böyle bir şey yapma* dercesine kısıyor.

"Seni gördüğüme sevindim anne."

"? Her şey nasıl? İşler nasıl? İdare ediyor musun?

Yardıma ihtiyacınız var mı?"

April'in ailesi ve işi hakkında ne demek istediğini anlıyorum. "İş harika anne. Bu hafta başında bir reklam filmini bitirdim."

"Bir reklam! Ne kadar heyecan verici. Bir reklam filmi çizebileceğinizi bilmiyordum."

"Reklamlardaki insanların resmini yapıyorum anne," diyerek konuya açıklık getiriyor.

"Doğru, tabii ki. O parayı bir kenara koyduğunuzdan emin olun, çünkü böyle bir işi bir daha ne zaman bulacağınızı asla bilemezsiniz."

April bana başını salladı. Annesi araya girdi. "Burada kim varmış? Ben Pamela Hamilton. Ya siz?"

Elini uzattı, ben de sıktım. Gösteri zamanı. "Theo Banks. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

April omuzlarını dikleştiriyor, çenesini kaldırıyor. Sanki kendine güvenle dolup taşıyor. April yüksek sesle ve neşeyle, "O benim erkek arkadaşım," diyor.

Pamela gözlerini benden ayırmıyor. "Ben de öyle tahmin ettim."

"Muhteşem bir aydan biraz fazla bir süredir birlikteyiz," diye ekliyor April parlak bir şekilde, neredeyse yalan söylerken kekeleyerek.

"Bir ay mı demiştiniz?" Pamela sanki onu çapraz sorguya çekiyormuş ve kızının erkek arkadaşının neden hala konuşulmadığını merak ediyormuş gibi sorar. Ama bir ay, yeni bir ilişkinin radarın altında kalması için makul bir süre. April'in yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum: *"Kahretsin, tamamen soğukkanlı ve rahat davranmalı ve jüriye onu satmaya çalışmamalıyım, çünkü çok satarsam annem bir taziye gibi gerçeğin kokusunu alır."*

Ben de onu kurtarmak için araya girdim. Bir kolumu ona doladım, yakınına çektim ve yanağına hızlı bir öpücük bıraktım. "Tam olarak altı harika hafta. Ben

tanıştığımız hafta bunu çatıdan haykırmaya hazırdım ama April işi sağlama istedi."

Annesi dilini şakırdatıyor. "Bir buçuk ay sağlam bir başlangıç. Bakalım bir ay sonra ne olacak."

Parmaklarımı April'in saçlarında sahiplenici bir şekilde gezdiriyorum. Harika hissettiriyor, yumuşak ve ipeksi. April hafifçe titriyor. "Ve April'i şu anın aramızda bir şey olduğunu herkese duyurmak için iyi bir zaman olduğuna ikna ettim."

April birkaç kez başını sallayıp kendine geliyor. "Biz kesinlikle bir şeyiz."

Pamela bana hızlıca bir göz attıktan sonra konuya kadar memnun görünüyor. "Yorgun musun? Aç mısın? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bunlar pek de uyarılması gereken türden sorular gibi görünmüyor. Bunlar standart hostes soruları. "Ben iyiyim."

"Ben de," diyor April ve kapıya doğru bir adım atıyor.

Pamela hareket etmiyor. Topukları yere basıyor ve bana bakıyor. "Theo, üniversiteye nerede gittin?"

April iç çekti. "Ciddi misin?"

"Bu önemli bir soru," diyor annesi ve bana yoğun bir "*bekliyorum*" bakışıyla bakıyor.

Ah, bu daha çok eski üniversite sorusuna benziyor. Ama bu da cevaplanabilir. Pratik cevabımı veriyorum. "School of Hard Knocks."

"Ha ha."

Evet, annesi gerçekten *ha ha* diyor. Çok şirin. *Annesinden etkilendiğimden* değil, çünkü bu alarm zillerini çaldıracak türden bir ürkütücülük olurdu. Ama *April'in espri anlayışını nereden aldığını görebiliyorum*.

"Ben de oraya gittim. Sonra da Zor Yoldan Öğrenme Üniversitesi'nden yüksek lisans derecemi aldım" diyor annesi.

Daha ciddi bir ifade takınıyorum ve ona doğru bir cevap veriyorum. "New York'ta devlet okuluna gittim," diyorum ve okuduğum devlet üniversitesinin adını veriyorum.

Annesi başını sallıyor, memnun görünüyor. "İyi bir okul. Bunu duyduğuma sevindim. Tren yolculuğun iyi geçti mi?"

Aklıma çılgınca bir fikir geldi. April ailesinin onu memleketine bağlayacak biriyle tanıştirmasını istemiyor. Belki de annesine tam olarak istediği şeyi vermeliyim ve belki bu April'a da yardımcı olur. Belki de April'ın kötü çocuğa ihtiyacı yoktur. Belki de onların seveceği ve onu bu durumdan kurtaracak birine ihtiyacı vardır. Planımı fazla düşünmedim. Ben . "Bu

Harika. April ve ben politika, haberler ve günün tüm kritik konuları hakkında konuştuk. Ama bunlar muhtemelen sizi sıkıyordur."

Pamela'nın gözleri lazer gibi üzerime çevrildi. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Haberleri ve sorunları seviyorum. Yine de kimse onlara dokunmak istemiyor."

İşaret parmağımla sanki sıcak bir şeye dokunmuşum gibi bir hareket yapıyorum ve ardından cızırtılı bir ses çıkarıyorum. "Yasallaştırılmış marihuana ve asgari ücret gibi mi?"

Pamela'nın mavi gözleri sadece mutluluktan değil, muhtemelen neşeden de parlıyor. "Bu konuda bütün gece sohbet edebilirim. Asgari ücretin daha yüksek olması gerektiğine kesinlikle inanıyorum ve marihuananın yasallaştırılmasını tamamen destekliyorum, ancak sadece tıbbi nedenlerle."

"Duruşunuzu beğendim. İdam cezasına ne dersin?"

"En iğrenç suçlar söz konusu olduğunda bir yanım tamamen bunu destekliyor. Bu gibi durumlarda gözümü kırptığımı göremezsiniz."

April'in göz kapakları titriyor, sanki bu konuşmayı tam olarak algılayamamış gibi. Pamela, silah kontrolü üzerine hızlı bir tartışmaya girmeden önce, bozulan cinayet mahkumiyetleri hakkında bir tartışmaya girerken önce bana, sonra annesine aval aval bakıyor. April neredeyse şoktan titriyordu. Sahte kız arkadaşım gözlerini kırıştırıyor, sanki annesi kızının sevgilisiyle kışkırtıcı konuları tartışırken gözlerinin önünde olup bitenleri anlamaya çalışıyormuş gibi.

Küçük tren istasyonunda birkaç dakika geçirdikten sonra Pamela gülümsüyor ve kolumu sıkıyor. "Bu çok eğlenceliydi. Seninle daha fazla sohbet etmek için sabırsızlanıyorum." Sonra bana daha fazla sorusu olduğunu fark eder gibi oluyor. Gözleri dövmelerime takılıyor ve eminim çoğu ebeveynin düşündüğü şeyi düşünüyordur - mürekkepli çocuklar baş belasıdır. "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

"Anne!" April azarlıyor, çenesini başarıyla yerine takmış. April şaka yapmıyordu.

Annesi de aynısını yaptı, ben de aynısını yaptım. Bir kolumu April'a dolayarak onu en sahiplenici tarzımla kendime çekiyorum. Annesine asi bir tavır takınmıyorum. Ona bir soru yöneltmiyorum. Ona iyi bir avukatın yapacağı şekilde, dengesini bozacak bir şeyle ve belki de sadece bir anneyi mutlu etmek için tasarlanmış küçük bir ekstra ile cevap veriyorum. "Evli, iki çocuklu ve onları hafta sonu için kesinlikle harika büyükannelelerini ziyarete getiriyorum."

Annesinin kaşları çatıldı. Benimle ne yapacağından emin değil. April'ın ifadesi şoktan şaşkınlığa, garip bir meraka dönüşüyor.

Ben de onun beklediği gibi biri değilim. Belki Pamela benim gibi bir adamın April'ı eve geri döndürebileceğini düşünüyordur. Ha. Tekrar dene.

April annesinin kolunu sıkar. "Anne, neden Sunnyside'a gitmiyoruz?"

"Hadi gidelim, bu torunları başka zaman konuşuruz." Annesi topuklarının üzerinde verimli bir şekilde dönüyor - annesinin her şeyi verimli bir şekilde yaptığını hissediyorum, sonra neredeyse ılık Haziran gecesine doğru merdivenlerden aşağı atlıyor.

April beni dürtüyor, sonra da şakacı bir şekilde azarlıyor. "Bu kötü bir çocuk tepkisi değildi."

Burnumu boynuna indiriyorum ve kulağına kadar sürüklüyorum. "Affet beni." Keskin bir nefes alışla affedildiğimi anlıyorum.

Bana vuruyor.

Gülüyorum. "Beni ilanım komik olduğu için istediğini söylemiştin, tüm bunları yapmamı istediğin için değil."

"İyi, iyi. İyiyim. Sadece on saniye içinde senin avucunun içinde yemek yiyeceğini beklemiyordum."

Sesimi çıplak bir fısıltıya indiriyorum. "Ama benim kötü biri olduğumu düşünürse, seni o kaniş adamla evlenmeye zorlayabilir. İstersen yarın bir pislik gibi davranabilirim?"

Başını sallıyor, sonra bir kez daha fısıldıyor. "Sana sadece gülümsemeni ve başını sallamanı bile söyledim, ama gidip onu hemen kazanmalıydın."

Yüksek sesle gülüyorum. "Kusura bakma, tatlım. Bunu duymamışım. Senin yüzünden dikkatim dağılmıştı."

Tek kaşını kaldırıyor. "Dikkatini neydi?"

Gözlerimi kollarında gezdiriyorum. "Güzel kolların var. Dikkatimi dağıtıyorlar."

April'ın dudakları seğiriyor. Bir sırtıışla savaşıyor.

Ona tekrar dokunuyorum, parmaklarım trisepslerinde, başparmağım bicepslerinde geziniyor. titriyor. "Bahse girerim işten dolayı tonlanmışlardır. Resim yapmaktan. Kollarını her şey için kullanıyorsun. Doğal olarak güçlüler."

Dudaklarından bir nefes geliyor. Gözlerini kırıştırıyor, tekrar sertçe nefes veriyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Sana bir sır vermeliyim."

"Anlat bana."

Dudakları kulağıma yakın. "Kolların da dikkatimi dağıtıyor."

Sonra dönüp kapıya doğru işaret ediyor. "Hadi gidelim."

"Nasıl , küçük köpekçik."

Bana doğru dönüyor ve parmağını sallıyor. "Bana 'küçük köpekçik' deme."

"Artık sana öyle dememek benim için gerçekten zor olacak." Merdivenlerden inip bekleyen golf arabasına doğru yürüdük. Bavullarımızı arkaya yükledim.

"Sunnyside sadece bir mil ötede," diye açıklıyor April, alışılmadık ulaşım aracını işaret ederek. "Annem de çok uzak olmadığı zamanlarda golf arabasıyla şehirde dolaşmayı çok seviyor."

Annesi ön koltuğa vurarak ona katılmamı işaret ediyor. İsteddiği gibi yapıyorum. "Golf arabası dünya için daha iyi. Daha az gaz kullanır. Küresel ısınmayı yarın tartışabiliriz, Theo."

April arka koltuktan iç çekiyor ama sesi kızgınlıktan ziyade eğlenmiş gibi çıkıyor. "Sonunda, kimsenin kibar bir ortamda konuşmayacağı şeylerden bahsedecek birini buldu."

Pamela mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Bu benim on iki adımlık programımın bir parçası. Avukatlık yapmak yerine sorunları tartışacak birini bulmak."

Kontak anahtarını çevirdi ve ben de "Peki Sunnyside nedir?" diye sordum.

April öne doğru eğilir. "Tüm iyileşen avukatlar böyle yapar. Bir tahminde bulunun."

Pamela'ya bakıyorum. "Aşk romanı yazarı mı oldun?"

April'in annesi istasyondan uzaklaşırken gülüyor ve başını sallıyor. "Birçok avukat aşk romanı yazarı mı oluyor?"

"Avukatlar genellikle mutsuz, aşk romanı yazarları ise mutlu olduğu için, birinden diğerine atlayabilirsin gibi geldi." Birkaç saniye kaşlarımı çatıyorum, sonra parmaklarımı şıklatıyorum. "Bahse girerim bir zamanlar avukatlık yaptıysan, şimdi hukuki gerilim romanları yazıyorsundur. Çılgın jüri üyeleri, tehlikeli avukatlar, yozlaşmış yargıçlar."

April'in annesi dikiz aynasından ona bakıyor. "Oldukça aktif bir hayal gücü var."

April sırtıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Pitoresk evler ve şirin bungalovlarla dolu şirin bir ara sokak boyunca ilerliyoruz. Sudan çok uzakta değiliz ve denizin kokusu havaya karışıyor. Kısa bir süre uzaklara, sahilin sesine ve uzaktaki dalgaların şırıltısına doğru bakıyorum. Kıyı bana en iyi şarkılarımızdan bazılarını hatırlatıyor - kardeşim ve ben. Su, okyanus ve kumla ilgili bir şey var. İnsana bir şeyler yapıyor. Onları açar. Hissetmelerini sağlar. İstemelerini sağlar.

Bakışlarımı ve bir şey tıklıyor.

Golf arabası. Sunnyside. İyileşen avukat. "Bayan Hamilton, yatak ve kahvaltı işletiyor musunuz?"

April'in annesi gece gökyüzü kadar geniş gülümsüyor ve gururla başını sallıyor. "Gerçekten de öyle."

Köşeyi dönüp ağaçlarla kaplı bir sokağa girdiğimizde, tuzlu havanın kokusu daha da güçleniyor ve burun deliklerimi gıdıklıyor. Akşam esintisinde yapraklar dalgalanıyor ve sokak lambaları kaldırıma turuncu koniler halinde ışık saçıyor. İleride, ön bahçeye dikilmiş ahşap bir tabela bana B ve B'ye yaklaştığımızı söylüyor.

B. Üç kat yüksekliğinde ve bir o kadar da geniş, kıvrımlı bir araba yolunun sonunda tünemiş, geniş bir han. Pamela yola dönüyor ve ben de hanın etrafını saran, parmaklıklarını çiçek saksılarının süslediği ve ahşap bir salıncağın hafifçe sallandığı verandayı görebiliyorum. Gece bile burası hem görkemli hem de sıcaklık dolu görünüyor.

Pamela arabayı durdurup motoru keserken gururla, "Bütün Hamiltonlar burada kalacak," diyor.

Çantalarımızı taş patikadan yukarı taşıyorum ve iri yarı bir adam verandada bekliyor.

"Baba!"

April merdivenleri hızla çıkar ve babası onu tam bir ayı gibi kucaklar. "Hey, tatlım. Küçük kızımı görmek için ayakta kalmalıydım." Ona sarılırken gözlerini kapatıyor ve yüzündeki ifade tam bir memnuniyet ifadesi.

Aprilin babası bir boz ayı değil. O bir oyuncak ayı.

Muhtemelen sakal moda olmadan önce bıraktığı bir sakalı var. Kahverengi saçlarının çoğunu da başının üstünde tutmuş ve yüzü verandanın ışıkları altında görülebilen kırıksıklıklar ve çillerle kaplı.

Onu bıraktığında gülümsemesi sonsuzdur. "Seni görmek çok güzel."

"Seni de."

Gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi sertleşiyor ve elini uzatıyor. "Ben April'in babasıyım. Josh Hamilton."

"Theo Banks. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

"Sen de," diyor hoyratça, sonra da içeri girmemizi işaret ediyor.

April önce girdi, birkaç adım önde. Giriş kapısının önündeki cilalı parkeye adımımı atarken babasının fısıltısını duyuyorum: "Ona üçüncü dereceden dayak mı attın?"

Pamela kendini toparlamadan önce bir an için "Hımm" diye kekeliyor. "Tabii ki. Onu diken üstünde tuttum."

"Güzel. Ona zor anlar yaşatmalıyız," diyor ve beni ailesinin neden hoş karşılanmadığımı hissetmemi istediğini düşünmeye itiyor.

April dönüyor. "Hey, anne, hangi odadayız?" Bana döndü. "Her odaya bir kahvaltı yiyeceğinin adı verilmiştir."

Pamela'nın ses tonu bir öğretmeninkine benziyor. "Krep Odası'nda kalabilirsin April."

"Theo, sen Pancake Room'da kalabilirsin," diye ekliyor babası hemen.

April onlara "Kafayı *mi* yediniz?" anlamına gelen bir bakış fırlatıyor. "Buluşma için bütün odalar dolmayacak mı?"

Annesi "Yarına kadar olmaz" dedi ve Zor Zaman Operasyonu başladı.

April'in kabul edeceğinden şüphelensem de, onların kurallarına göre oynayacağımı bilmeleri için bir şans olduğunu hissederek atlıyorum. "Kanepede uyumaktan çok mutlu olurum," diyorum gülümseyerek, çünkü yeni saldırılarını iyi niyetle etkisiz hale getirmem gerekecek.

April'in babası bu fikri beğenmiş gibi başını sallar. "Bu iyi."

April'in annesi, "O zaman size battaniye getireyim," diyor.

"Ve bir yastık," diye ekliyor Josh ve ben içimden sırtıyorum - eğer başım için yumuşak bir iniş yapmamı istiyorsa, onun sert rutini sadece bir rutindir.

"Belki ona bir bardak süt ve biraz da kurabiye verebiliriz," diyor April, anne ve babasına sanki ikişer kafaları çıkmış gibi bakarak.

Annesi, "Bir şeyler ayarlamaya çalışabilirim," diye öneriyor.

Ellerimi dua eder gibi birleştiriyorum. "Yatmadan önce kurabiye yemeyi severim." "Ben de kurabiyeleri her zaman severim," diyor April, hayal kırıklığı içine sızarak

tonda. "Ama cidden, neden onun oturma odasında uyumasını istiyorsun?" "Şey," diye başlıyor babası ama sözünü tamamlayamıyor. "Çünkü..." diye deniyor annesi.

April annesine bakar. "Biz eski moda bir aile değiliz. Tess ve Cory evlenmeden önce birlikte yaşadılar. Mitch ve Candace de öyle."

"Ama kanepede çok rahat," diyor babası, bir kez daha deneyerek. "gelip giden insanlar olacak," diyor April.

"Onu kanepeye yatırmak hiç mantıklı değil."

"Haklısın," diyor April'in babası, dudağına vurarak. "Ben eski kamp malzemelerini getireyim, o da çimenlerin üzerine çadır kursun."

April elini havada gezdiriyor. "Anne! Baba! Ben on beş yaşında değilim. Theo benimle aynı odayı paylaşıyor, hepsi bu."

* * *

"Seni uyarmayı unuttum. Bazen uzaylılar ailemin içinde yaşıyor," diyor April merdivenlerden çıkarken.

"Uzaylı istilalarından sonra bunun olabileceğini duymuştum, o yüzden endişelenmeyin."

"Hayır, ciddi. O kanepe olayı için özür dilerim," diyor ve pişmanlık dolu bir gülümseme takınıyor.

"Bu konuda iki kere düşünme. Sanırım annen benimle bu kadar iyi oynamaması gerektiğini fark etti ve Kaniş Merlin'le çıkabilmen için beni göndermeyi umuyor. Ya da sana her kimi ayarlamak istedilerse."

April gülüyor. "Eğer bir fino köpeğiyle çıkmak beni eve getirseydi, bana tuzak kurar ve seni kovmanın bir yolunu bulurlardı."

"O zaman kaniş talipleri arayacağım."

Üzerinde krep resmi olan beyaz bir kapıya ulaşıyoruz. Odaya girdiğimizde bir yatak görüyorum.

Bu uyku düzeniyle ilgili tüm sorularıma cevap oldu.

Dokuzuncu Bölüm

Theo

Xman: Tell me stuff.

Theo: What sort of stuff do you want to know?

Xman: Oh gee. I don't know. I was mostly curious what kind of boxers you had on.

Theo: I'm wearing long johns.

Xman: Suits you, since you're an ugly bastard. Now tell me how you and April are getting on.

Theo: Wow. You pick up the Britishisms quickly.

Xman: I'm nimble like that. Extraordinarily flexible, too. Now, spill. Isn't she a total doll?

Ekrandan başımı kaldırıyorum. Şekerli bir krebin içine katlanmış yaban mersinlerinin ağız sulandıran görüntüsü antika bürodan bana bakıyor. Ağız sulandırıcı bir kadın banyoda, yatmaya hazırlanıyor. Ben park ettim.

geniş araziye bakan cumbalı pencerenin önüne sıkıştırılmış bir aşk koltuğunda oturuyorum. Kısa bir süre Xavier'in sorusunu düşündüm. April bir bebek mi? Daha çok bir bebek gibi. Bir tilki.

Theo: She is. 100%.

Xman: Ooh. Telefonum sadece dFO e,d şok nedeniyle.

Theo: Your phone is shocked?

Xman: *Şok oldum. İğnelemeden cevap verdin.

Theo: Was I supposed to be sarcastic? She's great. It's that simple. I'm not sure if I should be thanking you or punching you when you return for connecting me with her.

Xman: Vücudumdaki her kemik karıncalandı.

Theo: One, let's not discuss any bones in your body. Two, nothing will happen between us, so put your pretty little pom-poms away.

Xman: Neden şu aptal "müşterilerle ilişkiye girme" kuralını koymak zorundasınız?

Theo: Oh, you know. Just that crazy reason of wanting to keep my job.

Xman: Ve gerçekten küçük bir kaçamağın bunu etkileyeceğini mi düşünüyorsun?

Theo: Just imagine the next girl who hires me. I become a gigolo then.

Xman: Grrr. Böyle davrandığın için sana çok kızgıyım. İlkeli. Besiaes, April bunu kullanabilir.

Daha dik oturuyorum. Bu bilgi ilginçleşmeye başlıyor. Hızlıca cevap veriyorum - "Evet?" diye soruyorum - bir su püskürmesi daha yüksek ve güçlü bir şekilde büyürken. Bu lavabo musluğu değil. Duşta. Lanet olsun. Duşta, yani çıplak. Bu da insanların neden görünmez olmayı seçtiğini ilk kez resmi olarak anladığım anlamına geliyor. Evet, anladım. Çünkü eğer yapabilseydim, kesinlikle şimdi onu seçer, kapıyı açar, banyoya girer ve onun çıplak bedenini sabunlamasını izlerdim. April *bunu* kullanabilirdi; ben de öyle. Bir yanımda bu konuşmayı kapatmam gerektiğini biliyor. Ama başka bir yanımda da bu işin peşini bırakmayacak kadar meraklı.

Theo: What do you mean?

Xman: I might also have had a few drinks 😊

Xman: Yes. The Guinness here is amazing.

Theo: I meant about April.

Xman: April's like the Guinness. She's amazing too. And she's on the wagon. Evidently, she's principled, just like you. But in her case, her last boyfriend was a lying cad, so she's sworn off men.

Mesajına bakıyorum. *Yalan söyleyen adam*. Ama önemli bir konuda yalan söylemediğimi kendime hatırlatıyorum. *Ayrıca onun erkek arkadaşı da değilsin, salak*.

Theo: She deserves way better than that. She deserves someone who treats her well.

Xman: I couldn't agree more. When I return to New York, I'll have to see if I can weave my magic and convince her to date again. I want to play fairy godmother and find her a fabulous man worthy of her.

Son notu okurken aşk koltuğuna geri yaslandığımda içimde bir kıskançlık çekirdeği kırbaçlanıyor. Ama April'in düşünün müziği odayı çınlatırken, kendime çıkabileceği erkekleri kıskanmaya hakkım olmadığını söylüyorum. April bir müşteri ve hepsi bu. Banyodaki su yavaş yavaş damlamaya başlıyor, bu yüzden bu alışverişi derhal kapatmam gerekiyor.

Theo: I need to go. Thanks again for the referral. And yes, she deserves someone worthy of her.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca, ailesini o adam olduğuma ikna etmem gerekiyor.

Onuncu Bölüm

Nisan

On dakika önce

Claire: Did he kill you on the train ride?

April: Yes, I'm dead. You're talking to my ghost.

Claire: Tell me every gory detail, and I will fight for justice for you. I hear ghost evidence is now admissible in court.

April: If you really thought he would kill me, why did you let me go?

Claire: Ah, so now it's my fault you're dead. Good to know.

April: It's your fault, but I'll still leave my yogurt shop frequent buyer card to you in my will, as well as the Manilow albums.

Claire: And you're close to a big cup yogurt with all the toppings, so that's pretty enticing. Also,

Sevgiliniz sizi enfekte etmediğine göre, bu ailenizle tanışmaktan kurtulduğu anlamına mı geliyor?

April: The initial meeting, yes. My mom sort of fell for him immediately, then remembered he's the roadblock to all her hopes and desires.

Claire: Bu, seni eve taşınmaya ikna etmek için hain planını uygulayabilsin diye onu dört gün boyunca bayıltmak için gizli bir intravenöz Benadryl damlası uygulayacağı anlamına mı geliyor?

April: Probably. Also, can you actually give someone a secret IV drip?

Claire: Aya bir adam gönderdik ve leke çıkarıcıyı icat ettik, bu yüzden neden olmasın anlamıyorum.

April: Let's not forget boyfriends-for-hire when it comes to useful inventions.

Claire: Lafı , ateşli kız nasıl?

April: He's fun. Easy to talk to. We chatted the whole train ride.

Claire: Uh-oh.

April: Uh-oh what?

Claire: Leaos'un nerede konuşulduğunu biliyorsun.

April: To conversations?

Claire: Bir dating moratoryumunun sonuna kadar. Bu arada. Tom ve ben senin ne kadar sürede pes edeceğine dair bahse girdik.

April: You do not.

Claire: Tom sana üç gün verdi. Ben de senin 24 saatini alacağına karar verdim.

April: To what do I owe the utter lack of faith in my restraint?

Claire: Ne kadar oldu? Bir yıl mı?

April: I don't remember. I don't keep track. I'm not even thinking about that.

Claire: söyleyen yalancı, pantolonu yanıyor.

April: Everything is fine, and there are no pants or parts on fire.

Claire: Nedense senden şüpheliyim. Onunla aynı odayı mı paylaşıyorsun? Eminim annen seni Sosis Odası'na koymuştur!

April: There is no Sausage Room!

Claire: Seninki çok yakında sosis odası olacak. Nim ile aynı odayı mı paylaşıyorsun?

April: Yes.

Claire: I'm revising my wager. I'm going with 12 hours.

Telefonu lavabonun karşısındaki makyaj masasının üzerine fırlatıyorum ve mermer üzerinde takırdıyor. Neden Claire'in bahis havuzuna kapıldım ki? Yansımada, arkamda yatak odasına açılan kapıya bakıyorum. Kapının ardında antika bir büro, tertemiz beyaz bir yorganla örtülü büyük boy bir yatak, komodinin üzerinde olgun, kırmızı çileklerin fotoğrafı ve hepsinden önemlisi, son derece yakışıklı bir adam var. Kirli sakalları, vahşi kara gözleri, pazularındaki mürekkep ve yüzündeki pis sırtışıyla.

Bu adamla o yatağa nasıl gireceğim? Duşa yan gözle bakıyorum ve bir iç çekiyorum.

Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir.

Şahsen, duş O'biraz zorlayıcı buluyorum ve her zaman çabaya değmiyor. Doğru açığı bulmak zorundasınız ve sonra kendinizi ayakta becermek zorundasınız. Bu çok garip, değil mi? On vitesli bir duş başlığım olsaydı, farklı bir hikaye olabilirdi. Ama bu banyoda yok ve olsaydı, başkaları tarafından kullanılabilecek bir şeyi bacaklarımın arasına sokmayacağıma emin olabilirsiniz.

Yayını açıyorum ve sadece parmaklarımla eski üniversite stilini deniyorum. Belki de Theo odada bir kaç metre ötemde olduğu içindir ya da belki de Theo'nun delicesine seksi ve yakışıklı olmasındandır. Sebep ne olursa olsun, parmaklarım kolayca kayıyor. Üzerinde, yukarı, aşağı. İçimdeki ısı yükseliyor, tenime yayılıyor, vücudumu titretiyor. Daha hızlı hareket ediyorum, daha uzağa uçuyorum. Ve oraya ulaşmanın eşiğindeyim. Tam oraya. Dudaklarımdan bir inilti süzülüyor. Bacaklarımın arasında ağır bir ağrı hissediyorum ve sıcaklık uyluklarıma tırmanıyor. Sırtımdan aşağı sıcak su akarken alnımı fayansa bastırıyorum.

Ürperiyorum, sonra dudağımı ısıırıyorum, çıkarmak istediğim sesleri, buharın içinde inlemek istediğim ismi susturuyorum.

Serbest bırakma hissi kaybolduğunda, sahte erkek arkadaşımı olması gerekenden daha fazla istediğime dair keskin bir farkındalıkla baş başa kalıyorum. Benim için iyi olandan daha fazla. Elimi yüzümü yıkıyorum, suyu kapatıyorum, beyaz bir tişört ve uyku şortu giyiyorum ve saçlarımı havluyla kurutuyorum.

Yatak odasının kapısını çekip açtığımda, Theo Batı'nın en hızlı çekicisiymiş gibi telefonunu kot pantolonunun cebine sokuyor. Ne sakladığını merak ediyorum ama konuşacak biri değilim.

"Hepsi senin." Zevk odasına doğru büyük bir jest yapıyorum. Yani, banyoya. İçeri girdi.

Yatağın serin yorganının altına girdiğimde, yaz esintisi penceredeki beyaz perdeleri kaldırdığında, kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Biraz rahatlıyorum.

Ama biraz da yaramaz hissediyorum.

Patronunuzla ilgili beklenmedik kirlı bir rüya görmeniz ve ertesi gün işe gitmek zorunda olmanız gibi.

Birkaç dakika sonra banyo kapısının kilit açma sesi kulaklarıma çarptığında, yorganın üstünü kavriyorum. Theo banyodan çıkıyor ve ben ona bakmamaya çalıştıkça yanıyorum. Tenimin her santimi kıvılcım saçıyor.

Çıplak göğsünü işaret ediyor. "Gömleksiz uyumam umurunda mı? Geceleri çok sıcak oluyor."

"Ben de geceleri ateşleniyorum," diye geveliyorum ve anında bu sözleri geri almak istiyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve bana başını sallıyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun, tatlım."

"Yorganlar sıcak," diyorum, onları karnıma doğru iterek.

Çenesini bana doğru eğiyor. "Ve gözlerinde yine o için için yanan bakış var. Tanıştığımız geceki gibi."

Arkamdaki küçük mavi dekoratif yastığı alıp ona fırlatıyorum.

Uсталıkla, bir eliyle yakalıyor. Sırıttıyor. "İçten içe yanan gözlerde yanlış bir şey yok. Özellikle de senin gibi vahşi yeşil gözlerin."

Yastığı bana geri fırlatıyor. Kollarımı kaldırıyorum ve yakalıyorum. "Seninkiler de yanıyor."

Öyle olduğunu biliyorum, ama ben neyim?

Kendime kocaman bir göz devirme hareketi yaptım. Neden seksi birini işe almanın kolay olacağını düşündüm ki?

Tahta zeminde ilerliyor, tahtalar hafifçe gıcırıyor. "Hatırlamıyor musun?" Yatağı yaklaşıyor, eğiliyor, avuçlarını beyaz örtülerin üzerine koyuyor. "İçten içe yanan gözlerin seni dayanılmaz kılıyor."

Ve resmen eridim. Bir kadın su birikintisiyim. Devre kesiciler derimin altındaki ısıdan kızarmış. Direksiyonu tuttum ve

sağa dön. "Daha fazla mürekkebin olduğunu sanıyordum." Kelimelerim nefes nefese çıkıyor ve bu beni rahatsız ediyor. "Göğsün çıplak."

Gökyüzü mavidir. Su

ıslak.

Apaçık ortada olan başka bir şey söyleyebilir miyim?

Göğüs kaslarına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Onu bilerek açık bıraktım."

"Neden?"

"Böylece boş bir tuvalim olacak, eğer istersem diye. Belki bir gün içini doldururum."

Kapağı kaldırıyor ve altına giriyor. Biz iki kütüğüz. Bir karenin kenarını çevreleyen tahtalarız. Orada yatıyoruz, burnumuz gökyüzüne dönük, tavana bakıyoruz.

Sessizlik çöküyor. Arkadaşça değil. Bu gerekli. Ama öyle bile olsa, duşta ne yaptığımı bilmediği bir dünya düşünemiyorum.

Yan tarafıma döndüm. "İyi geceler,

Theo." "İyi geceler, April."

Ama beş dakika sonra ikimiz de huzursuz ve hışırılıyız. Dirseğinin üzerine çıktı. "Yatmadan önce bir masala ihtiyacın var mı?"

On Birinci Bölüm

Theo

Sesi yumuşak, geceye karşı bir sessizlik. "Bana söyleyecek iyi bir şeyin var mı?"

"Peri masallarını mı yoksa gerçek hikâyeleri mi seversin?" Ay ışığı, örtünün üst kısmına sıkıştırılmış çıplak kolunun üzerinde kayarken ona soruyorum.

"Gerçek hikayeler."

"İlk kez bir pansiyonda kaldığımız zamanki gibi mi?"

Gülümsediğini hissedebiliyorum. Yatakta kayıyor, çarşaflar hışırdıyor. Dönüp bana bakıyor. "Hatırlat bana. Ne zamandı o?"

"Birkaç hafta önce. Yolculuğa çıktık. Bisikletimden nefret ediyorsun, ben de araba kiraladım."

"Bisikletinden nefret etmiyorum," diye itiraz ediyor, ama zayıf bir itiraz.

Nefret ettiğini biliyorum. "Ediyorsun ve seni sıkıyorsa sorun değil. Bu yüzden araba kiraladım. Biliyorum.

Araba kullanırken konuşmayı seviyorsun ve bunu bisiklet üzerinde yapamazsın." Ağzından küçük bir kahkaha döküldü. "Konuşmayı severim."

"Skittles emdik, Pringles yedik ve enginar temalı bir lokantada akşam yemeği için durduk ve uğur böceği temalı eski moda bir B and B'ye yerleşmeden önce sürekli konuştuk."

"Bu doğru. Yatak örtülerimiz kırmızı ve siyah ."

Kıkırdıyorum. Bu kız ve onun doğaçlaması. "Yatak küçücüktü. Bu kocaman kral yatak gibi değil," diyorum elimi aramızdaki boşlukta gezdirerek. çok fazla boşluk var. Perdeler rüzgârda sürüklenirken yatağın ayakucunda bir gölge oynuyor.

"O küçücük yatağa tıkmıştık ve boynumda korkunç bir ağrıya uyandım" diyor ve elini çarşafın üzerinden kaldırıp ensesine sürüyor.

"Çünkü ben tam bir yatak domuzuydum. Sen de bütün gece yatağın kenarına sıkışmıştın."

Bana vurmak için uzandı. "Çok kötüsün."

Bunu yaptığında çarşaf beline kadar iniyor. Küçük beyaz gömleği yukarı kalkıyor ve nefesim kesiliyor. Karakterimi bozuyorum. "Kalçalarında yıldızlar var."

Tenindeki takımyıldızını gösteriyorum. Gece mavisi bir mürekkep girdabı.

"Ah." Gözlerini aşağıya çeviriyor, sanki üzerindeki mürekkebi yeni fark ediyormuş gibi.

vücut. "Evet, biliyorum."

Bakarken nefesimi tutuyorum. Benden sakladığı bir sır gibi geliyor ama nedenini bilmiyorum. Tek bildiğim güzel olduğu ve hiçbir dövme bir kızın üzerinde, teninin üzerinde uçuşan bu beş yıldızdan daha güzel görünmemiştir. Belki de yeridir. Kalça kemiği kadar baştan çıkarıcı bir şey yoktur ve nereye gideceğinin vaadi.

Ya da belki de şaşkınlıktan, çünkü teninin işaretlendiğini görmeyi beklemiyordum. "Onları seviyorum," diyorum ve sesim boğuk çıkıyor. Çünkü söylemek istediğim şey

onları öpmek isterdim. Onlara dokunmak isterdim.

"Handa kaldığımız gece, onları daha önce defalarca görmüş olmana rağmen böyle ," diye yumuşak bir sesle konuşuyor ve bana masalımızı hatırlatıyor.

"Bunu çok söylüyorum, değil mi? Yıldızları her gördüğümde ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Belki de bu yüzden sürekli onlara bakıyorsun."

"Onlara sadece bakmıyorum."

"Başka ne iş yaparsın?" diye soruyor usulca ve bu bir davet. Yine tren fantezisi oyunu oynamak istiyor. Onu geri çevirmeliyim ama onun yerine davete icabet ediyorum.

"Öp onları." Sesim sert. Cevabım basit. Hiçbir şey söylemiyor, sadece kalçalarını neredeyse belli belirsiz oynatıyor. "Yala onları."

Nefesi kesiliyor, ama sessiz kalıyor, çünkü bu benim fantezim, sadece onun tepkisinden bunun onun da fantezisi olduğunu anlayabiliyorum. Kolumu kaldırıyorum, yaklaşıyorum, parmaklarım kalça kemiğinin yakınında geziniyor, sonra başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. "Dokun onlara."

İçinden hafif bir titreme geçerken gözlerini kapatıyor. Çok seksi ve bu oyunu durdurmamız gerektiği çok açık.

Vücudundaki yıldız ışığının ya da solgun teninde dans eden ayın gümüşü parıltısının savunmamı aşındırmasına izin veremem. Var olmalarının bir sebebi var. Hiçbir şey kendini korumaktan daha önemli değildir. Yorganı çekip onu yan çeviriyorum, yüzü bana dönük. Beyaz örtüyü okşuyorum, aramızdaki tüylü malzemeyi dolduruyorum, böylece yanına sokulmak için cazip olmuyorum. Bu bir bariyer ve gerekli bir bariyer. Elimi boynuna götürüyorum ve sarı buklelerini boynundan iterken bir kez daha nefesi kesiliyor. "Boynunun tutulmasına gerek yok. Ellerimi iyi kullanırım."

Yumuşak bir iç çekiyor ve ben boynunu nazikçe ovarken yatağın daha derinlerine gömülüyor gibi görünüyor. Başparmağımı etine bastırıyorum. Onaylar gibi inliyor, ben de devam ediyorum. Birkaç dakika sonra adımı fısıldıyor. "Theo?"

"Öyle mi?"

"Alakart menünüzdeki ürünlerden birini çıkarmışsınız."

Gülüyorum ve maddeyi okuyorum: "Siyaset ve din hakkında kışkırtıcı ve/veya tahrik edici tartışmalar başlatın."

"Diğer müşterileriniz de bunu istedi mi?"

"Bazen, ama biri beni ailesine gerçekten kızgın olduğu için işe aldıysa, genellikle tam bir pislik olmamı isterdi. Bir hatun, annesini aldattığı için babasına o kadar kızgındı ki Şükran Günü yemek masasında büyük bir olay çıkarmamı istedi."

"Patates püresi fırlatmak gibi mi?"

Gülüyorum. "Yeşil fasulye güveci de."

"Bunu sen mi yaptın?" Ses tonundan merak damlıyor ve sırt üstü kayarak gözlerimle buluşuyor.

"April, babası annesini aldatan bir pislikti. Müvekkilimin babasıyla ödeşiyormuş gibi hissetmesini sağlamak için tek yapmam gereken kasıtlı olarak bir güveci devirmektir."

"Hmmm."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Bunu yapmış olmam?"

Cevabı için kendimi hazırlıyorum. Eğer bir güveci devirdiğim düşüncesi onu tedirgin ediyorsa, yaptığım diğer tüm pislikleri öğrendiğinde ne düşüneceğini hayal edebiliyorum. Ama öğrenmeyecek, çünkü anlatmayacağım.

Başını sallıyor ve ben rahatlıyorum. Havanın vücudumda daha kolay aktığını hissedebiliyorum. Onun yeşil fasulye affını istiyordum. "Hayır. Yani, bunu hayal etmek bana garip geliyor, ama sadece bunu gerçekten yapmak istediğimi hayal edemediğim için. Elbette, bir parçam bunu eğlenceli buluyor ve bir aile toplantısına girip ortalığı kasıp kavurma dürtüsünü anlayabiliyorum." Kolunu ileri geri sallıyor, sanki kilometrelerce öteden tavırlı bir kız gibi. "Ama herkes benim işime burnunu sokmuş olsa da, yine de taze fasulye güvecini çevirmek istemiyorum."

"Teselli olacaksa, tamamen iğrenç bir güveçti ve herkesi o pisliği yemek zorunda kalmaktan kurtardım."

Hafifçe gülüyor; sonra ses gecenin karanlığında kayboluyor. Tekrar yan yatıyor ve ben boynuna masaj yapmaya devam ediyorum. Boynunda bir çatlak olduğundan şüpheliyim ama ona dokunmak hoşuma gidiyor.

"Rol yapmak için farklı yollar bulmana bayılıyorum. Bu bana isteyen herkesin yüzünü nasıl boyadığımı hatırlatıyor. Bu tür yaratıcı bir alanda olduğunuzda bunu yapmak zorundasınız, öyle değil mi?"

"Evet," diyorum, yalanı yutarak. Keşke "kariyerime" bu kadar hayran olmasaydı. Ona karşı dürüst olamadığım tek alan bu, ama hikayeyi sürdürmek zorundayım. "Sanatsal kaslarınızı çalıştırmak için benzersiz yollar bulmalısınız."

"Bu benzetmeye bayıldım. Buna inanıyorum."

Poker suratım olsa da, şu anda benimkini göremediği için çok mutluyum. "Babanı kazanamadığım için üzgünüm," diyorum kariyer konusundan uzaklaşarak. "Ama bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Ailen benden nefret etmeye çalışsalar da iyi insanlar."

"Senden hiç nefret etmiyorlar. Çoğunlukla ailemi sevmem garip mi?"

Yutkunuyorum, ilk başta nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Aile konusunda pek iyi bir uzman sayılmam. Ama bunun iyi bir tuhafılık olduğunu düşünüyorum."

Birkaç saniye daha sessiz kalıyor; sonra yumuşak bir sesle konuşuyor. "Ailen bir araba kazasında mı yoksa bir uçak kazasında mı öldü?"

İrkildim.

"Bu çok kişiselse özür dilerim. Ama onlar öldüğünde on dört yaşında olduğunu söylemiştin. Birlikte gittiklerini düşündüm. Umarım çok meraklı biri değilimdir ama merak etmeden de . Ve umarım yarın benim büyük çılgın ailemin etrafında olmak senin için korkunç değildir."

İçimi çektim. "Aileler her zaman karmaşık ve çılgındır. Her şey girecek."

Başını sallıyor.

"Ve," diyorum sertçe yutkunarak, "haklısın. Bir araba kazasıydı." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, safrayı tadıyorum, yalanın asidini tadıyorum.

Dönüyor ve elini kolumda gezdiriyor. Cinsel bir şey değil. Rahatlatıcı. "Çok özür dilerim."

"Ben de." Ona yalan söylediğim için üzgün olduğumu görmemesi için başka tarafa bakıyorum.

Bazen masallar gerçeklerden daha iyidir.

Uzun uzun nefes alıyor. "Bana söylediğin için teşekkür ."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hikâye için söyleyecek sözüm de kalmadı. Bu gece uyduracak bir şey kalmadı ve artık kendim olmak da istemiyorum. Sahte Fransızcaya kayıyorum. "Matmazel, mah-sajınızı feeneesh etmeme izin verin."

Geri dönüyor.

"Şimdi izin verin omuzlarınızı ovayım, *s'il vous plaît*," diye devam ediyorum. Yumuşakça gülüyor. "*Merci, monsieur.*"

"*De rien*," diyorum onun kıkırdamasına neden olan aksanımla. "Ben sadece hizmet etmek için buradayım."

"Hizmet *çok iyi*."

"*Oh là là*. Görüyorum ki Fransızca da biliyorsun."

"*Un peu.*"

"Çok güzel, çok güzel. O zaman baget ve kruvasan yiyip *kahve* yudumlarınız," diyorum, omuzlarını ovarken rastgele Fransızca şeyler sıralıyorum ve kısa süre sonra uykuya dalıyor.

Onu bırakıyorum, sırt üstü yatıyorum ve profesyonel bir uykucu olarak geçirdiğim günleri hatırlıyorum. Bu becerilerim hızlıca uykuya dalmama ve bütün gece ellerimi kendime saklamama yardımcı oluyor, örtü beni ondan uzak tutan bir kale oluyor.

Sabah bir kütük gibi uyuduğumu fark ediyorum, en sevdiğim rüyasız uyku türü. Açık beyaz perdelerin arasından ıslıl ıslıl parlayan güneşe göz kırparak uyanıyorum. April yatağın ayak ucunda duruyor, kot şort giymiş ve elinde üzerinde üfleme deliğinden su fişkırtan büyük, mavi bir balina resmi olan seramik bir kupa tutuyor. Başlık? SABAHLAR ÜFLÜYOR.

Hafif bir el sallıyorum ve hırıltılı bir günaydın diyorum. "Güzel slogan."

"Sabahları severim," diyor omuz silkerek, gülümsemesi ıslıl ıslıl, çilleri parlak güneş ışığında daha belirgin.

"Sabahı severim..." Düşüncemi tamamlamadan sözümü kesiyorum. Başını arkaya yaslıyor ve gülüyor. "Eminim öyledir."

Ellerimi başımın arkasına, yastığın üzerine koyuyorum. "Üfleme ve sabahla ilgisi olmayan bir duyuru yapmak ister gibi görünüyorsun."

Başını sallıyor ve kocaman gülümsüyor. "Bu ilk tam gün ve sanırım Hamiltonların düzenli aile toplantıları yapmadığını söylemek için iyi bir zaman."

"Öyle değil mi?" Bana dumanı tüten kahve fincanını uzatırken bir kaşımı kaldırıyorum. Yatakta doğrulup hayatımı idame ettiren içecekten bir yudum alıyorum.

Başını sallıyor. "Biraz farklılar diyelim." Sırıttıyorum. " tutuyorsun. Nasıl farklılar?"

Derin bir nefes alır. "Bir duş al, kahvaltıda bana katıl ve sabah anonslarında ne yaptığımızı öğreneceksin."

Sanırım sır saklayan tek kişi ben değilim.

On İkinci Bölüm

Nisan

İkinci gün

Bir yıl önce, bana boşanmış olduğunu söyleyen bir adamla çıktım. Landon'la üç ay birlikte olduk ve bu süre zarfında şaşırtıcı bir yalana imza attı. Ya da belki de ben şaşırtıcı derecede saf bir kıyım.

Landon meşgul bir adamdı, TV işinde çalışan yaratıcı bir tipti ve onunla yeni bir uluslararası temalı seyahat programının tanıtımında tanışmıştım. Fotoğraf çekimine uğramış ve tanıtım için modellerin üzerine boyadığım Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık ve Avustralya bayraklarına bakmıştı. Çok iyi anlaştık ve bana çıkma teklif etti. Landon beni harika akşam yemeklerine ve şehirdeki harika randevulara götürdü - benim için özel olarak hazırlanmış randevular. Sanat sergilerine gittik ve elimi tutup beni sessiz bir oyuğa çekti ve nefesimi keserek öptü, kafamı bulandırdı ve vücudumu onu istemekle titreştirdi. Sonra beni Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine götürürdü, o güne kadar gördüğüm en tertemiz krom-beyaz erkek evine.

"Gösteri evi gibi görünüyor," demiştim.

"Buraya yeni taşındım ve evimi temiz tutmayı severim," dedi kıkırdayarak, sonra beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve kirlettik.

Benden hiç gece kalmamı istemedi ve benim evimde de uyumadı. "Kendimi çok kötü hissediyorum ama uykusu en hafif olan benim," demişti. "Komşunun eve gelip kapıyı açması beni uyandırıyor, bu yüzden tam göz maskesi ve kulak tıkacı kullanmam gerekiyor. Yalnız uyursam daha iyi olur."

Tuhaflikları severim ama bütün gece maskeli bir adamın yanında kucaklaşmadan da yaşayabilirdim, o yüzden zorlamadım.

Arkadaşlarımla bile tanışmıştı. Xavier, Claire ve benimle bir şeyler içmeye gitmişti. Bir hafta sonra Xavier onu Murray Hill'deki bir restoranda esmer bir kızla gördü; sonra Landon'ın arkasındaki kabine geçti ve Landon'ın *karısıyla* yaptığı konuşmayı kaydetti.

Ev kredisi, su faturası ve kuru temizlemeyi alıp almadığıyla ilgiliydi.

Şok olmuşum ve incinmişim ama en çok da çok kızmışım. Randevumuzu ertesi akşama erteledim ve karides yerken öğrendiklerimden bahsettim ve ona fotoğrafı gösterdim. Landon geri adım attı ve bana boşanmasının henüz kesinleşmediğini söyledi. Kaydı oynat tuşuna bastım.

"Bebeğim, bu hafta Los Angeles'taki toplantım için pembe kareli gömleğe ihtiyacım var. Benim için alabilir misin?"

Dudaklarını yaladı, gözleri bir geyik gibiydi ama boşuna yetenekli bir yalancı değildi. "Hâlâ birbirimize yardım ediyoruz. O temizlikçiye daha yakın oturuyor."

"Doğru. Evinizin yanında temizlikçi olmadığına eminim." Alnıma bir şaplak attım. "Bekle, orası senin yeni evin değil. Hile yaptığın yer."

"Bunu konuşalım. Yemin ederim birlikte değiliz April."

Ayağa kalkıp ellerimi masanın üzerine koydum ve "Biz de öyle" diye tıslarken kendimi bir filmdeki belalı hatun gibi hissettim. Topuklarımın üzerinde döndüm, sonra durdum, omzumun üzerinden baktım, saçımı savurdum ve "Bu arada, pembe kareli gömlek iğrenç." dedim.

Kendimi bir metre boyunda ve siyah stiletolar giymiş gibi hissederek dışarı çıkmışım. Ama o gece evde yalnız olduğumda gerçekler yüzüme . Belki de Son sözü ben söylemişim ve belki de beyaz perdeye yakıştırdı ama ona inanan, onunla yatan, ona aşık olduğunu hisseden aptal da bendim.

Daha da kötüsü, önemli bir şeyi riske atmışım.

Benim işim.

Güzel. Landon'la çekimde tanıştığımda hâlâ evli olduğunu bilmiyordum. Ama ya iş dünyasından birine ondan bahsetseydim? Ya iş arkadaşlarımla bir şeyler içerken, onunla ilişkim olduğunu söyleseydim?

O zaman yuva yıkan April olurdum ve bu da kariyerinde yükselen bir kadın için pek iyi olmazdı.

Adının iş çevremde hiç geçmemiş olması saf, aptalca bir şanstı. Kaya parçalanmadan önce şapkasını yakalayan Indiana Jones gibiydim. Zarar görmeden kurtulmuştum ve bir ders almam gerekiyordu.

Ama ders neydi? Landon'ın yalan söylediğini nereden bilebilirdim ki? Belki tertemiz dairesi ipucuydu ama daha önce de temiz erkeklerle çıkmıştım. Belki de "hafif uyuyan" rutini ipucu olmalıydı, ama herkesin kendine has özellikleri vardır.

Sonunda kendimi temize çıkardım çünkü gerçek şuydu: Landon dünya çapında bir yalancıydı. Kendimi korumanın tek yolu Landon'lardan ve dolayısıyla erkeklerden uzak durmaktı.

Benim alanımda yetenek iyi bir şey ama kimse evli erkeklere pençelerini geçirecek bir müteahhidi işe almak istemiyor.

İtibarımı korumak zorundaydım ve seçimimi yaptım. Sapla samanı ayırmak için daha iyi bir radar geliştirene kadar romantik operasyonları bir süreliğine durdurdum.

Landon, ailemin benim için bir erkek bulmak istemesinin nedenlerinden biri. Annem, kız kardeşim ve teyzem dünyadaki Landon'ların internetten, Tinder dünyasından doğup büyüdüklerine inanıyorlar. Bu yüzden hanımlar bana e-postalar ve notlar gönderiyor ve beni Wistful'un erkeklerine ayarlamak için planlarını geliştiriyorlar. Beni internetin erkeklerinden kurtarmak ve eve getirmek istiyorlar.

* * *

Theo duş alabilsin diye odadan çıktıktan sonra Jeanie Teyze'nin ilk pusuyu kurduğu yere gidiyorum.

Bir kedicik kadar sinsi. Sunnyside'ın arka tarafındaki bahçelerde diz çökmüş, masa için lavanta dalları kırarken, sesi kulağıma süzülüyor.

"İşte buradasın!"

Elimde çiçeklerle doğrulup ayağa kalkıyorum. "Hey, Jeanie Teyze."

Babamın kız kardeşi Jeanie, yoga pantolonu ve formda ahududu rengi spor bluzuyla hareketli, atletik ve aksiyona hazır. Kısa kahverengi saçları her iki kulağının arkasında düzgünce , birkaç tutam gümüş benekli.

Babamdan birkaç yaş daha genç, yani 60 yaşında. Son derece atletik bir altmışlık. Bana sıcak bir şekilde sarıldı.

"Seni görmek çok güzel. Neden daha sık gelmiyorsun?" "Yılda birkaç kez ziyaret etmeye çalışıyorum."

Kucaklaşmayı kestiğimizde, elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "En son Noel'de buradaydın ve bu yeterince sık değil." Sesini kısık bir fısıltıya düşürüyor. "*Sen de burada yaşayabilirsin, biliyorsun.*"

Gülümsüyorum, özellikle yatıştırmak için tasarlanmış türden. "Biliyorum ama işin büyük kısmı New York'ta."

"Pshh. Sadece bir tren yolculuğu . Burada çalışabilirsin."

Hayır, yapamam.

Asırlık şehir mi taşra mı tartışmasını bir kenara bırakıyorum. "Gretchen ve Fredericka nasıl? Hâlâ en iyi çalışanlarınız mı?"

Jeanie elini kalbine götürüyor ve memnuniyetle iç çekiyor. "Bu hanımlar beni her gün gururlandırıyor."

"Bu sabah onların eserlerinden herhangi birinin tadını çıkaracak mıyız?"

"Tabii ki. Baban en iyi kızlarım sayesinde en harika çırpılmış yumurtayı yaptı."

Jeanie Teyze ve kocası Greg, organik bir yumurta çiftliği işletiyor; tavukların rahatça istedikleri kadar yumurtlayabilmeleri için kadınlara dönüşümce bacak alanı ayıran türden. Jeanie Teyze'nin yumurtaları birkaç yerel çiftçi pazarında, bir avuç bölgesel markette ve yüz mil yarıçapındaki neredeyse tüm çiftlikten sofraya restoranlarda satılıyor.

Karnım gurulduyor. Boştaki elimle okşuyorum. "Sanırım Gretchen ve Fredericka'nın ürünlerinden biraz almaya hazır olduğumu söyleyebilirim."

"Canım."

Bu tek kelime anlamla doludur. "*Hadi konuşalım*" diyor. *Seninle önemli bir şey konuşmalıyım.*

"Evet?"

"Birkaç gün önce sana bir e-posta gönderdim ve bir daha cevap alamadım." Yine fısıldar gibi konuşuyor, sanki söylediği şey skandal bir sır gibi. "Tanışmanı istediğim adam hakkında."

"İşten başımı ve cevap vermeyi unuttum," diyorum yumuşak çimlerin üzerinden hanın arka verandasına doğru yürürken.

Sırtımı sıvazladı. "Manhattan'da yaşayıp geçimini makyaj yaparak sağladığın için ne kadar meşgul olduğunu tahmin edebiliyorum. Çılgınca olmalı."

"Resim yapıyorum," diyerek düzeltiyorum.

Başını sallıyor. "Doğru. Boyama. Makyaj yapmak. Ben de Linus ve seninle bir sabah kahvesi randevusu ayarlama cüretini gösterdim."

"Ne?" İzlerimde durdum.

"Çok tatlı biri," diyor, ses tonu yükseliyor. "Linus sağlam, istikrarlı bir işi olan sevimli bir adam. Greg ve ben onu tanıyoruz ve Linus'un iyi, nazik ve akıllı olduğunu söyleyebiliriz," diyor, kocası adına konuşuyor, çünkü her zaman onun adına konuşuyor. Greg Amca'nın hayatım boyunca ağzından tek bir kelime bile duymadım ama belki de işlerine gelen budur. "Şehirde böyle biriyle tanıştığını bana dürüstçe söyleyebilir misin?"

Şehir diyor, sanki *Açlık Oyunları*'ndaki uzak başkent, pembe tüylü köpekler ve güzel görünmekten başka bir amacı olmayan sivri burunlu topuklu mavi saçlı kadınlarla dolu garip ve kibirli bir ötekilik diyarı. Orada, günlerimi makineleşmiş bir metropolün üzerinde verimli bir şekilde hızlanan serin, pürüzsüz tramvaylarda dolaşarak geçirmeliyim.

"Şehirde iyi adamlar da var," diyorum ısrarla.

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Aslına bakarsan-" Tam Theo'dan söz edecektim ki Jeanie araya girdi.

"-Hafızam beni yanıltmıyorsa, son erkek arkadaşın biraz götün tekiydi. Noel'de bize ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Avluda yürürken yüzümü buruşturuyorum. "O akşamı beynimden atmaya çalıştım."

Noel arifesinde bir kereden fazla içtiğim çivili eggnogların anısı tekrar aklıma geldi. İşte o zaman bilmeden aşık olduğum evli adamla ilgili tüm iğrenç detayları kusmuştum. Sanırım o zaman Hamilton'daki hanımlar da tam bir strateji moduna geçerek beni Wistful erkeğiyle eşleştirmek için bir plan yaptılar. Bir taşla iki kuş vuracaklarına inanıyorlardı.

Jeanie'nin meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İyi, iyi. Landon bir hataydı. Ama bu her erkeğin böyle olduğu anlamına gelmez. Theo öyle değil," diyorum sahte erkek arkadaşımı savunma ihtiyacı hissederek. Theo gibi bir adamın Landon gibi bir adamla aynı şekilde kategorize edilmesine imkân yok.

Bana bir bakış fırlatıyor ve bir sonraki noktaya geçerken artı birimden bahsetmemi görmezden geliyor. "İnsanların tanıdığı birini bulmak çok daha iyi. Bir erkeğin iyi bir aileden geldiğini, gerçekten bekâr olduğunu, sizi kandırmaya çalışmadığını bilmek istemez misiniz?"

"Elbette Jeanie Teyze," diyorum hanın arka tarafındaki merdivenlere ulaştığımızda. Önümüzdeki dört gün boyunca burada sadece Hamiltonlar olacak. Annem buluşma sırasında Sunnyside'daki odaları kiralamıyor, böylece bir mil ötedeki ailemin evine doluşmak yerine hepimiz hanı ele geçirebiliyoruz. "Eminim Linus da çok sevimlidir. Ama tuzağa düşürülmekle ilgilenmiyorum."

Yüzü çökmüş görünüyor. "Yine de senin için mükemmel biri ve sen de yakınında olacaksın. Sadece bana iyi bir sebep söyle."

"Sana üç iyi neden vereceğim: Burada yaşamıyorum, bu yüzden uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum, mortgage oranları hakkında konuşmak istemiyorum ve üç-

"O alındı."

Bu ses, bir gitarda çalınan, uzun süre tutulan ve bedenime yayılan bir nota gibi.

Sahip olmaktır. Sahiplik.

Theo verandaya adım atıyor, saçlarının uçları hala duştan ıslak, teni taze ve tamamen yalanabilir kokuyor, kahverengi gözleri koyu ve yoğun. Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor; sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Yıldızlar.

Yıldızları görüyorum.

Dudakları benimkilerin tozunu alırken dünya göz kırptıyor, yumuşak ve nazik ve bir ya da iki saniyeden fazla sürmüyor.

Öpücüğü başladığı gibi şefkatle bitiriyor ve ben öpücüğü yeniden canlandırmak, hafızama kazımak için parmaklarımı dudaklarıma götürmek istiyorum. Sallanıyorum ve sersemliyorum ama elini kalçamda sabit tutuyor, sonra teyzeme dönüp diğer elini uzatıyor. "Ben Theo. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Linus'un harika bir adam olduğuna eminim ama April'i kendime saklamaktan yanayım. Umarım anlayışla karşılırsın."

Ona o çok lezzetli sırtışını atıyor.

Karşılığında bir tane alır. Sonra kemerli bir kaş. "Kızımıza iyi davran. Saçmalık yok."

Yaptığımız şeylerin saçmalık olduğunu bir bilse.

Ama Landon'ın aksine, skoru biliyorum. Bu sefer beni kandıramazsın.

On Üçüncü Bölüm

Theo

Yumurtalar iki kasaba ötedeki Jeanie Teyze'nin organik yumurta çiftliğinden geliyor. Çok lezzetli, yumuşak ve kabarık. Kahvaltı bisküvileri Tess ve kocası Cory'nin ikramı. Yerel bir fırın işletiyorlar. Benimkinin üzerine sürdüğüm kayısı reçeli tatlı ve ekşinin mükemmel bir karışımı ve reçel de onların eseri.

Mavi asma desenli beyaz porselenler, Jeanie'nin kızı olan April'in kumral saçlı kuzeni Katie'nin sahibi ve işletmecisi olduğu antika ve konsinye eşya dükkanından alınmıştır. Katie'nin kocası sahil güvenlikte görevlidir ve bir görev için uzaklara çağırılmıştır.

April'in kardeşi Mitch yanımda oturuyor ve spordan, Yankees'in bu sezon nasıl başarılı olduğundan ve fantezi takımının da öyle olduğundan bahsediyor. Her zaman spor hakkında konuşabilen adamlardan biri olduğundan şüpheleniyorum. Mitch de spor yapıyor gibi görünüyor. Temel Reis kolları ve muhtemelen birden fazla kez kırılmış çarpık bir burnu var. İki kızı var ve en büyüğü çoktan bir fincan kahve içmiş, sonra da kalkıp gitmiş. Küçük olanı, dalgalı saçlı Emma, çatalının dişleriyle yaban mersinlerine vuruyor ve Jeanie ile yumurta hakkında boş boş sohbet ediyor. Emma'nın her şeyi bildiğinden şüpheleniyorum. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını, ailedeki yetişkinleri nasıl idare edeceğini.

Bu buluşmayı bu kadar sıra dışı yapan şeyin ne olduğunu öğrenmek için hâlâ bekliyorum. Şimdiye kadar bu buluşma yüzde 100 normal görünüyor. Bu ailenin ve onun küçük kasaba havasının içinde boğuluyorum. Kurdeşen dökmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama dökmüyorum. Tess'in beni sevimli bulduğunu, Kuzen Katie'nin yaramaz olabileceğini öğrendim.

Çünkü dövmelerimin ona geceleri uykusunu kaçıran bir motosiklet kulübü romantizmindeki kahramanı hatırlattığını söyledi. Jeanie teyze de benim sayemde April'in peşini bıraktı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bir müşteriyi dudaklarından öpmüştüm. Sahte bir randevuda öpüşmenin aslında ne kadar gereksiz olduğu şaşırtıcı. El ele tutuşmak, kolları omuzlara dolamak, sahiplenici sarılmalar, şefkatli yanak öpücükleri, hatta yavaş danslar- bunların hepsini yaptım ama "dudak çizgisini" hiç geçmedim.

Kuralımı çiğnediğim için pişman olduğumu söyleyemem. Konuşmanın sonuna kulak misafiri olur olmaz iki şeyi anladım: Bir, April kendi başının çaresine bakabilirdi. İki, iddiamı ortaya koymak ve beni tuttuğu işi yapmak için mükemmel bir şansım vardı.

Peki, üçüncü bir şey daha vardı. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Cevap? Portakal ve güneş ışığı gibi.

Yemek yerken o iki saniyelik öpücüğü tekrar tekrar izlemememi söylüyorum kendime. Bu beni sadece tahrik eder. Ve bu, tüm bu ailenin ortasında olmak için iyi bir durum değil.

Ayrıca, öpücük sadece iki saniyeydi. İffet sınırındaydı. Bunu tekrar düşünmek beni neden tahrik ediyor? Belki dün gece onun yanında uyuduğum için, kalçasındaki yıldızları gördüğüm için, boynuna ve o yumuşak, ipeksi saçlarına dokunduğum için. Belki de seks hayatımız hakkında hikâyeler anlattığımız içindir ve bir kez olsun hayatın sanatı taklit etmesini istiyorum.

"Güzel tişört. aldın bunu?"

Soru Tess'in kocasından geliyor, keçi sakalı bırakmaya çalışıyor gibi görünen kel siyah saçlı bir adam. Gömleğim soluk gri, üzerinde bir ofis sandalyesi resmi var ve kelimeler blok harflerle basılmış. İŞİMİN EN İYİ YANI SANDALYENİN DÖNÜYOR OLMASI.

"Brooklyn'de bir mağaza. Hipsterlar için Moleskine defterleri, plakları ve tişörtleri satan yerlerden biri" diyorum, çünkü duymak istediği şey bu gibi görünüyor. Banliyödeki evli adam şehirdeki bekarların hayatından her zaman sonsuz bir şekilde etkilenir. Ayrıca, gerçek bu.

"Bu harika. Bayıldım. Ben de bir tane istiyorum," diyor omzunda bir bebeği zıplatırken.

Tess koyu sarı at kuyruğunu çekiştirirken gözlerini deviriyor. "Sen bir fırında çalışıyorsun. Dönen bir sandalyen yok. Gerçekten bir sandalyen bile yok."

"Ben de sevmiyorum ama yine de gömleği beğendim," diyorum.

Cory, "Gördün mü? Onun da bir tane var," diyor ve ardından içten bir esnemeyle devam ediyor. Ben de tam olarak bunu diyorum. Evli erkekler bekar erkeklerin sahip olduğu şeyleri ister,

Sadece kıyafetler olsa bile. Gözlerinin altındaki torbalara ve ses tonuna bakılırsa, bu adam evliliğin yorgun ucunda olabilir.

"Tamam. Ben sana bir tane alırım," diyor Tess, ama sesi flörtöz ya da sevecen değil. Daha çok boyun eğmiş gibi. Sonra birdenbire kıvrıcık sarışın bir çocuk masanın altından kalkıp annesinin kucağına tırmanıyor. Çocuk küçük elini annesinin yanağına vuruyor.

"Merhaba anne."

Tess, "Selamını sözlerinle ver, ellerinle değil," diye uyarır. Ona tekrar vurur.

Tess iç çeker ve kocasına bıkkın bir bakış atar.

Cory oğluyla tatlı ama öğretici bir tonda konuşur. "Davey, ellerin yüzlere değmesi konusunda ne demiştik?"

Davey cevap verirken ben de tişörtümü çıkarıp Cory'ye uzatmaya hazırlanıyorum. Görünüşe göre adamın biraz canlanmaya ihtiyacı var.

Mo adında şişman turuncu bir kedi, yemek alanının bitişiğindeki geniş oturma odasında iyi yıpranmış deri bir koltukta uzanıyor. Büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor. Hiç gözünü kırpmıyor. Duvarda siyah-beyaz smokin bir kedi saati tik tak yapıyor, tik tak yapıyor, tik tak yapıyor.

"Sana yiyecek başka bir şey getireyim mi?" April'ın annesi bana sordu.

Tabağımı temizledikten sonra çatalımı yere bıraktım. "Hayır, teşekkür ederim. Bir kahvaltı ne kadar mükemmel olabilirse o kadar mükemmeldi."

En son ne zaman birinin bana kahvaltı hazırladığını hatırlamıyorum. Oh, bekle -Yapabilirim. Yanına taşınmamı istediğini söylediği sabah bana krep ikram pazar araştırmacısı Richelle'di. Village'da iki yatak odalı bir evi olduğunu düşünürsek teklif cazipti. Zengin bir kadındı ve Vuitton ve Louboutin'lerle dolu dolabı banka hesabının kabarıklığını gösteren bir reklam panosu gibiydi. Yine de onunla para için çıkmadım. Ne kadar varlıklı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla ilişkim, beni profesyonel bir travesti olarak işe aldıktan sonra başladı. Yataklarla ilgili raporlarımdan etkilenmiş ve yazılarıma eklediğim mizahi dokunuşları sevmişti. Sonra ona bir yatak için en sevdiğim kullanımları göstermemi istedi. Bunlar onun da en sevdiği kullanım alanlarıydı.

Yakınlaştık, daha sonra kimseyle nadiren paylaştığım şeyleri paylaşabileceğim kadar yakınlaştık. Kimseye söylemediğim şeyleri ona söyledim. Büyük hata. Birkaç gün sonra

Daha sonra, tüm iş teklifleriyle birlikte benimle birlikte taşınma de iptal etti. Bir veda öpücüğü bile vermeden beni kapı dışarı etti.

Evet, kalbimi birine açmak söz konusu olduğunda bu bana acı bir tat verdi.

Onu özlemiyorum. Gerçek yüzünü çok erken gösterdi. Yine de onun kreplerini özlüyorum. Yaban mersini ve şurupla mükemmel olurlardı.

Richelle'den önce kahvaltı sadece "kendin yap, kendin ye" öğünüydü. Onunla yaşarken teyzem bize kahvaltı hazırlamazdı. Ancak Heath ve benim için mutfak tezgahına bir kutu pirinç patlağı bırakma konusunda oldukça yetenekliydi. Süt farklı bir hikayeydi. Onu kendimiz almak zorundaydık.

Onu suçlamak zor. Beklenmedik bir şekilde yetim kalan iki dağınık genç olarak onunla birlikte yaşamaya gönderildiğimizde hiç istemediği bir sopanın kısa ucuyla sıkışıp kalmıştı. Ama kardeşim ve ben kendi başımıza hayatta kalmak için neye ihtiyacımız olduğunu bulduk.

İşimiz bittiğinde ve Pamela'nın tabakları toplamasına yardım ettikten sonra -merhaba, en yeni misafir tabakları toplamaya yardım *etmek zorunda*- tekrar büyük kahvaltı masasındaki yerimizi alıyoruz.

"Vakit geldi," diye fısıldıyor April sesindeki muziplikle.

"Güzel. Çünkü küçük sırrını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Başını geriye atarak gülüyor. "Bu çok skandal." "Şok olacağım, değil mi?"

"Tamamen. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu." "İyi ki beni çok fazla uyarmadın o zaman."

Elini koluma koyuyor. "Konu ailem hakkında bir şeyler öğrenmeye geldiğinde atıştırmalık ısırmalar almanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Hiçbir fikri yok.

April'in babası ayağa kalkar, masadan bir inek zili alır ve çalar. Gürültülü ve parlak.

Tekne yapımcısı, güneşte çalışan bir adam. Ama cildi ağaç kabuğuna benzemiyor, bu yüzden eminim karısı ona hayatı boyunca en iyi güneş kremi sağlamıştır. Ona göz kulak oluyor. Ona hayranlıkla bakmasından anlayabiliyorum. Bir zamanlar babam da anneme böyle bakardı.

Boğazımda bir yumru oluşma cüretini gösteriyor ve ben de yutkunarak bu his kaybolana kadar zaman ölçen kedinin mekanik bir şekilde ileri geri hareket eden kuyruğuna bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" April fısıldıyor.

Anlayışlı biri. "Her şey mükemmel," diye fısıldıyorum, sonra yanağına bir öpücük daha konduruyorum.

Zararsız bir öpücük, dün gece tren istasyonunda ona verdiğim gibi. Yanaklar yasak değil. Yine de göz kapakları titriyor ve şampuanının hafif kokusunu alıyorum. Gülünç derecede seksi ve ahududu gibi kokuyor. Tanrım, onu tekrar öpmek istiyorum. Saçlarını boynundan ayırmak ve oradaki narin tenin tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Burnumu o sarı buklelerin arasında gezdirmek istiyorum. Verandada onu öptüğümde dudaklarından yumuşak bir nefes çıkmıştı ve şimdi onu daha derinden, daha sert, her yerinden öptüğümde nasıl sesler çıkaracağını çok merak ediyorum.

Peçeteyi kucağıma yaydım.

Konuşmalar yavaşlar, durgunlaşır ve tüm gözler aile reisine çevrilir.

"Hamiltons'a, Hamiltons'ın kayınvalidesine ve Hem eski hem de yeni Hamilton'ların arkadaşları," diyor ama bana bakmıyor ve onu kazanmanın biraz zaman alacağını hissediyorum.

"Hepinizi Hamilton Ailesi Buluşması'nda ağırlamaktan, Wistful'a geldiğiniz için teşekkür etmekten ve bu yıl, diğer yıllardan daha fazla, *bunu* eve getirmek istediğimi bildirmekten daha fazla mutluluk duyamazdım."

Masanın başındaki sandalyesine eğiliyor, koltuk minderinden kare şeklinde gümüş rengi bir şey alıyor ve başının üzerinde tutuyor. Elindeki resim çerçevesine . İçindeki resim bir kupa, Vince Lombardi tarzı, futbol topu yerine ahşap bir tekne replikası var.

"Başaracağız, Josh! Yapabileceğimizi biliyorum," diyor Jeanie Teyze yumruklarını sıkarak ve neşeyle. Gümüş bıyıklı, sıska, sessiz bir adam olan kocası Greg de onun yumruk sallayışını kendi yumruk sallayışıyla yankılıyor.

Josh gülümsüyor, ama hüzünlü bir gülümseme. "Umarım öyledir. Kupayı almamızın üzerinden sekiz yıl geçti. En iyi arkadaşım ve iş ortağımın Dört Yıllık Hamilton ve Moore Yaz Çim Olimpiyatları ve Oyunları'nda beni yenmesinin üzerinden sekiz uzun ve yıkıcı yıl geçti."

Vay anasını. Bu rekabetçi bir buluşma. Sadece piknik ve barbekü değil. Etkinlikler, oyunlar ve yarışmalar.

April fısıldamak için eğiliyor. "Bob Moore babamın en iyi arkadaşı, sokağın aşağısında yaşıyor ve şirketi onunla birlikte yönetiyor."

"Şimdi bana detayları vermen gerçekten çok faydalı, şekerim," diye takılıyorum. Omuz silkiyor ve bana sevimli bir gülümseme fırlatıyor.

Babasının sesi kahvaltı salonunda yankılanıyor. "Ve bu yıl, bunu yapabileceğimizi biliyorum. Onu mısır deliğinde, frizbide, karpuz yemede, çöpçi avında, yumurta fırlatmada ve hatta Sandıktaki Çöp'te yenebileceğimizi biliyorum."

April'a kaşlarını kaldırıyorum ve o da sırıtıyor. "Bu daha yeni ve çok eğlenceli," diye fısıldıyor ama babası konuşmasına devam ettiği için daha fazla ayrıntı öğrenemiyorum.

"Daha pek çok oyun ve etkinlik olacak ve önümüzdeki birkaç gün boyunca, zirveye çıkabilmem için yanımda olmanızı rica ediyorum. Birçoğunuzun bildiği gibi, altmış altı gibi inanılmaz genç bir yaşta, bu yıl Hamilton and Moore Boats'tan emekli oluyorum ve zirvede emekli olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bob Moore benim en iyi arkadaşım ve iş ortağım ama her dört yılda bir düşmanım oluyor. Ve onu yenmek zorundayız."

Bir kolunu havaya kaldırır ve herkes alkışlar ve tezahürat yapar. April ellerini ağzının etrafında birleştiriyor. "Bastırın Hamiltons!"

Hızını alamayan Mitch, "Gol!" diye bağırıyor. Pamela sırasını alıyor. "Ona kimin patron olduğunu göstereceğiz!"

"Whoop whoop!" Kuzen Katie sesleniyor, çünkü annesinin ruhunun bir kısmını miras almış gibi görünüyor. Ya da belki de April'ın kız kardeşi ve kocası gibi henüz gençler tarafından yıpratılmamıştır.

Çünkü Cory'nin tek başarabildiği, Davey'e bir parça tost uzatırken onu elinin tersiyle iten gönülsüz bir "woohoo". Tess şimdi bebeği emziriyor ve gözleri kapanıyor.

Tess'in gözleri. Açıkçası, April'ın kız kardeşinin memesine yapışmışken bebeğe kadar yakından bakmıyorum.

April'ın ailesini izlemek bir Rube Goldberg makinesine bakmak gibidir; gümüş bir top bir oluktan aşağı kayar, sonra bir zile basarak başka bir topu kıvrımlı bir bobinden aşağı gönderir. Bir Rube Goldberg makinesinden gözünüzü ayıramazsınız, büyüleyicidir. Hamilton'ları izlemek de öyle. Keşke ben küçükken aile buluşmalarında annemin opioid bağımlısı kız kardeşinden nasıl uzak dair strateji seansları yapıldığını bilselerdi.

"Hamilton'lara inancım tam." Josh durur, çenesini kaşır. Kahverengi gözleri muziplikle parıldıyor. "Ne de olsa yıllar boyunca neler başardığımızı unutmayalım." Yüzünde gururlu bir ifadeyle April'a büyük bir jest yapıyor. "On altı yıl önce, en küçüğüm Hamilton zaferini

dört dakikadan kısa bir sürede karpuz ve bir pint dondurma yeme konusundaki şaşırtıcı yeteneğiyle mümkün."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor ve ağzımı açıyorum, "*Benden saklıyordun.*"

Dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor.

Sonra babası Mitch'i işaret ediyor. "Ve oğlum on iki yıl önce mısır deliğinde bizi zafere taşıdı. Umarım bunu tekrar yapar."

"Dinleyin! Hear!"

Josh Hamilton yıllar boyunca kazandığı zaferleri sıralayarak herkese hakkını teslim ediyor. "Bize ilk kez katılanlar, bunu *neden* yaptığımızı merak ediyor olabilirler." Bana bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Cevap mı? Övünme hakkı tabii ki."

Herkes gülüyor. Ben de kıkırdayarak katılıyorum.

"Ve tabii ki kupanın kendisi de Bob'un başının üzerinde kına yakmak için harika bir şey olurdu. Ama daha fazlası da var. Kazanan aile, kaybeden aileden en sevdiği hayır kurumuna bağışlamak üzere beş bin dolar alacak. Sanırım hepimiz bunun en büyük ödül olduğu konusunda hemfikiriz."

Kahveme uzanıp bir yudum alırken Pamela "Kesinlikle," diyor. "Elimde bağış yapabileceğimiz değerli kuruluşların bir listesi var ve her birinin derecesini öğrenmek için araştırdım bile."

Tabii ki öyle.

Josh, "Ama bu yıl ödülü çok istediğim için çıtayı yükseltiyorum," diyor. "Kazanırsak, takımına liderlik etmek için en fazla puanı ve bireysel zaferi kazanan çok yönlü kazanana beş bin dolarlık ek bir nakit ödül vereceğim."

Kahve fincanım neredeyse elimden kayıyordu. Doğruluyorum. Kulaklarım dikleşti.

Cory çatalını bırakır ve gözleri pizza turtası büyüklüğünde açılır. Tess ona dik dik bakar. "Şşşt."

Ağzının kenarından konuşuyor. "Bebeğim, bu iyi para. Üniversite fonu için kullanabiliriz."

"Bebek on sekiz yıl, Davey ise on altı yıl üniversiteye gitmeyecek. Yeterince zamanımız var."

Oflayıp pufluyor ve odağını tekrar Josh'a çeviriyor ve ben de araya girip Cory'ye "*Dostum, anlıyorum*" demek istiyorum. *İnan bana, tamamen anlıyorum.*

Josh kollarını iki yana açıyor. "Bu yıl, Moor'lar birkaç dakika içinde sevgili gelininin güzel B ve B'sinin diğer yarısına inerken, bir yoldaşlık ruhuyla girsinler, ama aynı zamanda botlarda bir titreme ile çünkü bazı yaz birleşmelerinin kışını tekmeleyeceğiz."

Kalabalık çılgına döner. Hoots, hollers, cheers, and yippee-ki-yays.

Hâlâ burada oturuyorum, ağzım açık, şaşkın ve masada daha önce olmayan bir para olduğuna hayret ediyorum. Aile mutfağa, bahçeye ve oturma odasına dağılırken April'ı kenara çekiyorum. "Haklıymışsın. Aile toplantınız gerçekten de biraz farklı. Para ödülü harika bir şey."

Sanki 270 gün sonra bir asteroidin çarpmasıyla dünyanın sonunun geleceği gibi tuhaf bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. "Bu gerçekten bir para ödülü değil."

Kolumu babasına doğru sallıyorum. "Ama baban öyle olduğunu söyledi."

Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Ama bu gerçekten hayır işi için. Eğer hayır kurumuna vermezseniz genellikle bir dangalak olarak görülürsünüz. Yani, bunu kim saklar ki?" diye soruyor ve bu gerçek bir soru değil. Retorik bir soru, çünkü gülüyor, başını sallıyor ve birinin bunu saklayacağı düşüncesiyle tamamen eğleniyor.

Şimdi bambaşka bir şekilde ağzım açık kaldı.

Çünkü o, kimsenin bir kırkoyu saklamaya ihtiyaç duymadığı bir dünyada yaşıyor.

Elini koluma atıyor ve annesinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmaya gideceğini söylüyor. Mutfaka doğru yürüdü ve ben yalnız kaldım.

Kapı aralığından Hamilton'lara bakıyorum. Mutlu, başarılı, iyi finanse edilmiş bir aile.

Bir yumurta çiftçisi, bir fırıncı, bir tekne yapımcısı, bir B ve B işletmecisi, babasıyla birlikte çalışan bir oğul, bir vücut boyacısı. Hepsi beş bin dolara gülebilir. Bu onlar için bir şey değil. Komik bir para. Bir oyunda kazanılacak ya da bir hayır kurumuna atılacak bir para. Omuz silkebilirler.

Hayal kırıklığıyla yanıyorum. Kanımda dolaşıyor. Dişlerimi sıkıyorum, sonra da gıcırdatıyorum. Çocuklarıyla oynuyorlar, oyunlarını planlıyorlar ve tüm bunları ne için yapabiliyorlar? Eğlence için. Spor için. Oyunlar için.

Beş bin doları Monopoly parası gibi savurmak.

Borçtan kurtulmak için beş bin dolar kullanabilirim. Özgür olmak için. On dört yıldır ilk kez hayatımı kendi kurallarına göre yaşamaya başlamak için. Ya da gerçekten, hiç.

Bu beni dangalak yapar mı? Belki yapar. April bunu sanki olunabilecek en kötü şeymiş gibi söylüyor. Eğer öyleyse, bana Dangalak Ödülü'nü verin. Bununla yaşayabilirim. Ben lanet bir hayır kurumuyum. Bir kız dokuz yıl önce kardeşime verdiği para için peşimde. Tek istediğim bir kez olsun para için endişelenmemek. Bisikletime atlayıp uzaklaşmak ve beni kimin kovaladığını düşünmemek.

Ailem öldüğünden beri para beni tanımlıyor.

Heath ve benim peşinde olduğumuz şey paraydı. Paraya ihtiyacımız vardı ve bunu bir fast-food dükkanında kızartma sepetinde çalışmaktan daha hızlı nasıl elde edeceğimizi bulduk.

Biz dolandırıcıydık. Dolandırıcıydık. Ve bir süreliğine kraldık.

Görünüşe göre ilk dolandırıcılığımız bu öğleden sonraki programda yer alan etkinliklerden biri.

Bölüm On Dört

Theo

Bob'un üç oğlu ve her yaştan bir kamyon dolusu torunu vardır. Kahvaltıdan bir saat sonra otele geliyorlar ve Pamela onlara B and B'nin bir kanadını açıyor. Bana buranın geniş olduğunu, yirmiden fazla odası olduğunu söylemişti.

Ağaç kadar oğulları ilk müsabaka için arka bahçeye çıktıklarında, son birkaç yıldır neden bilek güreşini domine ettiklerini anlayabiliyorum. Bob'un tarafında güç var. Ama gülle gibi kollarınız olmasa bile bilek güreşinde canınıza okuyabilirsiniz. Biraz hız, biraz teknik ve biraz beyin gerçekten ihtiyacınız olan tek şey.

Heath çocukken bunların hepsini biliyordu ve bu yüzden ben on beş, o on yedi yaşındayken beni bilek güreşi yarışmalarında kullanmaya başladı. Yazları Jersey Sahili'nin tahta kaldırımlarında, yerel kolejlerden gelen erkek arkadaşların sarhoş ve cüretkâr olduğu zamanlarda doğaçlama şeyler.

Ben onun ringer'ıydım. Beni kandırır ve Budweiser içen, mayo giyen, BMW kullanan kalabalıkla bahisler ayarlardı. Üniversiteli çocuklar kazanabileceklerini düşünerek hep beni alırlardı.

Elbette ilk seferde kazanmalarına izin verirdim. Bazen ikincide de. Onları bu şekilde kandırırdık. Takım için bir çift alırdım, kısa ama cesur bir mücadele verirdim, homurdanır ve inlerdim ve Heath tüm parayı bana yatırırdı, sonra kaybettüğimde inler ve küfredirdi.

Oyun buydu. Diğerleri de bu sayede patates kızartmasına üşüşen martılar gibi bize üşüştiler. Çünkü tüm erkekler aynı dertten muzdariptir - bilek güreşinde kazanabileceklerine inanırlar ve kolay hedefi severler.

Kolay değildim ve ondan sonra temizlerdik. Birkaç raunt daha ve hepsini kazanırdım.

Gizlilik ve beceri kas gücünü yener ve eğer birkaç hareket biliyorsanız ve kafanızı kullanırsanız, kollarını piknik masasına çarpabilirsiniz. On beş yaşına bastığım yaz birkaç hafta boyunca, ıslak ceplerinde yirmi dolarlık banknotlar yanan zengin çocuklardan bin dolardan fazla para kazandık.

Dolandırıcılık mıydı? Teknik olarak değildi. Ama bu bir koşturmaydı ve bize önemli bir ders verdi - bunu başarabilir ve kendi başımıza para kazanabilirdik.

O zamanki gibi sıska bir genç değilim. Uzun boyluyum, fitim ve güçlü kollarım var ama Bob'un ailesindeki erkekler daha çok yan hakemlere benziyor.

Endişelenmiyorum. Bugün acele etmek yok. Sadece beceri. Önemli olan pazı güçlerini ellerinden alıp bunu bir el yarışına dönüştürmek. Hızlı ve önce hareket et ve avantajı ele geçir. Bob'u kolayca hallettim, sonra birkaç kuzeni. Sonra Bob'un iri çocukları üzerime geliyor ve öğle güneşinin sıcaklığı altında onları yere sermeye başlıyorum.

Birinci şey, ikinci şey, üçüncü şey. Hepsi teknelerde çalışır. Hepsinin adı var. Huey, Dewey, Louie. Bunun gibi bir şey. İlk ikisi kolayca düşer.

İri yarı Louie kocaman gövdesini hırçın bir "Hey" ile karşımdaki banka park ederken, çimenlikte yeni birinin dolaştığını fark ediyorum. Diğerleriyle uyuşmuyor. Haki şort ve gök mavisi polo tişört giymiş, kolunda da gümüş rengi kalın bir kol saati var. Koyu renk saçları geriye taranmış.

Louie'nin elini tuttum ve bir hız gibi hareket ettim.

Louie, kütük gibi kolunu bordo çitalı tahtaya birkaç santim yaklaştırdığımda hırılıyor, ama sonra toparlanıp geri itiyor ve bir dakika kadar, eli piknik masasının iki santim uzağında dururken bir çıkmazda kilitlenip kalıyoruz. Kolum titriyor; kaslarım geriliyor. Ama onu tahtaya yakın tutuyorum. Sorun şu ki, Louie kabul etmiyor, pes etmiyor. Böyle devam ederse, uzun süre bu şekilde kilitli kalacağız.

Yeni adam doğruca kadınlarla sohbet eden April'a yönelir.

Bir gözüm April'da ve sorun onun yüzünde. İnanılmaz derecede mutlu. Tiki adamı gördüğünde Empire State Binası' 4 Temmuz'daki hali gibi ıslıl ıslıl parlıyor.

Bir doz kıskançlık beni teşvik

. Louie'yi bitirme zamanı.

Omzumu masayla aynı hizaya gelecek şekilde döndürüyorum ve Louie'nin elini hiç terlemeden yere indirirken tüm gücüm vücudumun o tek kısmından geliyor.

Bum. Tamamdır. Sonra görüşürüz. "İyi maçı," diyorum ayağa kalkarken.

Elini sallıyor, gözlerinde şaşkın bir ifade var. Ben uzaklaşırken, "O bir zilci falan mı?" diye mırıldandığını duyuyorum.

Diğer adam kız arkadaşımı -yani sahte kız arkadaşımı- kucaklamak için kollarından çektiğinden beri onunla ilgilenmiyorum. Alev alev yanan bir kıskançlık meşalesi bedenimi kasıp kavuruyor. Doğruca ikisine doğru yöneldim ve April bıraktığında araya girdim. "Ben Theo. Onun erkek arkadaşım."

April gülümser. "Theo, bu Dean. Liseye beraber gitmiştik."

Elini sıkıyorum ama açık mavi gözleri kızın üzerinde. "Birlikte gittiğimiz tek şey bu değil."

Meşale şimdi tam ölçekli bir yangın, ağaçları yakıyor.

April elini onun koluna atarken tatlı tatlı gülümsüyor. "Dean benim balo eşimdi. Fotoğrafi görmelisin. Gelmiş geçmiş en kötü elbiseyi giymiştim."

"Hey, mavi fırfırlı smokinimden daha kötü olduğunu sanmıyorum." "Öyle demiyorsun," diye kestirip atıyorum.

"80'lerin retro görünümünü yaptık. Büyük saçlar ve hepsi benim için," diyor April sarı saçlarını kabartarak. "Ama geri tepti. Biraz aptal gibi göründük."

"Ama balo kral ve kraliçesini kazandık-" Dean bir ritim alır ve davula vurma taklidi yapar. "-yıldız işaretiyle."

April bana baktı. "Bize 80'lerin balo kral ve kraliçesini verdiler." "Ne kadar şirin." Ses tonum kuru.

"Her neyse. Dean de şehirde yaşıyor," diye ekliyor April. "Arada sırada bir araya geliyoruz. Beni kendisiyle birlikte 10K antrenmanı yapmaya ikna etmeye çalışıyor."

Dean April'a döner. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Ve söz veriyorum pişman olmayacaksın."

"Bunu düşüneceğim," diyor April.

Harika. Sadece harika. Hali vakti yerinde, başarılı ve ona yakın bir yerde yaşıyor. Tam da gerçek erkek arkadaşının olması gerektiği gibi. Muhtemelen hayır işlerinde de çalışıyordur. Bahse girerim her boş saatini pediatri koğuşunda hasta çocukları eğlendirerek geçiriyordur.

"Bu harika," diyorum sahte bir gülümsemeyle.

"Dean reklamcılıkta çalışıyor. Yaratıcı işler. İyi anlaşıyoruz, değil mi?"

Dean gülümsüyor. "Kesinlikle öyle."

Onu yumruklamak istiyorum. "Bilek güreşi yapmak ister misin?"

Ellerini kaldırdı ve beni başından savdı. "Hayır, teşekkürler. Bu maço oyunlarını kardeşlerime bırakacağım. İş için ihtiyacım olan bir elimi kırmak istemiyorum. Yeni bir diş macunu reklamı için diş fırçasının konuştuğu bir konsept yaratmam gerekiyor."

Demek Bob'un diğer oğlu. Mack kamyonu olmayan. Yaratıcı olan, zeki olan, memleketini terk eden.

Çimenlerin karşısından April'in annesi yüzünü kaldırıyor ve bizi fark ediyor. Dean'i görünce Tess'e bir şeyler söyledi. Çok geçmeden tüm çöpçatan kadınlar fısıldaşmaya başlıyor, gözler April'dan Dean'e, Dean'den April'a ve şimdi de bana kayıyor ve bu adamla balodan çok daha öte bir geçmişimiz olduğunu anlıyorum.

Mantıklı olan tek şeyi yapıyorum. Daha yakın duruyorum. Bir kolumu ona daha sıkı sarıyorum. Hatta bir ara onu kokluyorum. Sonunda, ipucunu aldı ve diğerlerine merhaba demek için kendini affettirdi.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor, tıpkı gerçek bir kız arkadaş gibi. "Güzel kokuyorsun. Her zaman güzel kokuyorsun. Her zaman seni kokluyorum, April. Bilmiyor musun?"

"Oh," diyor, anladığını fark ederek. "Arka plan hikayemizi sürdürüyoruz. Doğru ya. Anladım."

Ama omzunu sıktığımda, *arka plan* artık tam olarak doğru kelime gibi .

Şimdiki hikaye öyle.

Onu tekrar kokluyorum. "Ahududu gibi," diye fısıldıyorum boynuna doğru ve o da titriyor.

"Bu benim

şampuanım." "Çok

lezzetli."

Dönüp bana bakıyor, sanki gözlerimde bir şeye cevap bulmaya çalışıyor. Buldu mu bilmiyorum ama birkaç dakika sonra April'ın annesi eline bir megafon aldı.

Pamela'nın sesi gürleyerek şöyle diyor: "Ve ilk yarışma Hamilton'lara gidiyor! Bireysel yarışmanın lideri Theo Banks."

Babası bana doğru geliyor. Yüz ifadesi taş gibi ama omzuma . "İyi iş," diye homurdanıyor, sanki ona bir şeye mal olmuş gibi.

Gülümsüyorum. "Üzerime düşeni yaptığım için mutluyum."

Şimdi gözleri bana dikkatle bakıyor. "Madem bu kadar güçlüsün, hanın yanındaki barakaya gidip birkaç torba kömür alabilir misin?"

"Tabii ki."

"Hepsine ihtiyacım var," diyor, bir komutan gibi. "Her bir elli kiloluk torba."

"Sorun değil."

"Altı tane var."

"Ben halledebilirim." Tüm Doğu Sahili için barbekü mü yapacak?

"Onları güverteye getirin. Izgaranın yanına koyun." "Oldu bilin," diyorum gülümseyerek.

Gitmek için bir adım atıyor, sonra dönüyor. "Daha fazla sandalyeye de ihtiyacımız var."

"Bana nerede olduklarını söyleyin, ben de onları getireyim."

"Bodrum. Basamaklar biraz dik. Ve mahzende ışık zayıftır. Kapıyı birinci kattaki koridorun sonunda bulabilirsiniz. Ama sandalyeleri yan girişten getirin ki hanın ana odalarına sürüklemeyin," diyor, sert karakterinden hiç sapmadan. Adamın hakkını vermek lazım. "Sert baba" rolünü bir profesyonel gibi oynuyor.

"Nereye kurulmasını istersiniz?" Nemli bir yeraltı sığınağından birkaç mobilya taşımanın beni kıracağına düşünüyorsa, yanlış askere meydan okuyor demektir. Köpek maması yedim.

"Güverte. İki düzine sandalyeye ihtiyacımız var. Onları yirmi dakika içinde dışarı çıkarabilir misin?"

"On beş dakika içinde hazır ederim, efendim." Başını sallayarak beni gönderdi.

Birkaç saniye sonra April çimenlerin üzerinde yürüyor. Alnını babasına doğru eğiyor. "Bu da neydi şimdi?"

"Belli ki bireysel rekabet." Kaşlarını çatıyor.

"Oh, biraz daha açayım: beni çökertmek ve eve göndermek için tamamlayamayacağımı düşündüğü görevler ve meydan okumalar verdiği

kuyruğum bacaklarımın arasında."

Gözlerini devirirken aynı zamanda gülüyor. "Daha fazla 'çadırda çimenlikte uyuma' şeyi mi?"

"Evet," diyorum ve yeni görevlerimi açıklıyorum. "İki düzine sandalyeyi sürüklemene gerek yok Theo." "Ama zorundayım April. Var ve yapacağım."

"Harika silahların var." Sağ pazumu sıkıyor. "Bu yüzden mi bilek güreşinde bu kadar iyisin?"

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ve dün gece yaptığım gibi bir masal uydurmak, ona yalan yanlış bir şeyler söylemek geliyor içimden. Ama nedense dürüstlüğü tercih etmeye karar veriyorum. Test etmek için. Gerçek olmadığımız için başkalarına söyleyemediğim şeyleri ona söyleyebilirim. "Gençken Jersey sahillerinde para için bilek güreşi yapardım," diyorum, cevap verirken gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ağabeyim koç gibiydi. O da benim üzerime bahis oynardı. Üniversitedekileri benim üzerime oynatırdı ama neredeyse her zaman ben kazanırdım. Hızlıydım, kararlıydım ve hafife alınmazdım. Çok kazanırdık."

Kelimeler biçimsiz bir yığın halinde dökülüyor ve onun tepkisini kontrol ediyorum. Gülümsemesinin yavaşça yayılması ve iri yeşil gözlerindeki ışıltı beni yargılamadığını söylüyor. "Oldukça becerikliydin."

"Evet, öyleydik."

Kardeşimi ve beni tanımlamanın en iyi yolu bu. Becerikli. Bilek güreşi sadece bir başlangıçtı. Sonraki üç yılda daha zeki, daha kurnaz ve daha kararlı olduk.

Banka hesabımız kabardı.

Üniversite bedava değildi ve bunu karşılayabilecek tüm para, babamın son kararı sayesinde elimden alındı.

Yapmamız gerekeni yaptık.

On Beşinci Bölüm

Nisan

"Sol. El. Kırmızı."

Theo'nun eli göğsüme doğru uzanıyor.

Ne yazık ki, sol eli göğsümün altındaki çimenlikte kırmızı noktaya kayarken aşağı bakan köpek pozisyonunda olduğum için parmak eklemlerinin bana sürtünmesinin tadını çıkaramıyorum. Elini çimlerin üzerine koyarken parmaklarını bana sürtüyor. Bana biraz müstehcen davrandığının farkında olduğunu gösteren bir bakış fırlatıyor.

"Seni şeytan," diye
fısıldıyorum. Kaşları
sallanıyor.

"Çocukların arasında kendini hissettirmeye çalışıyorsun, seni Lawn Twister sapığı," diye fısıldıyorum, bu kadar rahat bir şekilde şakalaşmamız ve takılmamız hoşuma gidiyor.

Gülüyor ve bu onun dengesini bozuyor, bir eli kırmızı noktadan sıçırıyor.
"Teşekkürler. Artık yokum."

Ayağa kalkıp saha kenarına doğru yürürken, "Hak ettiğini buldun," diye takılıyorum içimden gülümsüyorum. Kız arkadaş-erkek arkadaş rolünü bu kadar iyi oynamamıza biraz şaşıyorum.

Twister oyunu bir on beş dakika daha devam ediyor, annem dönüyor ve kombinasyonları söylüyor, biz de öğleden sonra güneşinin altında tuhaf ve güldürücü pozlar vererek avluda dönüp duruyoruz.

Jeanie çok uzanmak zorunda kaldığında çimlerin üzerine düşüyor. Katie, Emma'nın içinde iki büklüm olduğunda düşüyor. Bob'un büyük oğullarından biri büyük sol ayağını iki nokta yukarı hareket ettirirken *kersplat* oluyor. Geriye bir avuç yarışmacı kalıyor.

Yine benim sıram.

Beş yıl boyunca haftada üç kez yoga yapmak, annem "Sol. Ayak. Yeşil!" diye bağırdığında ve ben tam şuradaki yeşil noktaya ulaşmak için ters masaya kaymak zorunda kaldığımda işe yarıyor.

Ayaklarım aşağı iniyor ve ben artık bir masayım, göbeğim en üstte.

Al sana, bendeniz tarafından sprey boyayla sarı, kırmızı, mavi ve yeşil noktalarla boyanmış bu devasa çimenlikte kasıla kasıla yürüyen on bir ve on iki yaşlarındaki küçük, kıvrak kızlar. Birkaç dakika önce oyundan çıkarılan on yedi yaşındaki yeğenim Libby'ye baş aşağı bakıyorum. O kenarda duruyor. "Ben bir masayım. Gel üzerime otur," diyorum.

Teklifimi kabul etmeye karar verdi. "Sen iyi bir masasın April Teyze," diyor kичını karnıma dayayarak.

ama güçlü kalıyorum. Üzerimden atladı.

Dean hâlâ içeride ve annem kombosunu havladığında, elini popomun altına park ediyor ve kırmızı bir daire çiziyor. "Poponun altı sayılır!"

Poz verirken kol kaslarım geriliyor ama fırça ve boya dolu çantayı taşımanın aldım. Dean yarı yarıya . Kenardaki Theo'ya bakıyorum, ne yaptığımı görebilmesi için dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bana bilek güreşi hünelerini anlattığında etkilendiğim gibi onun da etkilenmesini istiyorum.

Onu bulduğumda kolları kavuşturulmuş ve kahverengi gözleri sertti. Yeteneğimden hiç etkilenmemişti. Bana kızmış gibi bakıyor. Ne oluyor lan? Sonra *bana* bakmadığını fark ettim. Dean'in kичıma çok yakın olan eline bakıyor.

Gözleriyle lazer yapmak ister gibi bakıyor.

Sanki beyaz ve sıcak bakışlarının gücüyle onu benden uzak tutabilirmiş gibi.

Vay anasını.

Dean'i kıskanıyor.

Kıskançlığına ne anlam vereceğimi bilemiyorum, ama hoşuma gidiyor. Kalbim aptalca bir jigleye dönüşüyor. Sanki bana yeni bir doz flörtöz özgüven enjekte edilmiş gibi. Çok hoş bir ilaç. Yayılıyor, damarlarıma doluyor ve beni yükseltiyor. Doğal bir kafa.

Bu olasılığın yüksekliğidir - belki de, sadece belki, daha fazla bir şeylerin ortaya çıkma olasılığı.

Kollarım sallanıyor.

Ne oluyor be? Daha fazlasını istemiyorum, o zaman neden kıskançlık hissetmesini istiyorum? Ya da bir şey hissetmek? Ama Theo'ya bir bakış attığımda,

içimde bir şeyler kıpırdıyor. Koyu kahverengi gözleri yoğun bir şekilde bana baktığında karnımda bir şeyler dönüyor.

Yine de kazanmam gereken bir oyun var ve on dakika sonra, Çim Twister ödülünü alarak tam da bunu yapıyorum.

Babam koşarak yanıma geliyor ve bana kocaman sarılıyor. "Seni her zaman seviyorum ama şu anda daha çok seviyorum" diyor beni kucaklarken.

"Sağ ol baba. Seni her zaman seviyorum ama yastığımın üzerine nane şekeri bırakmak yerine odama gizlice çikolatalı kurabiye soktuğun zaman seni daha çok seviyorum."

"Kulağa çok mantıklı geliyor. Yemek hazırlığına yardım etmek ister misin?" diye sorarak mutfağa doğru başını sallıyor.

Babam ailenin aşçısıdır. Annemin tost yapmakta usta olduğunu kabul ediyorum. Her türlü ekmeği dünya standartlarında bir tost makinesi operatörü gibi kızartabilir. Kaynamış suyu da birinci sınıftır. Bunun ötesinde, mutfakta berbattır. Yemek yapan hancı o değil; mutfağı idare etmesi için bir şef tuttu ve şef hafta sonu için izinli olduğundan, babam mutfak işleriyle ilgileniyor.

Bu da ızgara detayı anlamına gelecektir.

Çimlerin üzerinden Theo'ya bakıyorum ve Tess'in kocasıyla sohbet ederken ona el sallıyorum. Cory'nin ağzı gülümsüyor ve konuşurken kollarını çırpıyor. Tuhaf, Cory'yi uzun zamandır bu kadar hareketli görmemiştim. İki yaşından küçük iki çocuğu olduğu için son birkaç yıldır çoğunlukla yarı uyanık bir halde bebeklerle ve unlu mamullerle ilgileniyor. Theo'ya gelince, gözleri şimdi daha yumuşak ve kıskançlık yok olmuş gibi görünüyor. Kalbim birazcık kırıldı. Artık tedirgin olmadığına sevinmeliyim. Ama göğsümde çırpınan hain kalp onun kıskançlığını çılgınca çekici buluyordu.

Kalpler çok aptal organlar. Bu yüzden hissettiklerimin sonunda bir önemi kalmayacağı için mutluyum; bunların hepsi rol icabı ve GigsForHire'da sipariş ettiğim şey de tam olarak buydu.

Babam bir kolunu bana doladı. "Onun ne?"

İrkildim ve ona bir bakış attım. "Cory?" Başımı eğerek soruyorum. Sonra, karnına on tonluk bir tuğla çuvalıyla vurulmuş bir çizgi film karakteri gibi - hatta üzerinde TEN TONS O' BRICKS yazıyor - kimi kastettiğini anlıyorum.

"Theo. Yeni sevgilin," diye düzeltiyor babam, kızgınlığı açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Ne demek 'onun olayı ne'?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Evet. " Cevabım kesin.

O homurdanıyor ve ben de mücadeleye dalmaya karar veriyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca yakın yaşayacağız, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumu bilmeyi tercih ederim.

"Bence daha önemli soru, ondan neden hoşlanmadığın?" Babam

"erkekler" hakkında bir şeyler homurdandı.

"Erkek olduğu için mi?" Soruyorum, gülererek. Burnuna vuruyor. "Bingo."

Yine güldüm. "Saçmalıyorsun baba." "Ama erkeklerin nasıl olduğunu bilirim."

"Dün gece geldiğimizde bu yüzden mi bu kadar zorlandın?" "Zor mu?"

Kaşları çatılmış bir halde kendini işaret ediyor. "Ben nasıl Zor mu?"

"Baba," diye iç geçiriyorum güvertedeki sandalyeleri işaret ederken, "tüm bu kanepe meselesi ve şimdi de tüm el işlerini ona yaptırmak."

"El emeği kimseye zarar vermez."

"Bunu biliyorum ama Theo'yu seçmeniz ilginç."

"Bu adamı Adam'dan tanımıyorum," diyor. "Sana karşı biraz korumacı olsam da elimde değil."

"Ama baba, onu tanıyorum," diyorum ve bu ifademin Theo ile olan ilişkimin finansal niteliğiyle çelişiyor gibi görünebileceğinin farkındayım - yine de onu iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Çocuklarıma göz kulak olmak benim işim. Sen en küçüklerisin." Omzumu sıktı. "Bu da en çok senin için endişelendiğim anlamına geliyor."

"Ama gerek yok. Ben iyiyim."

Gülüyor. Sonra alay eder. Sonra da gülüyor. "Bu kaybedilmiş bir savaş, yavrum. İşin ve istikrarlı olup olmadığı konusunda endişeleniyorum. Şehirde yaşamın konusunda endişeleniyorum. Günümüz erkeklerinin sağa, sola, yukarıya, aşağıya ya da her neyse, onu kaydırmakla meşgul oldukları gerçeğinden endişeleniyorum, incineceksin."

Ona gülümseyerek "Endişelenecek bir şey yok," diyorum ve bu gerçek, tamamen gerçek ve sadece gerçek.

"Ama gördün mü, artık şehri evinden daha çok sevmen için bir nedenin daha var," diyor ve sesindeki hüznün notası bir babanın ağıtı gibi geliyor. Bu aynı zamanda onun da itirafı: Theo ailem için bir tehdit çünkü beni Wistful'dan ziyade New York'a bağlıyor. Bu yüzden onu sınıyorlar.

"Ben iyiyim. Yemin ederim."

Alnıma sert bir öpücük bırakıyor. "Biliyorum. Sadece incinmeni istemiyorum."

Theo bana zarar veremeyeceği için ailemin endişelenmesine gerek yok. Gerçek olmadığında, incinemezsin. Gerçek bir erkek arkadaş çok fazla risk taşır. Gerçek kalp kırıklığı. Gerçek dram. Mutfağa dönerken kendime, ailemin endişelenmesi için hiçbir neden bırakmayarak iyi bir yumurta, iyi bir kız olduğumu söylüyorum.

Ama babama ızgara için et hazırlarken yardım ettiğimde, daha önce hissettiğim olasılık duygusu, rahatsız edici bir çekirdeğe, ayakkabının burnuna sıkışmış küçük bir çakıl taşına dönüşüyor. Ama bu küçük taşla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum.

"Baba," diyorum kolunu sıkarak, "Theo'nun bana zarar vermesi konusunda stres yapmana gerek yok."

Bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "O iyi bir adam," diye ekliyorum.

"Sana iyi davranıyor mu?"

Kararlılıkla başımı sallıyorum. "Öyle. Söz veriyorum. Onu rahatlatmayı deneyebilir misin?" "Belki," diyor ama sonra kısa bir gülümseme yayıyor.

Babam öğleden sonraki son oyun grubunu denetlemek için dışarı çıktığında - bunlar daha küçük çocuklar için- Theo'yu bulmak için B ve B'nin ön koridorunda dolaşıyorum. Benim olması için ona iyi para ödüyorum. Ben de onunla vakit geçirmeliyim. Önce kız kardeşimi buluyorum. Okuma odasındaki kanepeye kıvrılmış, bebek göğsünde mışıl mışıl uyuyor.

Kız kardeşim bir e-okuyucu tutuyor ve bir sayfayı kaydırıyor. "Hey, Tess," diyorum sessizce. Yüzünü bana çeviriyor ve parmağını dudaklarına götürüyor. Başımı sallıyorum.

Sessizce yaklaştım. "Andi'ye yardım etmemi ister misin?"

Çabucak gülümsüyor; sonra gülümsemesi kayboluyor. "Annem de daha önce sordu. Ama bensiz uyumayacak."

"Emin misin?"

"O biraz yapışkan."

"Bu senin için eğlenceli görünmüyor."

Dudaklarından sessiz bir kahkaha dökülüyor. "Şu anda hayatımı tanımlamak için 'eğlence' kelimesini kullanmazdım."

"Yakında daha iyi olacak," diyorum ve uyuyan meleğe bir öpücük konduruyorum. "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin. Teklifim geçerli."

"Teşekkürler. Bu arada, sanırım sana birini ayarlamam gerekiyordu ama kim olduğunu hatırlayamıyorum. Ayrıca Theo da iyi birine benziyor."

"Öyle," diyorum.

Kitabına geri dönüyor ve ben de okuma odasından çıkıyorum.

Ama oturma odasına adım atmadan önce duruyorum.

Kulaklarıma ilk onun sesi geliyor.

"Tatlı, zeki ve naziksin," diyor ve ses tonu bana trende benimle nasıl konuştuğunu hatırlatıyor. Sert, yoğun bir niteliği var. Kime iltifat ediyor bu?

En iyi kedi taklidimi yaparak kapının kenarına doğru birkaç sessiz adım atıyorum. Oturma odasına baktığımda gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Libby kanepenin arkasında durur, bir eli kanepenin üzerindedir. Theo dikkatle ona bakıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Evet," diyor, yumruğuyla kanepenin arkasına vurarak. "Sen harika bir kızsın. Bunu her şekilde söylüyorum."

İrkildim. Ne yapıyor bu böyle? Kuzenime mi asılıyor? On yedi yaşındaki bir kıza mı? Kanım kaynıyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

"Çok tatlısın," diyor Libby. "April sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ona kendini küçümseyen bir gülümseme atıyor. "Ben şanslı olanım. Birileri de senin için böyle hissedecek, Libby. Ama bu adam sık kafalının teki. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Ben oturma odasına girerken başını sallıyor ve yanağındaki bir damla yaşı siliyor. "Hey," dedim.

Libby el sallıyor ve mırıldanarak selam veriyor. "Merhaba April. Theo harika biri."

"Kesinlikle öyle," diyorum ve şimdi aktör kim? Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama Libby topuklarının üzerinde dönüp arka kapıya yöneldiğinde, daralmış gözlerle Theo'ya bakıyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "İyi misin, tatlım?"

Bu terim ilk kez kulağıma çarpıyor. Dudaklarımı yalıyorum, nefes alıyorum ve az önce duyduklarımı bir anlam vermeye çalışıyorum. Yine de yapamıyorum, bu yüzden GigsForHire ilanından bir satır okuyorum. "'Kız kardeşiniz ve kız arkadaşlarınız, eşleriniz veya büyük teyzeleriniz de dahil olmak üzere diğer kadın misafirlere açıkça asılın. Anneler de yasak değil.'" Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Peki ya hapishane kaçkını yeğenler?"

Gözleri büyür ve tamamen hareketsiz kalır; birkaç saniye sonra içinden bir kahkaha yükselir. Bacaklarını titreten, karnını titreten ve yüzüne yayılan tüm vücudunu saran bir kahkaha. Tamamen çıldırır. "Sen ciddi misin?" Başparmağıyla güvertayı işaret ediyor. "Kardeşinin on yedi yaşındaki kızına asıldığını mı sandın?"

"Eee? Neden ona tatlı, akıllı ve nazik olduğunu söylüyordun?" "Çünkü öyle. Ve koridorda ona rastladığım için.

bir arkadaşına onu terk eden bir sersemden bahsettim. Ona buna değmeyeceğini ve bir gün kendisine hak ettiği şekilde davranan biriyle tanışacağını söyledim."

Ohhhhhh.

İyi davranıyordu. Düşünceli davranıyordu.

Görünüşe göre çok büyük bir sonuca varmışım, hem de hiç hak etmediğim bir sonuca. Rahat bir nefes aldım. "Bu arada, bunu sana ilk tanıştığımızda söyledim mi bilmiyorum ama bazen dünya çapında bir aptal gibi davranabiliyorum. Bunun belli olmaması ihtimaline karşı, kayıtlara geçmesi için belirtmek istedim."

"Komik, bahsetmemiştin ama görmek çok güzel." "Sevimli mi yoksa korkunç mu?"

"Bazen ikisi de aynı şeydir." Yüzümdeki bir bukleyi fırçalamak için . "Ben sadece onun daha iyi hissetmesini istedim."

Gülüşüyorum, bedenimde bir gurur patlaması yaşıyorum. Theo söz konusu olduğunda iyi seçim yapmışım. İhtiyacı olan yeğenim için nazik bir şey yaptı. "Bu gerçekten çok tatlı. Sen çok tatlısın. Tatlı olmayı bırak, yoksa hepsi seni sevecek."

Kolunu bana doladı. "Cupcake, o gemi çoktan kalktı." "Seni kötü çocuk gizemi yüzünden istemiş olmam komik ama Gösteriyi çalan iyi adam," diyorum göğüs kemiğine dokunarak.

Etrafına kaçamak bakışlar atıyor ve parmağını dudaklarına bastırıyor. "Şşşt. Benim iyi biri olduğumu düşündüğünü kimseye söyleme."

Gülüyorum ve sözlerini ona geri veriyorum. "Theo, o gemi çoktan kalktı."

"Ayrıca, kuzenine asıldığını düşündüğüne inanamıyorum."

Utanarak başımı sallıyorum. "Sanırım 'kışkırtıcı konuşmalara başla' kısmı gerçek oldu ve bunun da gerçek olacağını düşündüm."

Gülüyor. "Alakart seçenekleri istemediğinizi açıkça belirttiniz ve ben de size istediğinizi vermekten yanayım" diyor ve tatlı ama

Alnıma dostça bir öpücük kondurdu.

Dostça bir öpücük. Romantik değil. Sundurma öpücüğünün panzehiridir. Gerçek olmadığımızı hatırlatan bir şey. Bana istediğimi verecek çünkü onun işi bu. Hatırlatmaya ihtiyacım var. Hem de çok ihtiyacım var. Çünkü bir parçam, aramızdaki parçaların gerçek olduğunu düşünmeye başladı. Ve gerçek olan çok tehlikeli, bu yüzden skoru hatırlamak akıllıca olur.

Ancak daha sonra, bir limonata doldurup küçük çocukların oyununu izlerken, yeni bir gerçeklik çarpıyor. Libby Theo'dan hoşlanıyor. Annem de Theo'dan hoşlanıyor, her ne kadar hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışsa da. Tess'in kocası Theo'dan gerçekten hoşlanıyor. Neredeyse herkes benim sahte erkek arkadaşımdan hoşlanıyor.

Bu ayakkabının içindeki çakıl taşı.

Biraz önce Theo Libby'ye moral verirken hissettiğim gurur mu? Theo'nun kıskançlığı kadar yersiz. Gurur duyacak bir şeyim yok, çünkü o benim değil. Birkaç gün sonra birkaç dolar sayacağım, ona parasını vereceğim ve iyi bir iş çıkardığı için teşekkür edeceğim. O bara ve yeni başlayan oyunculuk kariyerine dönecek, ben de ceset boyamaya ve Bodrum Sakini Brody, Yalancı Landon gibi adamlardan ve açıkçası diğer herkesten uzak durmaya devam edeceğim.

Sorun şu ki, bu iş bittiğinde Theo ile işim gerçekten bitmiş olmayacak. O kapattığım bir televizyon programı ya da okumayı bitirdiğim bir kitap değil. Annem onu soracağı için buluşmanın ötesine taşıyacak. Babam bize ne olduğunu merak edebilir. Libby uzun yaz hafta sonu için eve getirdiğim adam hakkında sorular sorabilir. Kız kardeşim kesinlikle dürtecek ve soracak. Ve ben de neden ayrıldığımıza dair bir hikaye uydurmak zorunda kalacağım. Xavier ile her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştım: Arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettiğimizi ve hala arkadaş olduğumuzu söylemeye niyetliydim. Harika değil mi? Zararsız, faulsüz bir sondu.

Babama yardım eden Theo için ayrılık hikayem ne olacak? Yeğenime moral veren adam? Annemi tren istasyonunda eğlendiren adam?

Ailemin yaşayacağı hayal kırıklığını düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Seslerindeki sempatiyi şimdiden duyabiliyorum. Belki de onun bir pislik olduğunu söylemeliyim, ama bir şekilde bu yalanı söylemeye kendimi ikna edemeyeceğimi biliyorum.

Hiç de pislik biri değil ve sahte bir ayrılık olacak olsa da, hiç beklemediğim bir şekilde canımı yakacak.

Limonatamın geri kalanını yeni bir hafıza kaybı içeceğiymiş gibi içiyorum ve bu bana dört gün içinde ayrılmak zorunda olduğumuzu unutturuyor. Bardağı mutfağı götürüp lavaboya koyuyorum ki biri omzuma dokunuyor. Aşağı baktım ve Libby'nin küçük kız kardeşı Emma'ydı.

On altı yaşında ve hâlâ çok tatlı. Büyük kahverengi gözlerini kırıştırıyor, çünkü bunu yaptığında onun için her şeyi yapacağımı biliyor. "Yemekten önce yüzümü boyayabilir misin? Güzel bir şey olsun."

Sanki hayır diyebilirmişim gibi. Çocuklar üzerinde nasıl resim yapılacağını öğrendim. Bu kızlar benim laboratuvar farelerimdi. "Tabii ki."

Kahverengi gözleri genişliyor. "Boyanı mı getirdin?"

"Benden böyle bir talepte bulunmana tamamen hazırlıksız bir teyze gibi mi görünüyorum? Tam da bu nedenle bir seyahat çantası getirdim. Şimdi bana bir sandalye ve yüzünü getir ve benden bazı taleplerde bulun!"

Resim akşam yemeğinden önce başlıyor ve ziyafet bittikten sonra da devam ediyor.

Büyük arka güvertedeki Adirondack sandalyemde tüneyerek ailem ve arkadaşlarımla çalışıyorum. Çok geçmeden Emma'nın yanağına zümrüt yeşili bir sarmaşık sarıldı. Bob'un torunu Hannah ağzını bir köpeğinkine dönüştürmem için yalvarıyor ve şimdi sevimli bir köpek yavrusu gibi görünüyor. Bob'un torunu Benny gözüne bir futbol topu istiyor, ben de onu boyuyorum.

Ama annem sıranın kendisine gelmesini önerdiğinde Tess başını sallıyor. Tess hayır demesini haklı çıkarmak için kucağındaki bebeğı tutuyor.

Annem, "Bebeğı kucağıma alabilecek kapasitede olduğumun farkındasın," diyor.

"Biliyorum anne. Ama bana ihtiyacı var," diyor Tess, elini Andi'nin sırtında gezdirerek.

"Ailesine ihtiyacı var ve hepimiz buna uyuyoruz."

"Ben iyiyim, gerçekten. April küçükken yüz boyarken yanında değildim, o yüzden pek bir şey kaçırdığım söylenemez."

Dönüp ona işaret ediyorum. "İşte tam da bu yüzden senin de sıranı alman gerekiyor. Ben bunu nasıl yapacağımı öğrenirken sen üniversitedeydin ve şu anda neler kaçırdığını bilmen gerekiyor."

Ayağı kalkıyorum, kız kardeşime doğru yürüyorum ve bebeğı alıyorum. Tess itiraz etmeye çalışıyor ama ben Andi'nin alnına bir öpücük bırakıyorum. "Sen gelmiş geçmiş en tatlı bebedirsin," diyorum ve Andi bana miyavlıyor; sonra en küçük yeğenimi kollarını açmış bekleyen anneme veriyorum.

"Bebeğı bakmana hiç izin veriyor mu?"

"Evet, ama yeterli değil."

"Ben emziriyorum ve sen meşgulsün," diye sesleniyor

Tess. Annem, "Dik kafalı ve inatçı," diye karşı çıkıyor.

"Bunu nereden öğrendi acaba?" diyorum anneme. Sonra da onu kovuyorum.
"Şimdi git ve fazladan bebek kucaklamalarının tadını çıkar."

Annem teşekkür ediyor.

Tess'e diyorum ki, "Git ablanı sandalyeye oturt."

"Bir şeye ihtiyacı olursa..." diyor Tess annemize, ama annemizin çoktan eve girdiğini ve torununa şarkı söylediğini görünce sözünü kesiyor.

Tess yerini aldı. "Ne istersiniz?"

Mavi gözlerini bana kırıştırtıyor. Sanki neyi sevdiğini anlayamıyormuş gibi boş bakıyor. Zavallı kız kardeşim. Bebek beyni durumu kötü.

"Bir fikrim var," dedim.

"Tabii, söyle bana."

"Kiraz çiçekleri kadınsı ve güzeldir, kiraz ağacı da güçlüdür. Baharın ve yenilenmenin sembolüdür," diyorum ve kız kardeşimin şu anda buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

"Kulağa hoş geliyor."

Onu boyarken sohbet ediyoruz. Ona bebekle ilgili tek bir soru sormuyorum. Ona pastane hakkında, yaptığı yeni kreasyonlar hakkında, müşterilerden gelen çılgın istekler hakkında sorular soruyorum. Yüzündeki güzel allık pembesi çizgileri bitirdiğimde, bana hindistan cevizli keklerin ona Hawaii seyahatini hatırlattığını söyleyen bir müşterinin hikayesini anlattı ve şimdi o müşteri cennete dönmüş gibi hissetmek için haftada bir kez uğruyor.

Kız kardeşimin yorgunluğunu gidermedim. Ama belki birkaç dakikalığına da olsa onu sıkışıp kaldığı rutinin dışına çıkarmışımdır. Bitirdiğimde, Cory yanıma geldi.

"O tam bir bebek. Değil mi, Cory?" Kocasına söyledim. "Her zaman öyledir."

"Garip bir şekilde seksi görünüyorum," diyor Tess, ona el işimi göstermek için telefonumdaki ayna uygulamasını kaldırırken.

"O zaman git onu yukarı çıkar ve kıyafetlerini yırtıp yırtmadığına bak," diye fısıldıyorum başımla hanın içini işaret ederken.

Cory ışık hızıyla başını sallıyor. Köpek gibi nefes bile alabilir. "Ben varım."

Tess sanki gülünç bir şey önermişim gibi gözlerini deviriyor. "Evet, tam da şu anda Sunnyside'da yapmak istediğim şey bu."

Sonraki kelimeleri bir çocukla konuşuyormuşum gibi yavaşça söylüyorum. "Burada bir handa seks yapılmadığı için mi?"

"Hayır. Çünkü istediğim tek aksiyon evde Kaliforniya kralımla birlikte olmak," diyor Tess, yaramaz bir itiraf gibi.

Cory'nin omuzları çöktü.

"O zaman kocanızın yüzüne bir yastık boyamamı ister misiniz?"

Sandalyeden kalkıyor. "İşte bu harika bir fikir. Değil mi tatlım?" Cory hiçbir şey söylemeden kederli bir iç geçirir.

Siyah deri boya çantama eğilip birkaç küçük kavanozu yuvalarına yerleştirirken birinin yürüdüğünü hissediyorum. Dean'i görmek için başımı kaldırdım. Elinde bir şişe bira var ve bana doğru uzatıyor. Ben de gülümsüyorum ve fırçamı sallıyorum. "İtiraf et. Bir kelebek istiyorsun."

Dean gülüyor ama cevap veremeden önümdeki sıcak koltuğa biri oturuyor.

Theo. "Benim resmimi yapmanı istiyorum."

Bu kelimeleri söyleme şekli tenimi titretiyor. Dilinden dökülürken kulağa çok lezzetli geliyorlar. Her iki yarının da doğru olmasını istiyorum - o beni istiyor ve benim onu boyamamı istiyor.

Bu kısa zaman diliminde, gerçek istiyorum.

Sandalyesini daha yakına çekiyor, tahta bacaklar güvertede gürültüyle çiziliyor. Dizleri neredeyse benimkilere değiyor. Dizler birbirine çarparak orgazm olmanın mümkün olup olmadığını düşünüyorum.

Alacakaranlık gökyüzünde alçalıyor ve etrafımız ailemle çevrili olsa da Theo'nun bana bakışı bana tren yolculuğumuzu hatırlatıyor; sanki tek başımızaymışız, kırları aşır gecenin içinden hızla geçiyormuşuz gibi.

Kuzenlerim bahçede koşuştururken ve annemle babam rahat koltuklarında uzanıp şarap ve bira içerken, güvertedeki küçük köşemizde sadece biz varmışız gibi hissediyorum.

"Ne resmi yapmamı istiyorsun?" Soruyorum, sesim olması gerekenden daha soluk çıkıyor. "Kelebek mi istedin?"

Yaklaşıyor, o kadar yakın ki kollarımı ona dolayabilirim. Elimi saçlarının arasından geçirip o dudakları bir saniyede kendime getirebilirdim. Yani

yaklaşırsam, o da aynısını yapabilir. Yutkunuyorum ve aramızdaki hava titreşiyor gibi görünüyor.

"Umurumda değil," diyor, sesi hırçın. İçime işliyor. İçime doğru kıvrılıyor.

"Ne çizdiğim umurunda değil mi? O zaman neden senin resmini yapmamı istiyorsun?" "Böylece ona dokunmazsın."

İşte burada. Doğrulama. Twister'dan zaten bildiğim şeyin itirafı. Şimdi onun dudaklarından geliyor. Bu sabah benimkinin üzerine fısıldayan dolgun dudaklarından. Bu kadar çok olasılıkla beni kızdırmaya cüret eden. Bakışlarımı tutarken tüylerim diken diken oluyor.

Asıl risk budur.

Burada, , gece çökerken ve ailem şakalar yapıp kocaman bahçede oynarken, yüzüne bir fırça kaldırıyorum.

On Altıncı Bölüm

Theo

İrade gücü benim yeni en iyi arkadaşım.

Onu ölesiye öpmemle aramda duran tek şey bu.

Fırçayı küçük kırmızı bir kavanoza daldırıyor ve yanağıma doğru kaldırıyor. Bakışlarım benden birkaç santim uzaktaki koluna kayıyor. Dün gece fark ettiğim kadar güçlü.

"Dikkat dağıtıcı kol," diyorum alçak bir sesle.

"Senin için de öyle," diye fısıldıyor fırçayı yanağıma hafifçe bastırırken. Yumuşak, ıslak bir tüy gibi.

Ona bunu söyledim.

"Evet Theo, seni ıslak bir tüyle boyuyorum," diyor kıllarla tenimde gezinirken.

"'Islak tüy' kulağa pis geliyor."

Biraz daha yaklaştı. "Her şeyin kulağa kirli geldiğini düşünüyorsun."

"Belki yaparım," diye mırıldanıyorum; sonra biraz soluklanıyorum ve ekliyorum, "Belki seninle yaparım."

Nefesi kesilince ortasından vurmaya bırakıyor. "Öyle mi?"

Ailesi yaklaşık 20 adım ötede ve ben yalnız olmadığımızın farkındayım. Ben onun sahte erkek arkadaşım.

Ama sanırım bu yüzden ona bu kadar yakın olmama izin veriliyor. Bu yüzden ona herkesin içinde dokunmama izin veriliyor. Bu nişanın şartları bana izin verdi. İlerledim ve elimi dizine attım. Bu hareketin beni ne kadar tahrik ettiğini görünce çok şaşıyorum. Kasıklarına doğru bir şehvet oku gibi. Bu kadının nesi var böyle? Saçları beni tahrik ediyor, kolları beni azdırıyor, dizleri bana yarı yarıya zevk veriyor. Kısaca,

Bir hatunun yanında anında tahrik olma konusunda ergenlik çağına gerilemiş olabileceğim aklıma geliyor. Ama duracak değilim. Avucumu dizinin üzerine koyuyorum.

"Bana dokunuyorsun," diyor yumuşak bir hava akımıyla. "Dokunuyorum."

"Bunu çok yapar mısın?"

Kılları elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken ", " diyorum. "Sana söylemiştim. mümkün değil."

Dizini sıkıyorum. O küçük aksama yine geliyor. Dizine dokunduğumda bu sesi çıkarıyorsa, kıyafetlerini çıkarsam ne yapardı? Dilimi yumuşak etinde gezdirsem ve dudaklarımı kalçasındaki yıldızlara bastırsam nasıl bir ses çıkarırdı?

İnliyorum. Olması gerekenden daha yüksek sesle.

"İyi misin?" April durdu, fırçayı havada tutuyordu.

Gözlerimiz kilitlendi. Bir klik sesi gibi. Filmlerdeki gibi. Aramızdaki gerilim titreşiyor. "Evet, ben iyiyim. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Gözlerim bir an için kapanıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. *Sakın . Belli etme.*

Ama göz kapaklarımı açtığımda Dean'i güvertenin sonunda mürettebatla takılırken görüyorum ve kıskançlığım bir kez daha alevleniyor. ne olduğunu ya da bir zamanlar ne olduğunu bilmiyorum ama en azından bu birkaç gün için o benim ve böyle hissetmesini istiyorum. Onun istediği de buydu. Söyleyeceklerimi haklı çıkarmak için kendime bunu söylüyorum.

"Yıldızlarımız."

Titriyor. Bu gözle görülür bir şey. Omuzlarında görüyorum. Yutkunma şeklinde. Titreyen elinde. Diğer eliyle susturuyor.

"Theo," diye fısıldıyor ve adım bir uyarı gibi geliyor. "Öyle mi?"

Sesi geceye karşı alçak bir nota. "Böyle şeyler söyleyemezsin." "Neden?"

"Çünkü. Herkes etrafta."

Bardak şingirtıları ve sohbet sesleri yakın ama yeterince uzakta. "Beni duyamazlar."

"Biliyorum, ama yapabilirim."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?" Gergin bir şekilde soruyorum.

Bir nefes alıyor ve dudaklarını ayırıp nefes alıp verişini izliyorum. "Hayır. Beni rahatsız etmiyor...." Sesi kesiliyor ve cümlemin asılı kalması, kelimelerimin ona ne yaptığıyla ilgili noktaları doldurmama izin veriyor.

Fırçayı tekrar kaldırıp çene çizgimin üzerinde gezdiriyor.

"O zaman sana yapmak istediğim her şeyi söyleyebilirim." Bu bir ifade, soru değil.

"Bana ne yapmak istiyorsun?" diye sorarken gözlerini yüzümde, fırçanın tenime değen çizgisinde sabit tutuyor.

Biraz daha yaklaşıp iki elimi dizlerinin üzerine koyuyorum. "Her şey," diyorum sesim titreyerek.

Durdu, bakışlarımla buluştu. Vahşi yeşil gözleri arzuyla parlıyor. Bu onun olağanüstü iyi takındığı bir bakış. *Şehvet*. Bir yandan titreyip onu üst kata çıkarmam için yalvarana kadar onunla edepsizce konuşmak istiyorum, bir yandan da omzuma atıp yatak odasına taşımak ve ona göstermek istiyorum.

Ama ben frene basıyorum. Yukarıdakilerin hiçbirini yapamam. Ailesi yüzünden değil. Diğer tüm nedenler yüzünden: Addison, Richelle, para, riskler, insanların onlara yaklaştığınızda sizi yakması. April'in etrafındaki kontrolümü geri kazanmalıyım. Bu daha ikinci gece ve bundan sonra iki geceyi daha atlatmak zorundayım.

"Ama şimdi, beni boyamayı bitirmeni istiyorum."

Başını sallıyor ve yanağımdaki işine devam ediyor. Göz kapağıma doğru ilerliyor ve gözlerimi kapatmamı söylüyor. Kollar üzerimde geziniyor. "Üzerime ne çiziyorsun?"

"Bu bir sürpriz."

"Bunun bir anlamı var mı?" Bana gözlerimi açabileceğimi söylediğinde soruyorum.

Dudakları titriyor ve bir kahkaha atıyor. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini anlayacaksın, Theo."

Birkaç dakika sonra April işinin bittiğini söylerken Libby çıkageldi. Ayağa kalkıyor, omzumu okşuyor ve bana da ayağa kalkmamı söylüyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni döndürerek kuzenine gösteriyor.

Libby gülmekten kırılır ve işaret eder. "Aman Tanrım. Çok komik görünüyorsun." "Bana ne yaptın sen?" April'a sordum.

Kaşlarını oynatıyor.

Bir elimi uzatıp yanağını okşuyorum. Başımı kulağına doğru eğiyorum. "Eğer yüzüme kıllı toplar çizdiysen, başın büyük belada, tatlım."

Diğer yanağımı okşuyor. "Bana bundan daha fazla kredi ver, Theo. Sana kocaman, mantar kafalı bir penis çizdim."

Derin derin gülme sırası bende. Bana göz kırpıyor ve ondan aldığım tüm azarları hak ediyorum. Ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum, çünkü kendi posta kodunu kaplayacak kadar yoğun bir cinsel gerilimden açık saçık şakalara kaymanın çılgınca eğlenceli bir yanı var.

April'in babası geldi. Kaşları çatılıyor, gözleriyle buluşuyorum ve yeni emirlerini bekliyorum. *Güverteyi temizle. Çimleri biç. Takla atarak beş mil koş.* "Hey, Casanova. Yarınki engelli koşu için hazırlanmamıza yardım etmek ister misin?"

"Kesinlikle."

"Biraz zaman alacak," diye ekliyor. "Sorun değil."

"En azından birkaç saat."

April gözlerini devirir ve nefesinin altından *"Çok açık"* diye mırıldanır.

Evet, babası gerçekten de şeffaf. Çok fazla yalnız kalmayacağımızı umarak beni Nisan'ın sokağa çıkma yasağından çok sonra yatağa göndermeye çalıştığından şüpheleniyorum. Beni günaha girmekten koruduğunun farkında değil.

"Hizmetinizdeyim," diyorum selam vererek.

"Güzel," diyor küçük bir sırıtışla.

"Hey, baba. Dikkatli ol. Arada bir yanlışıyla gülümseyebilirsin," diye takılıyor April.

Ona döner. "Kızım için sırtıyırım."

"İyi geceler baba," diyor boya torbasını omzuna atarken ve bana *iyi şanslar* dilerken. Hana girmesini, oturma odasından geçmesini ve gözden kaybolmasını izliyorum.

İki saatlik aktif engelli parkur görevinden sonra yorgun ve bitkinim ama listesindeki her görevi bitirdim. Ama bu sefer iki düzine sandalyeyi tek başıma taşımadım. Diğer çocuklar da yardım etti, belki de April'in babası biraz geri çekiliyordur.

Üst kata çıktım. Durdum ve koridordaki aynaya baktım. Dudaklarımla kaplıydım. Yanağımın her tarafına öpücükler çizmişti. Parlak kırmızı öpücükler. Kiraz kırmızısı ruj izleri. Ateş motoru kırmızısı dudaklar O şeklinde büzülmüş. Yakut kırmızısı dudaklar ise ardına kadar açık. Baktıkça tek gördüğüm yüzümü kaplayan dudakları. Hepsini üzerimde bıraktığını hayal ediyorum. Islak öpücükler, sert öpücükler, yumuşak öpücükler. Ağzı açık olanlar.

Dil ile öpücükler. Nefesinizi kesen öpücükler. Yavaş başlayan ve bütün gece süren öpücükler.

Ne anlama geldiğini bileceksin.

Güvertedeki o konuşmadan sonra onunla nasıl yatabilirim? Benim ittiğim bir konuşma. Onu dürttüm, yönlendirdim, gerçekleşmesini sağladım. İçimi çektim.

Sonsuz bir irade gücüne ihtiyacım var.

Krep odasının kapısını gıcırdatarak açtığımda, o kadar iyi vurmak zorunda kalmayacağım. April yan yatmış, ay ışığında derin bir uykuya dalmış.

Bu beni aynı anda hem üzüyor hem de rahatlatıyor.

İçimden bir ses uyanmasını, bir havlu alıp yüzümdeki bu izleri silmesini diliyor. Ben makyaj masasına yaslanırdım, o da parmak uçlarında yükselir, havlunun ıslak ucunu yanağıma sürer, nefesi tenimde gezinirdi. Bir elimi kaldırır, yanağını avuçlar ve onu anlamsızca öperdim.

Bütün izleri onun üzerinde bırakırdım.

Ama kapıyı usulca kapatıp hafifçe tıklamasına izin verirken, böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Daha az riskli. Daha az tehlikeli.

Banyoya gidiyorum, kapıyı kapatıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sıcak akıntının altında, yanağımdaki tüm boyayı, bu tertemiz beyaz duşta kanamış gibi görüne kadar temizliyorum. Kapıya bakıyorum, açıldığını görmeyi diliyorum, sonra o görünecek, etrafından dolanacak, kıyafetlerini çıkaracak ve bana katılacak.

Onu öperken, ona dokunurken, tadına bakarken oda buharlanırdı. Neredeyse küvette kayacaktık, ama onu sabit tutardım, saçlarını yıkardım, ellerimi yumuşak, ıslak teninde gezdirirdim. Ama oda sadece bana kalırdı. Su omurgamdan aşağı sıcak bir şekilde akıyor ve ben tüm bu uygunsuz düşüncelerle baş başa kalıyorum. Sonunda duşu kapatıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve bu kıskançlık, bu istek, bu şehvetle ne yapmam gerektiğini merak ederek onun yanındaki yatağa giriyorum.

Ama işin içinde başka bir şey de var.

İçimin derinliklerinde, neden kıskançlık hissetmeye hakkım olduğunu sorgulamama neden olan bir şüphe tohumu var.

Oyun oynadığımız için değil, asla April'in istediği adam olamayacağım için. April Hamilton tamamen farklı bir yerde doğdu ve büyüdü.

April güneş ışığından geliyor. Kahvaltıda krep ve yumurtadan geliyor. Onu sevdikleri için aşk hayatına karışan ebeveynlerden geliyor. Çünkü onun eve dönmesini ve yanlarında yaşamasını istiyorlar. Benim bir ailem yok. Gerçekten yok. Böyle bir ailem yok.

Normal bir şekilde doğdum ama sonra belanın içine itildim. Ve belayı severdim. Belaya neden oldum. Bir zamanlar bundan kazanç sağladım.

Şimdi, sadece iki yakasını bir araya getirmeye çalışan ve en küçük faturaları bile ödemek için rol yapan bir adamım. Onun gibi bir kızın ihtiyacı olan adam olamam, annesinin B and B'sinin güvertesinde onunla flört ettiğim için ona karşı koymak çok zor olsa bile.

O daha iyisini hak
ediyor. Dean gibi bir
adamı.

Ama bu düşünce içimi karartıyor.

Bir süre sonra, gecenin bir yarısı, karanlık açık pencereden içeri süzülürken, nefes boynuma fısıldıyor. Sessiz, küçük bir hava akımı tenimi hışırdatıyor. Uykumdan uyandığımda onun hala uyuduğunu görüyorum, ama yanıma sıkışmış. Küçük bedeni benim büyük bedenime yaslanmış. Yüzü boynuma gömülüyor. Göğüsleri sırtıma bastırıyor. Sessiz ve düzgün nefes alışları çıplak omuzlarımı gıdıklıyor.

Tekrar uykuya dalar mıyım bilmiyorum ama bu an rezervleri çağırdığım andır. Tamamen hareketsiz kalıyorum, çünkü bir milimetre bile kıpırdarsam vücudunun her yerinde dudak izleri bırakacağım.

On Yedinci Bölüm

Nisan

Üçüncü gün

Artık kuru olan saçlarımı at kuyruğu şeklinde tutturup dudaklarıma parlaticı sürdükten sonra banyodan çıkıyorum. Theo hâlâ mışıl mışıl uyuyor, yorgan kalçalarına kadar inmiş. Pürüzsüz, bronz teni sabahın ilk ışıklarında altın gibi parlıyor.

Köşedeki sandalyeye kıvrılıp ona bakarak tam bir ucube bayrağı açmayı düşünüyorum. Evet, bunu kesinlikle yapabilirim. Birinci sınıf ucube çizgilerimi kazanacağım kesin. Ama lanet olsun, buna değer. Sabahki kaşlarından pürüzsüz tenine ve karın kaslarının sert düzlemlerine kadar görülmeye değer.

Kızılçık kırmızısı koltuğa gömülüyorum. Ayaklarımı altına alıyorum, çenemi elime dayıyorum ve yatağımdaki adamı katalogluyorum. Pazılarındaki pusula kuzeyi gösteriyor ve bunun bir nedeni olup olmadığını ya da nedeninin basit olup olmadığını merak ediyorum

-Bir pusula kuzeyi gösteriyor. Ön kolundaki güneş ışıltısı, ateşli tonlarla parlıyor. Olasılıklardan ve umuttan bahsediyor. Başka bir gün, başka bir gün doğumu. Kalın kahverengi saçları dağınık bir şekilde alına dökülüyor, birkaç tutamı yukarı doğru sarkıyor. Ağır ağır nefes alıyor, burnundan küçük bir horlama sesi geliyor.

Sessizce gülüyorum çünkü horlaması bile sevimli.

Belli ki daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. Claire haklı. Çok uzun zaman oldu. Eğer bir horlama beni mutlu ediyorsa, ya kafamı kaldırıp

ya da tekrar çıkmayı denemek. Arka cebimden telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

April: What do I get if I win? I'm so going to win.

Claire: You've resisted this long? I find that hard to believe.

April: 36 hours and counting. Call me Iron Girl. Will of Iron.

Claire: More like panties of iron. Are you human or cyborg?

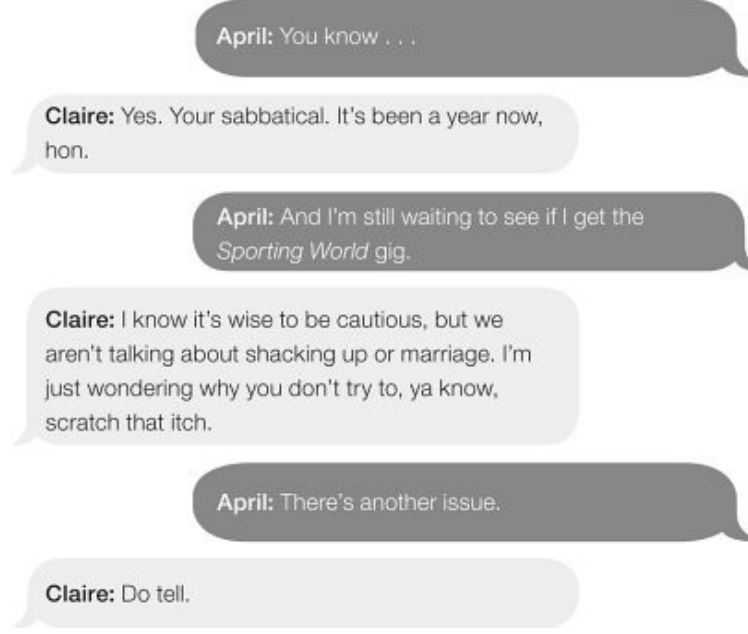
April: Part cyborg, for sure.

Claire: Kudos to you. Maybe you're not attracted to him? That would be even better, right?

April: I wish I wasn't attracted to him. I think I'm suffering from an overdose of attraction.

Claire: What's the issue, then?

Mesajına bakarken, sorusunu kafamda tekrarlıyorum. Sorun nedir? Çok var. Sayılamayacak kadar çok.

Bu mesele en büyüğü ve sonunda benim için kristal berraklığında. Güvertede birbirimizle konuşma şeklimizden, onun kıskançlığından nasıl zevk aldığımdan, onunla konuşmaya nasıl bayıldığımdan belli oluyor.

Derin bir nefes alıyorum ve cevabı yazıyorum.

Kapıya hafifçe vurulması beni telefonumdan uzaklaştırıyor. Refleks olarak önce uyuyan adama bakıyorum ama o hâlâ uyukluyor. Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum ve sessizce açıyorum.

Kapı aralığında durup uyuyan adama kalkan olurken babam bana imzalı gülümsemesini atıyor.

"Hey, baba."

"Hey, tatlım. Sevgili yaşlı babana bir iyilik yapıp bugünkü etkinlik için biraz Kleenex alabilir misin? Elimde yeterince yok. "Sandıktaki Çöpler" için on kutuya ihtiyacımız var."

"Kesinlikle. Ben şimdi çıkıyorum." "Sana katılabilirim."

Erkeksi ses koridorun sonundan geliyor. Bu Dean ve üzerinde gri bir egzersiz şortu ve beyaz bir tişört var. Başında güneş gözlüğü var. "Koşuya çıkmak üzereyim. Seninle yürüyebilirim, sonra da sabah egzersizimi yaparım."

Dean'e dönüyorum, sonra babama ve tam "Kulağa hoş geliyor" diyecekken başka bir ses araya giriyor.

"İki dakika içinde hazır olacağım."

Bu Theo. baktım. Dimdik ayaktaıdı, elini yatağının kafasında gezdiriyordu.

Neden şu an bu kadar seksi görünüyor? Oh, bekle. Çünkü uykusu dağınık ve bahse girerim sabah odunu vardır.

Vay anasını. Sadece erkek arkadaşımın babamın önünde ereksiyon olma ihtimalini düşünmedim.

Oops. Yine yaptım.

Beyin, tüm kirli düşünceleri derhal kapat.

Yüzüme Kaliforniya büyüklüğünde bir kızarıklık yayılıyor. Kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyorum ama babam ayağını kapıya sıkıştırıyor.

"Neden acele etmiyorsun? Theo'ya şehri gezdir," diyor babam; sonra dudaklarından bir gülümseme geçiyor ve yanımdan geçip sahte sevgilime bakıyor. "Hoşuna gidecek bir şeye benziyor mu Theo?"

Babamın onun adını kullandığını ilk kez duyuyorum.

"Kesinlikle," diyor o cızırtılı sabah sesiyle.

"Ona tüm dükkânları, kafeleri ve rıhtımı da göster," diye devam ediyor babam ve ben onu tamamen anlıyorum. Taktik değiştirmiş. Theo'ya sirke ikram etmekten eli boş dönmüştü, şimdi şekerle tatlandırıyor. Annemle birlikte bir gecede yeni bir komplo kurduklarından şüpheleniyorum - eğer onu korkutamazlarsa, Wistful'a aşık olmasını sağlayacaklar ve onun aracılığıyla bana kur yapacaklar.

Ailem acımasızdır.

"geçmiş en iyi tur rehberi olacağım," diyorum; sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve odama geri dönüyorum, arkamı dönüp derin düşüncelerimin nesnesine bakarken kalbim hızla çarpıyor.

Derin. Şu anda tamamen derine inebilir.

Bunu bilemezsin. Sabahları ereksiyon olup olmadığını bile bilmiyorum.

Tanrım. Neyim var benim böyle? Onun sikini düşünüyorum.

Aletini düşünmeyi bırakmalıyım.

Özellikle de şu anda kalçalarına kadar sarkan uyku pantolonuyla odanın içinde yürüdüğü için. Banyo kapısı kapanıyor ve mahcubiyetim daha da derinleşmeden çantamı, telefonumu ve cüzdanımı alıp "Aşağıda görüşürüz!" diye bağırıyorum.

Merdivenlerden inerken, onu nesneleştirmeyi bırakacağıma yemin ettim. Bu benim yeni projem. Aklımı çukurdan çıkarmak.

On Sekizinci Bölüm

Nisan

Kız kardeşimin fırını FlourChild'ın içinde saçına kırmızı bir bandana takmış genç bir kadına el sallıyorum. Kadın bana el sallıyor. Onunla hiç tanışmadım ama Tess'in çalışanı.

Karşıya geçiyoruz.

Çiçekçi dükkânının pencerelerinde yakut kırmızısı ve ateş turuncusu laleler sıralanıyor. "Burası Sally Linden'in dükkânı," diyorum kasaba dokümanı izlenimimi sürdürerek. "Buketleri düzenlemediği zamanlarda, kışın her hafta sonu çiftçi pazarında sattığı şapkaları örüyor."

Theo başını sallıyor, anlattığım Wistful hikâyeleriyle eğleniyor. "Bu çok tuhaf."

Sokağın sonundaki lokantayı gösteriyorum. "Sam's Diner. İsmin orijinalliği karşısında kendinizi kontrol etmeye çalışın," diyorum çünkü bu kadar çok konuşmak içimdeki gerginliği yatıştırmaya yardımcı oluyor. Bu sabah zıplayan şehvet fasulyelerinin istilasına uğradığımdan oldukça eminim ve şimdi içimde çarpışıp itişip kakışıyorlar.

Bu yüzden ona şehrimde bir tur attırıyorum, çünkü şehveti çok güzel mağazaları gezmekten daha hızlı öldüren çok az şey olduğu kanıtlanmış bilimsel bir olgudur. Evet, *dükkanlar*, iki ps ve bir *e ile*.

"Peki Sam's Diner'daki patates kızartmaları nasıl?" Theo soruyor.

"Ölmek için," diyorum ısrarla. "Ve patates kızartması bir lokantanın karakterinin gerçek ölçüsüdür."

"Bunu destekliyorum." Yumruğunu kaldırdı. Benimkini onunkine vuruyorum.

Gördün mü? Artık kankayız. Dün geceki tüm o *beni boyayın* ve *size her şeyi yapmak istiyorum* yada yada yada falan filan sayonara gitti. Kapıdan dışarı fırcalandı ya da en azından halının altına süpürüldü. Tanrı'ya şükür. Sevişmek istediğin biriyle sahte bir ilişki sürdürmek çok zor. Çiçekler, patates kızartmaları, masaj da yapan manikürcü, caddenin yukarısındaki 1950'lerden kalma gibi görünen sevimli eczane ve hemen yanındaki kırmızı tuğlalı banka hakkında ne kadar çok gevezelik edersem Theo'yu o kadar az becermek isteyeceğim ve bunu başarmak o kadar kolay olacak.

Bloğun sonunda, açık mavi polo tişörtlü kızıl saçlı bir adam, benzer şekilde giyinmiş bir kadınla birlikte kahve içiyor.

"Ve bir kahve dükkânı da var. Gerçekten de bu kasabanın hiçbir eksigi yok," diyorum abartılı bir iç çekişle.

"Bob'un Kahvesi mi? Jane's Cup of Joe?"

"Keşke bu kadar orijinal olsaydı. Adı -bir dakika- Coffee Shoppe."

Olduğu yerde durur ve ellerini kaldırır. "Vay be. Şimdi aklımı başımdan alıyorsun."

"Biliyorum. Ama özgünlükten yoksun olsa da harika kahvesiyle bunu telafi ediyor. Ayrıca, sahibi kârının dörtte birini yerel hayvan kurtarma merkezine bağışlıyor, bu da harika bir şey," diyorum bir sonraki bloğa ulaştığımızda.

"Bu gerçekten inanılmaz derecede harika."

"Bu bana şunu hatırlattı. Sen ve ben birincilik için başa baş gidiyoruz. Parayı hangi hayır kurumuna vereceksin? Tabii beni yenersen. Ki yenemeyeceksin."

Gülüyor; sonra ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. Gözlerini benden kaçırıp caddenin diğer tarafındaki dükkânlara bakıyor. "Çocuklarla ilgili bir şey. Belki de çocukları sokaktan uzak tutmaya çalışan bir okul sonrası toplum merkezi."

"Buna bayıldım. Bu şehirde yaptığınız bir şey mi?" Sohbetin bir-iki-üç ritmini koruyarak soruyorum. Bu güvenli şakalaşma işe yarıyor.

"Sayılır. Birlikte takıldığım bir çocuk var, Jared. Benim apartmanımda oturuyor ve annesi çok çalışıyor, bu yüzden haftada birkaç kez onunla takılmaya çalışıyorum. Spor falan yapıyoruz."

"Bu inanılmaz. Ve bir bakıma bunu kendi başınıza yapmanız daha da iyi. Ayrıca, tüm bunları oyuncululuğunuza ve

BARMENLİK ve Neyse ne. Senin program gerekir olmak
ÇILGIN ne zaman prova yapıyorsun."

"Evet, kesinlikle öyle," diyor dükkanlara bakarak.

"Yaptığın son şey neydi? Seni New York'ta herhangi bir şeyin içinde görebilir miydim?"

"Ha. Keşke."

"En son yaptığınız GigsForHire işi neydi?" "Birkaç ay önce bir ofis partisi yaptım."

"Peki zorlayıcı mıydı?"

Başını sallıyor. "Basit bir gülümseme ve el sallama işiydi."

"Yani bu görevin hemen hemen tam tersi."

"Evet. Peki ya sen? Ödül parasıyla ne yapardın?" diye sorarak konuya geri dönüyor.

"Muhtemelen çocuklar için bir sanat programı. Toplumun her kesiminden çocuklara sanat dersleri vermeye çalışan bir programda gönüllü olarak çalışıyorum, o yüzden bunu yapardım."

Tuzlu su kokusu havayı yalıyor. Burada Wistful Nehri'ne çok yakınız ve bu nehir Sound'a bağlanıyor. Su sadece birkaç blok ötede ve neredeyse tadını alabiliyorum. Kaldırımın rıhtıma dönüştüğü yolun sonunu gösteriyorum. Babam ve Bob'un şirket ofisleri caddenin sonunda gururla duruyor ve inşa ettikleri tekneler o rıhtıma bağlanıyor.

"Bu babamın tekne işi." "Göster bana."

Sokağın sonuna kadar dolaşıyoruz ve ona ofislerin bulunduğu kırmızı tuğlalı binayı gösteriyorum; sonra rıhtıma geçiyoruz. Su, sabah gelgitlerinin her çekişinde kıyıya tembelce vuruyor.

İskelede ekmek ve diğer artıkları avlayan martılardan denize açılmaya hazırlanan son balıkçılara kadar deniz yaşamını izliyorum. Muhtemelen geçinmek için değil de eğlenmek için avlanıyorlar. Ticari balıkçılar çoktan gitmiş, güneş ufukta belirmeden çok önce demir almışlardır. Günün ilk avını yakalamak için ağ atmaya başladılar.

"Bunlardan herhangi biri babanın teknesi mi?" Theo soruyor.

Suda sallanan yüzlerce tekneye bakıyorum. Bazıları cruiser, bazıları cutter ve babamla Bob'un her yıl bu tür teknelerden birkaç tane yaptığını anlatıyorum. O büyük tekneler büyük paralar kazandırıyor. "Ancak daha küçük, klasik, el yapımı ahşap tekneler konusunda uzmanlar. Bu tür

dört ya da altı kişilik bir aile ve bir köpek gün boyunca denize açılabilir. Belki balık tutmak, belki güneşte uzanmak, belki de piknik yapmak için."

"Sadece eğlence için tekne mi?" diye soruyor, sanki saçma bir kavrammış gibi.

Alışkın değilseniz belki de öyledir. "Biraz lüks sayılırlar. Fiyatları elli iki bin dolar," diyorum ve itiraf etmeliyim ki bu kulağa oldukça lüks bir fiyat etiketi gibi geliyor.

Theo bir öksürük patlatır. "Elli bin mi? Bir tekne için mi? Eğlence için mi?" Kahverengi gözleri hızlı hızlı kırışıyor.

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Hayal bile edemiyorum." Yutkunuyor ve başını sallıyor, zor nefes alıyor. "Hey, nasıl istersen öyle olsun, değil mi?"

Gülüyorum ve arkamızı dönüyoruz. "Evimiz buradan bir mil kadar uzakta ve küçük bir göle bakıyor. Babam teknelerini o gölde test ederdi. Sanırım tekneler benim için çok normal. Tekneler, su, köprüler, rıhtımlar. Buradan yaklaşık bir mil ötede çok güzel bir asma köprü var."

İnliyor. Şakacı bir şekilde. "Bana çocukluğunu köprüde dolaşarak, hüzünlü ninniler söyleyerek ve suya çiçekler bırakarak geçirdiğini söyleme."

Sandviç dükkanının önünden geçerken gülerek omzuna vuruyorum. Kısa bir süreliğine tri-tip biftekli sandviçlerden bahsedildiğini hatırlıyorum ve dükkân sahibi Mark'la çıkmadığıma seviniyorum. Theo ile dükkânın önünden geçtiğim için oldukça mutluyum. "Ve sırf bunu yapmış olabileceğimi ima ettiğin için, seni bir daha asla köprüye götürmeyeceğim."

Surat asıyor. "Beni daha köprüye bile götürmedin. Şimdi de bana hiç vermediğin bir şeyi benden aldın."

"Ben korkunç ve zalimim."

"Eğer iyi olursam, beni asma köprünüz'e götürür müsünüz?" Gözlerini şakacı bir şekilde kırıştırıyor.

"İyi'nin ne olduğuna bağlı," diyorum ve sonra dönüp mağazalara geri dönüyoruz.

"Ee," diyor Theo, konuyu değiştirirken dilini gıdaklatarak. "Sen ve Dean."

Ah, işte orada. Dudaklarım gizlemeye çalıştığım bir sırıtışla seğiriyor. "Ben ve balo flörtüm," diyorum şakacı bir şekilde çünkü bu konuda ona takılmadan edemiyorum.

"Sen ve balo arkadaşın," diye yineliyor, eczaneye yaklaştığımızda sesi gerginleşiyor.

"On bir yıl önce o gece çok iyi vakit geçirdik," diyorum hülyalı bir iç çekişle. Elimi kalbime götürdüğümde bunu jüriye satıyorum. "Her ayrıntıyı dün gibi hatırlıyorum."

Olduğu yerde durdu ve ben de arkamı dönüp ona baktım. Gözlerindeki bakış paha biçilemezdi. Oyuna getirildiğini biliyor. Çıldırıyorum.

"İyi, iyi. İyi. Bunu sen kazandın ama ikinizin arasında bir şeyler var," diyor, bakışları benimkilerle aynı hizada.

Sokağın köşesinde duruyoruz, kitapçının tuğlaları sabah güneşinde neredeyse şeftali rengini alıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

İçini çeker ve hayır der. "Ama arka planın ne olduğunu bilmeyi tercih ederim. Madem ben senin-" Tırnak işareti yapmak için durdu. "-erkek arkadaşın."

Omuzlarım kurgusal durumumuzu hatırlattığı için gerildi. Ama sonra, neden sinirlendim? Tabii ki, o benim sahte erkek arkadaşım. "Dean sadece bir arkadaş."

"Emin misin?" Theo şüpheli bir kaşını kaldırır.

Gözümün önünden bir görüntü geçiyor ve bu, trende sorduğu bir sorunun cevabı. Ağzımdan kaçırıyorum. "Şu anda. Seni kırmızıya boyardım."

"Öyle mi?" Bir elini elmacık kemiğinden aşağı, çene çizgisinin üzerinden kaydırıyor. "Yüzüm mü?"

Anti-tutku bölgesi için çok fazla. Flirtville'e geri döndüm ve pişman olduğumu söyleyemem. Theo'dan hoşlanıyorum. Hem de çok. İçimde akıyor. Arzum doğru ve gerçek, ve şu anda, iznimden daha güçlü.

Elimi kaldırıp boynuna yaklaşıyorum. Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Ben olsam buradan başlardım," diyorum boğazına nazikçe dokunarak. Sözlerimle hareket ederken elimi üzerinde gezdiriyorum. "Sonra göğüs kaslarından aşağı doğru inerdim. Seni bir tencere yapardım. Kaynar."

Gülüyor ve bir elini gür saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu kadar belli mi? Kışkandığım?"

"Evet."

Yüz ifadesi yumuşuyor, dudaklarını büzüyor ve ıslık çalıyor. Ama bu sıradan bir ıslık değil. Dudaklarından çıkan ses, kaynayan bir çaydanlık gibi.

Gülümsüyorum ve alkışlıyorum. ". "

Omuz silkiyor ve iki eliyle göğsüne vuruyor. "Evet. Kıskanç. İşte ben buyum." "Şaşırmamalıyım. Sen her zaman kıskanç bir tip oldun. Her zaman Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca," diyorum hikayelere geri kayarak. Bu sefer oraya gidiyorum çünkü bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor. Her yerimin karıncalanmasını istiyorum. Arzu patlamasını.

Atletimin askısını çekiştiriyor ve gözlerini kısıyor. "Diğer erkeklerin sana bakmasından bile nefret ediyorum."

"Bu seni kesinlikle delirtiyor, değil mi?"

"Delilik," diye fısıldıyor o sıcak, kirli sesiyle, gömleğimin askısını düzeltirken, sonra sarı saçlarımın bir kıvrımını parmaklarken. Titremeye karşı koyuyorum. Dizlerim titriyor. Kollarına düşmek istiyorum. Ona doğru bayılmak istiyorum. Kendimi ona atmak ve onu öpücüklere boğmak istiyorum. Saçlarımı bırakıyor, geri adım atıyor ve masalı bırakıyor. "Ama gerçekten ona karşı bir şeyler hissetmiyorsun?"

Karnım zıplıyor. Onun gerçekten kıskanç olduğunun farkına varmak - hala, şimdi, *ertesi* sabah - büyük olasılıkla uzun zamandır yaşadığım en harika şey.

"Dean ve ben arkadaşız. Evet, baloya birlikte gittik ama arkadaş olarak gittik. Onu öptüğümde hiçbir şey hissetmedim."

Theo'nun gözleri fincan tabağına yaklaşıyor ve burun deliklerinden nefes aldığını duyuyorum. "Onu öptün mü?" Her kelimeyi ısırarak söylüyor.

"Balodaydı. Arkadaştık. Önemli bir şey değildi. İkimiz de birbirimize 'bu kız kardeşini öpmek gibi bir şeydi' duygusuyla baktık."

Nefes alıyor ve bu onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. "İyi. Kardeşçe bir öpücüktü. Devam et."

"Bak, annem onunla evlenmem için ölüyordu, ama nedeni Bob'un karısı Carol'la en iyi arkadaş olması ve ikisinin aylar önce nikâhımızı planladığından hiç şüphem yok," diyorum kapıyı açık tuttuğu eczaneye doğru yolumuza devam ederken. "Yemin ederim, bizi ne zaman konuşurken görseler kulaklarında Pachelbel'in Kanonu çalıyor. Zihinleri takvim tarihlerine, beyaz elbiselere, pasta tadımlarına ve sonra da şehirli çocuklarının eve döndüğü mutlu sonlara kilitleniyor."

Mendil reyonuna doğru ilerlerken bir an için yüz ifadesi kararıyor. "Buradan biriyle birlikte olmanı istiyorlar."

"Evet, öyle. Gördüğünüz gibi, bu yaşam tarzına gülünç derecede düşkünler. Ama aynı zamanda incinmemi de istemiyorlar. Büyük, korkunç şehirdeki tüm erkeklerin yalancı ve kalbimi kıracak Slick Willie'ler olduğuna inanıyorlar," diyorum ve Theo irkiliyor.

"Hepimiz öyle değiliz."

"Bunu biliyorum. Ama ebeveynler endişelenir," diyorum; sonra hemen kendimi düzeltiyorum. Theo'nun artık anne babası yok, bu yüzden yirmili yaşlarında bile helikopterle gezme deneyimini yaşamadı. "*Benim* ailem endişeleniyor."

"Çünkü seni seviyorlar. Çünkü senin mutlu olmanı istiyorlar."

"Evet, sanırım bu doğru. Bazen beni ya da işimi nasıl değerlendireceklerini bilmedikleri için böyle davrandıklarını düşünüyorum. Bu onların normal iş anlayışına uymuyor. Panayırarda yüz boyadığımı ve şehirde dolaşp papatyaların yapraklarını kopardığımı düşünüyorlar. Bu yüzden beni buraya geri istiyorlar. Buradan biriyle olmamı istiyorlar. Onların yanında olmamı istiyorlar. Annem ve Carol uzun süre Dean ve benim kaderimizde birlikte mutlu olmak olduğunu düşündüler." On kutu mendil alıp yanımda getirdiğim büyük kanvas çantaya atarken söylüyorum. "Ama Dean ve ben sadece arkadaşız. Öyle bir şeyimiz yok-" Kelimeleri düşünmek için duruyorum."-o göbeğimde kelebekler uçuşan, çılgın, delice duygu."

Dudaklarının bir köşesi kıvrılıyor. "Kelebekler senin için önemli mi?"

Ona bakıyorum, keşke şu anda bu kadar çok şey hissetmeseydim diyorum. "Kelebekleri severim."

Kasaya doğru ilerlerken usulca "Ben de," diyor.

Kıvrıkcık saçlı, kızıl saçlı bir şişe bana ışlanıyor. "April! Seni gördüğüme çok sevindim." "Hey, Ruth," diyorum hayatım boyunca tanıdığım kasiyere. Sahibi mağazada, kasada çalışıyor ve asla kötü bir gün geçirmiyor.

"Hey, tatlı şey. Çılgın birleşme partisi nasıl gidiyor?" "Çılgınca. Kesinlikle çılgınca," diyorum ve sonra onu kısaca Theo ile tanıştırıyorum.

Alnını ona doğru eğiyor ve sahnede fısıldıyor: "Çok sevimli. Biriyle tanıştığına çok sevindim. Özellikle de sonra-"

Başımı sallıyorum ve ona bilmiş bir bakış atıyorum, şşşt diyen bir bakış. Burada dedikodu çabuk yayılır. Ama sonra, yumurtalı içkiyle beslenen anlatımımınla böyle bir dedikoduyu davet ettim.

Gözlerini kırıştırıyor ve abartılı bir şekilde başını sallıyor. "Özellikle de biriyle tanışmanın ne kadar zor olduğunu gördükten sonra. İkinizin de yakında tekrar gelmeniz gerekiyor. Bana söz verin."

"Kesinlikle," diyor Theo mendil torbasını alıp omzundan yukarı kaydırırken.

Bir suçluluk duygusu göğüs kemiğime saplandı. Theo yaz sonunda geri gelmeyecek. Noel, yılbaşı ya da başka bir şey için geri gelmeyecek.

Bunu biliyorum. Mantıken de biliyorum. Ancak kelimeler bana yaşadığımız her bir etkileşimin uydurma olduğunu hatırlatıyor. Bunun farkındalığı bir taş gibi oturuyor. Ne kadar hikâye uydurursak uyduralım ya da o ne kadar kıskanırsa kıskansın, bu bir oyun.

Karıncalanmalar ya da kelebekler tarafından kandırılmaktansa bunu hatırlamak en iyisi.

"Özellikle neyden sonra?" Biz ayrıldıktan sonra Theo soruyor.

Bu alışverişi hafife alıyorum. "Oh, nasıl gittiğini biliyorsun."

"Neyden sonra?" diye üsteledi. "Ya da kimden sonra mı demeliyim?" "Önemli bir şey değil."

"Hayır, bir şey var. Dangkalak bir eski sevgilin vardı."

"Kimin dangalak bir eski sevgilisi yok ki?" Rahatça söylüyorum.

"Dangkalak bir eski sevgilim var. 'Dangkalak eski' kelimesinin sözlükteki en iyi tanımıydı," diyor.

"Öyle mi? Sence senin dangalak eski sevgilin benimkinden daha mı dangalak?" "Bahse girerim."

"Tamam, işte başlıyoruz: Benimki boşandığını söyledi ama boşanmadığı ortaya çıktı. Pislik herif hâlâ evliymiş."

Theo neredeyse tökezliyor ve gözleri deniz gibi açılıyor. "Sen kazandın."

"Beni geri götürdüğü bir bekâr evi vardı. Uyku bozukluğu nedeniyle geceleri birlikte geçirememekle ilgili inandırıcı bir hikayesi vardı. Üç ay boyunca buna inandım. Ta ki Xavier onu karısıyla görene kadar."

"XMan onu yakaladı mı?"

Başımı salladım. "Kesinlikle öyle yaptı. Buna , ama aynı zamanda tüm yalanlarının üzerime yıkılması da kesinlikle berbattı."

Theo'nun ifadesi kararıyor ve ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "Evet, bu berbat olurdu. Üzgünüm April. Çok daha iyisini hak ediyorsun." Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekti. "Kuzenine de söylediğim gibi, sen tatlı, akıllı ve kibarsın. Kuzenine söylemediğim şey şu: Sen

alınan, ateşli, komik ve güzelsin. Sen dünyayı hak ediyorsun. Böyle bir adamdan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Sinek kuşları göğsümde dans ediyor. Onlar uçuyor, ben de uçuyorum, yükseliyorum ve bir daha inmek istemiyorum. Her tatlı kelime erkeklerden uzak durma kararlılığımı kırıyor. Düzeltiyorum, *bu adamdan* uzak durmak istemiyorum. Yakınlaşmak istiyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Spot ışığını tekrar ona çevirdim. "Senin hikayen mi?"

"Bir . O kadar da kötü değil. Ama birlikte çalıştığım biriyle çıktım. Pazar araştırmacısıydı ve bana her türlü iş için söz verdi. Gizli alışveriş falan. Sonra yakınlaştık ve ben de hayatımda yaşadığım bazı şeyleri paylaştım." Sertçe yutkunuyor. "Ertesi gün işi bitmişti ve tüm işler gitmişti. Bu yüzüme inen bir tokattı ve aynı zamanda bir uyarı işaretiydi. İnsanlar sizi gerçekten tanımak istemiyor."

Başımı yana eğiyorum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bazı insanlar öyle." "Öyle mi?" diye şüpheyile soruyor.

Başımı sallıyorum ve "Seni tanımak hoşuma gidiyor" derken o sinek kuşları yine içimde kanat çırpıyor.

Hafif bir gülümseme sunuyor.

"Kulağa daha çok bir pislikmiş gibi geliyor," diye ekliyorum. "Ben de senin eski sevgilin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Anlaşıldı. Bütün erkekleri Landon'la bir tutuyordum ama bu pek adil değil. "Sanırım haklısın. "Korkunç eski sevgililer için bir kulüp kuralım."

"Biz charter üyesi olacağız ve ailenin seni ayarlamak istemesine şaşmamalı. Bu çok tatlı bir şey," diyor sesi yumuşak bir şekilde. "Seni, senin için endişelenecek kadar sevmeleri çok hoş."

"Öyle mi?"

"April, senin için endişelenen bir ailenin olması çok güzel," diye ekliyor ve bu da karnına inen gerçek yumruk oluyor.

Çekindim. "Nankör gibi göründüysem özür dilerim." "Hiç de değil. Sadece dikkat çekmek istedim."

Kolunda çantasıyla hana doğru dönerken, nalbur dükkânının önünde kum sarısı bir başın arkasını ve bir çift kare omuz görüyorum. Bir an gözlerimi kısarak hatırlamaya çalışıyorum. "Calvin," diyorum yüksek sesle.

Theo soruyor, "Kim o?"

"Oh, sadece annemin bana ayarlamak istediği biri."

Theo bir fıçı tahtası tabelası hazırlayan adamı işaret ediyor. "O mu?" "Annem onunla tarçınlı çörek yemem için *can* atıyordu."

"Tarçınlı çörek mi?" diye soruyor adam, sanki iğrenç, pis bir şeymiş gibi.

"Onunla kahve içmemi ve tarçınlı çörek yememi istedi. Beni gerçekten tanımak istediğini söyledi."

"Tabii ki biliyor," diye homurdanıyor Theo nefesinin altından.

Calvin tabelayla uğraşıyor ama sonra bulanıklaşıyor çünkü Theo çantayı bırakıyor, bir eliyle yanağını tutuyor ve beni henüz açılmamış olan çiçekçi dükkanının duvarına yaslıyor. Kalbim küt küt atıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar gürültülü olmamıştı. Diğer elini kaldırıp yüzümü tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Nisan

Yavaş, yumuşak ve hassas.

Bir keşif. Sanki keşfettiği meraklı bir şeymişim ve nesneyi ellerinde evirip çevirmesi, her açıdan düşünmesi gerekiyormuş gibi. Tat, dokun, fırçala.

Dudakları o kadar nazık ki bir an için neredeyse hiç yoklar. Sonra daha çok öpüyor.

Daha fazla şey.

Daha yakın. Daha sıkı. Daha ısrarcı.

Bu verandadaki iki saniyelik öpücük değil. Ama seyirci uğruna bir öpücük bu ve korkarım kendi iyiliğim için çok fazla hoşuma gidecek. Bunu durdurmalıyım. Gerçekten durdurmalıyım.

Ellerimi omuzlarına doğru kaldırıyorum ve neredeyse onu itiyorum. Beni kandıran bu sahte öpücükleri istemiyorum. Çok gerçekçi geliyor. Ama ellerim temas ettiğinde, parmaklarım onu itmek yerine omuzlarının üzerinde kıvrılıyor.

Aptal, aptal vücut, sadece dış görünüşü olan bir şeyi istiyor.

Aptal beyin de, çünkü beni daha sert öperken bulanık bir kanala ayarlanmış bir TV kanalı gibi sapıtıyor ve her şey parazitten bir pus haline geliyor. Bedenler ve hisler, doğru ve yanlış, sahte ve gerçek. Şu anda kafamın içinde her şey muhteşem bir karmaşa halinde.

Bu gerçek
değil. Bu
gerçek değil.
Bu gerçek
değil.

Ama her yerimdeki karıncalanmalar bana öyle olduğunu söylüyor.

Kalbimdeki çarpıntı bunun sıradan bir öpücük olmadığını söylüyor.

Tüylerimin diken diken olması yüzde 100 gerçek.

Bunun gerçek mi yoksa sadece onun için bir gösteri mi olduğunu bilmek için ölüyorum. Tek gözümü kısarak açıp Calvin'i arıyorum. O gitmişti. Sadece biz, deniz meltemi ve çok da uzak olmayan bir caddeden gelen araba sesi var.

Artık seyirci yok ve bu beni rahatlatmalı.

Ancak Theo'nun sırtı Calvin'e dönüktür, bu yüzden seyircilerin sinemayı terk ettiğini bilmiyor olmalıdır. Theo muhtemelen sadece titiz davranıyor. Alfa rolünü oynuyor, *bu benim kadınım* rolü.

Şu anda buna inanıyorum. Buna inanıyorum ve Oscar oyumu onun için kullanmaya hazırım.

En İnandırıcı Sahte Öpücük ödülünün sahibi Theo Banks. The GigsForHire Boyfriend filmindeki performansıyları Akademi kendisine bu büyük onuru gururla sunar. Onu inanılmaz bir mutluluk halinde nasıl öptüğünü gördünüz mü?

Öpücüğüne gömüldüm.

Yüzmek yeni bir anlam kazanıyor.

Açılmak benim ruh halim.

Eğer öpülmek buysa, başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Kadınlar böyle öpülmeyi talep etmeli.

Bir gün, yaşlanıp küstahlaştığımda ve kırmızı bir şapka taktığımda, genç kadınlara güzel bir yaz sabahı memleketimin bir sokağında öğrendiğim dersi anlatacağım: Hak ettiğinizden daha azına razı olmayın. Ne işte ne hayatta ne de öpücüklerde ikinci en iyiye razı olmayın. Konuşmalar yapacağım ve miting çağlığını duyuracağım: "Theo Banks'ten sonra sıkıcı öpücüklere tahammülüm yok. Sizin de olmamalı. Dünya yanıyormuş gibi öpüşün. Başka hiçbir şey yokmuş gibi öpüşün. Israr edin. Dünyayı yok eden öpücükler talep edin."

Kirli sakalı, mürekkebi ve sinirli tavrıyla sert olmasını beklerdim. Ama etmedi. Dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor. Onu ağzımda yakalıyorum ve sesini yutuyorum. Bir elini boynumdan yukarı kaldırıyor ve kulağıma ulaştığında başparmağını kulak mememe sürüyor.

Nefesim kesiliyor.

Tüm vücudum ısıldıyor. Ben parlak bir neon tabelayım. Kiraz kırmızısı, elektrik mavisi ve en sıcak pembeyle parlıyorum. Kulak mememdeki parmağının içimdeki düğmeyi öpücükten tüm vücut baygınlığına çevireceğini kim bilebilirdi? Sanki

Bir keman solosunun bir senfoniye dönüştüğü ve her yerde çalındığım an. Bir akort çatalı vuruldu ve bu her yerde bir titreşim. Duyularım aşırı hızlanıyor ve beynimde sadece tek bir düşünceyi tutabiliyorum.

Tekrar öp beni.

Aklımı okuyor.

Aynı şeyi isteyen bir adam rolüne sorunsuzca giriyor. Yaklaşıyor, bana doğru bastırıyor, elini saçlarımın arasından geçiriyor, başımın arkasına doluyor.

Bu öpücüğü dizlerimde, kemiklerimde, derimin altında hissediyorum.

Dudakları benimkileri keşfederken, öpücük yeni bir aciliyet kazanıyor. Dudaklar daha sert bastırıyor. Dilleri kayıyor. Benden daha fazlasını talep ediyor ve nefesimi çalarken bu sahte öpücük o kadar gerçek, o kadar gerçek geliyor ki.

Öpüşmeyi kesiyor. "İlk kez böyle öpüşmüştük," diyor kulağıma, nefesi boynumda sıcak.

Esprili, zekice bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim "Durmadık" demek oluyor.

"Durmak istemedik," diye mırıldanıyor dudakları bana dönerken. Dudakları ağzıma yapışıyor ve beni tuğla duvara hapsediyor. Elleri yüzümde, saçlarımda. Bedenini bedenime bastırıyor ve bu sahte değil.

Sert, kalın ve tüm uzunluğuyla karnıma bastırdığını hissedebiliyorum. Baş döndürücü derecede seksi. Çılgınca tahrik edici. Onu içime almanın nasıl bir his olacağını hayal ederken beynimdeki tüm kirli düşünceler bir araya geliyor ve yanıyor. Bacaklarımı onun etrafına sarmak. Onu tamamen içine çekmenin.

Geri çekiliyor, alnını alnıma bastırıyor, sertçe nefes alıyor. "*April.*" Adım onun dilinde şampanya gibi tınlıyor.

"Öyle mi?" Konuşmasını beklerken sesim sersem, sarhoş bir aptal gibi çıkıyor.

Yirminci Bölüm

Theo

Ona gerçeği *söylemek* istiyorum. Bir gerçeği. Bir şey. Herhangi bir şeyi. Bu sahtekârlık beni yiyip bitiriyor. Onun yalancı eski sevgilisi gibi olmak istemiyorum ama kazıklanmak da istemiyorum.

"Ne var? Ne oldu?" April tekrar sorar.

Ona cevap vermeyi düşünürken sinirlerim diken diken oluyor. Ondan hoşlandığımı söylemeyi. Ona ailemden bahsetmeyi. Yıllar önce ne iş yaptığımı söylemek. Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum çünkü beni tanımasını istiyorum. Sır saklamak çok zor. İnsana ağırlık yaparlar. Ama Richelle'e açıldığım anda benimle işi bitti. Artık ne erkek arkadaş ne de iş vardı. İşler anında bitti.

Bu işi kaybetmek
istemiyorum. Bu işe ihtiyacım
var.

Ama April'a o öpücüğün gerçek olduğunu söyleme şansını kaybetmek
istemiyorum. İkiye bölünmüş durumdayım.

Şunu üç yapalım, çünkü ben de onu tekrar öpmek istiyorum. O şeker, seksapel ve biraz da farklı bir şey. Ortanın solunda; ortanın sağında. Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni öpmek beynimi kızartıyor," diyorum, mizaha yaslanarak sorulardan kaçıyorum.

Hafifçe gülüyor ve bu ses omurgamda uğulduyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Kahkahası beni tahrik ediyor. Başımı boynuna doğru eğiyorum. "Mmm. Tadın güneş ışığı gibi."

Mırıldanıyor.

"Ve portakallar." İç
çekiyor.

"Ve gereken her şey," diyorum kabaca. bu.

Bir şey olmadığımızın kabulü. Biz bir müşteri ve bir müteahhidiz.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, sesi hüzünlü. "Ama sen harika bir
oyuncusun."

"Sen de öylesin." Ve ona karşı koyamadığım için yumuşak dudaklarına bir,
iki, üç saniye boyunca bir öpücük konduruyorum. Onu içime çekiyorum. "Sırf bu
yüzden."

"Bu 'öylesine' bir öpücük müydü?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, biz
ayrılırken.

"Bunu çok yapıyoruz, değil mi?" Soruyorum ve yine oyunumuzu oynuyor
olsak da, bu an şimdiye kadar onunla yaşadığım her şeyden daha dürüst
hissettiriyor. Rol yaparak, oynayarak, kandırarak çok zaman geçirdim ve şu anda
gerçeğe yaklaşmak istiyorum.

"Biz 'öylesine' öpüşmelerin kral ve kraliçesiyiz," diyor ve lanet olsun, eğer bu
onu daha çok istememe neden olmuyorsa. Mad Libs gibiyiz, birbirimizi
güldürmek, birbirimizi tahrik etmek için kelimeler dolduruyoruz.

Dudaklarımı çenesi boyunca kulağına götürüyorum. Kulak memesini
ısıyorum ve "Sırf bu yüzden" diye mırıldanıyorum. Kollarını boynuma
dolayarak inliyor. Durmalıyım. Ama o kollarımda erirken ve ben dilimi onunkine
doladığımda durmak imkânsız görünüyor. Bunun yerine onu daha derinden
öpüyorum. Elimi saçlarının arasından kaydırıyorum ve bir öpücük daha
çalıyorum. Sonra bir tane daha. Yumuşacık, tadı harika ve kıyafetlerini çıkarıp
her yerini öpmek istiyorum. Vücudunu keşfetmek, tenini yalamak, boğazının
boşluğunu tatmak.

Sırtındaki kavisi izlemek istiyorum. Boşalırken neye benzediğini bilmek için.
Onu böyle öpüyorum. Onu öyle öpüyorum ki, onu yutmak istediğimi anlıyor.
Onun vahşi küçük bedenini altımda, üzerimde, eğilmiş istiyorum. Vücudumu
onunkine doğru itiyorum, emin oluyorum, bana yaptıklarını hissedebildiğinden
emin oluyorum, böylece bunun gerçek olduğunu bilebilir. Bu gerçek. *Sadece bu
yüzden.* Ona sürtünüyorum ve o da ağzımın içinde inliyor. Onu daha sıkı
kavıyorum, daha derin öpüyorum, daha uzun süre oyalanıyorum.

Zihnimin arkasında bir yerde bir çan çalıyor. Çınlıyor, sesi bir uyarı. Bunu ne
kadar çok yaparsam, o kadar çok yapmak *isteyeceğim*. Bu benim gibi bir adam
için tehlikeli. Yakınlık, gardını düşürmek demektir. Birinin içeri girmesine izin
vermek, peşinde olduğun her şeyi kaybedebileceğin anlamına gelir. Bitiş çizgisi
göründü ve bu yarışı sonuna kadar koşmalıyım.

Aniden ayrılıyorum. Elimi ağızıma sildim. "Bunu yapmamalıydım," diye mırıldanıyorum.

Ahmak gibi konuşuyorum. Ben bir ahmağım.

Gözlerini kırpıştırıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "O zaman beni neden öptün?"

Dişlerimi sıkıp bir yalan uyduruyorum. "Bu yüzden hafta sonu burada seninle olmamı istedin. Değil mi?"

"Doğru," diyor başını sallayarak, sanki kendi nedenlerini hatırlıyormuş gibi. Sesi alaycı. "Hepsiyle savaşmak için."

İğnelemeyi fark etmemiş gibi yapıyorum. "Eee? Herkesin sana tuzak kurmaya çalıştığını ve senin de alınmış görünmek istediğini söylememiş miydin?"

"Evet. Ama." Kaşlarını çatıyor. "I..." Başladı, sonra durdu. "Anlamıyorum."

"Neyi alayım?"

"Sen."

"Ben mi?"

İşaret ediyor. "Evet. Sen. Beni Calvin yüzünden öptün, değil mi?"

"Evet, istediğin buydu," diyorum, çünkü şu anda kendimi korumak onu öpmek istediğimi itiraf etmekten daha güçlü.

"Yani Calvin öpüştüğümüzü biliyor muydu?"

Arkamı gösterdim. "Tam şuradaydı."

Etrafında dönüyor, sonra bana geri dönüyor ve bir elini o vahşi sarı buklelerin arasından geçiriyor. Saçları benim yüzümden dağınık. Gözleri benim yüzümden sert. "Tebrikler. Kafamla başarılı bir şekilde oynadın."

"Nasıl?"

Gözlerini deviriyor. "Calvin yüzünden beni öpüyorsun. Hala beni öpüyor. "" demek. Ciddiyim. Bu çılgınlık" diyor.

Onu öpmek istemiş olsam da, bu angajman kurallarını değiştirmez. Kendimi kaptırdım. Daha akıllı ve güvenli olmalıyım.

Mendil torbasını kapıyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Ben Sunnyside'a geri dönüyorum. Sen de birazdan dönersen ve az önce kavga etmemişiz gibi davranırsan harika olur, çünkü hiç havamda değilim."

Arkasını döndü, ben *de bekle* diye bağırmaya çalıştım!

Ama kelime gelmiyor.

Topuklarımı yere vuruyorum, başparmaklarımı kotumun içine sokuyorum ve onun eve gitmesine izin veriyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Nisan

Mesaj yazarken ve yürürken telefonumun tuşlarına basıyorum. Oflayıp pufluyorum, sinirli bir şekilde not üstüne not alıyorum, mağazalar ve dükkanlar yanımda bulanıklaşırken başım ekrana eğiliyor.

April: You were pretty much spot-on.

Claire: You tackled him before lunch, then? Well done.

April: Not exactly, and I'm not happy.

Claire: Uh-oh. Talk to me.

April: He kissed me like crazy this morning.

Claire: OK, so the moratorium ended. Got it. Also, yay for that! And yay for hot kisses.

April: Not exactly.

Claire: It wasn't hot? That's terribly sad. OK, tell him you're going back to your cold turkey lifestyle and you're sorry you went hot turkey on him for a minute there.

April: No, that's not it. The kiss was beyond hot. Beyond incredible. Like, a movie kiss. A book kiss. I could have been one of those girls who pops her leg up and melts into the kiss. It was head-to-toe shivers, and tingles everywhere.

Claire: I'm failing to see the problem. Perhaps you ought to be picking up some condoms and getting it on in the Pancake Room. You need to make pancakes with him. Or fritattas. That sounds vaguely naughty. Like, we made a frittatta today, wink wink.

Gölmek istiyorum. Ama gölmüyorum. Mizah girişimini bile kabul edemiyorum. Çok sinirliyim. Kafam çok karışık. Sokakta yürürken ekrandan başımı kaldırıp bakıyorum. Buraya nasıl geldim? Çok dikkatliydim. Tedbirli. Birini randevun olması için tuttuğunda, bunun beynini bulandıran derin ve tutkulu bir öpücüğe dönüşmemesi gerekir. En azından ben öyle düşünmüyorum. Ama içimde bir duygu karmaşası, girdap gibi bir karmaşa var.

April: He went weird after the kiss.

Claire: Ohhhhn.

April: He acted all . . . guy strange . . . like, I want to kiss you, but we can't kiss, and I kissed you because I saw this other dude who wants you, and I kept kissing you, but now I can't because, you know. REASONS.

Claire: Erkeklerin tuhaflaşmasından nefret ediyorum.

April: It's literally my least favorite thing they do.

Claire: Boşanmamış olmanın dışında mı?

April: Fine. I hate that more.

Claire: Finansmanı desteklememeye karar
verdi+

April: Whose side are you on?

Claire: The side of you and the side of kissing. Is it weirdness that can be solved with words? You know, talking. You like talking. You're a talker. Besides, what are these REASONS?

April: I'm groaning. Not the good groaning. I'm groaning in annoyance.

Claire: Let's just take it as a given that I don't hear you good-groan.

April: Perv. Anyway, what do I say TO HIM?

Claire: Say, "Hey, I know I hired you, but I'm hot for you, you're hot for me, what do you say we go horizontally?"

April: Ugh. This isn't supposed to be weird. It's supposed to be easy. Hiring someone makes things easier. Money changing hands makes it easier. Why is it harder?

Claire: Memo to April: It gets complicated when people like each other. If there's weirdness, maybe there's liking going on. Think about it. And deal with the REASONS.

Ekrandan başımı kaldırıyorum, temiz deniz havasını kocaman bir yudumda içime çekiyorum ve ayakkabılarımın kaldırımı tokatladığını duyuyorum. Cory'ye doğru yürüyorum.

"Oof!"

Kız kardeşimin kocasına çarptığımda dudaklarımdan çıkan ses tam olarak bu.

Kulaklıklarını çıkarıyor. "Hey! Özür dilerim. Podcast'e o kadar dalmışım ki seni görmedim," diyor gülümseyerek. "Her şey yolunda mı? Oyunlar tekrar başlamadan önce işleri kontrol etmek için FlourChild'a gidiyorum."

"Mükemmel," diyorum içimdeki utanç çalkalanırken. Birbirimize çarptığımız için utanmıyorum. Sebebinden dolayı utanıyorum. Gerçek olmayan erkek arkadaşımın aptalca bir kavga ediyorum ve şimdi kız kardeşimin gerçek kocası bana iyi olup olmadığını soruyor. İyi değilim. Sözde erkek arkadaşımın gün ışığında beni öpmesine ve sonra da rol yapıyormuş gibi davranmasına sinirlendim. Halbuki rol değildi. Ama bunu Cory'ye ya da buradaki herhangi birine söyleyemem. Özellikle de gözlerim telefonuna kayınca podcast'in adını gördüğümde. *Evliliğinizi Canlandırın.*

Yüzüm pembeleşti. Keşke bakmasaydım. Keşke aklında ne olduğunu bilmeseydim. Tess ve Cory'nin arası o kadar kötü mü? Yoksa sadece bir bebeğin ihtiyaçlarının sisine mi kapıldı?

"Emin misin?" diye sorar.

Gözlerimi kırıştırtıp sorusuna yeniden odaklanıyorum. "Ben harikayım!"

Arkamdan etrafa bakıyor, birini arıyor. "Theo nerede?" Cory benim artı birimi görmek için sabırsızlanıyor.

Elimi havada sallıyorum. "Bir telefon görüşmesi yapması gerekti," diyorum, oracıkta bir şeyler uydurarak. "İş meselesi."

"Anladım. Fırından bir şey ister misin? Theo bir şey istiyor mu? Yedi katlı barlarımız var. Eminim bir tane ister."

Gülümsedim. Vay canına. Kayınbiraderim Theo'nun olmak istediği havalı adam olduğunu düşünüyor olmalı, eğer onu unlu mamullerle etkilemeye çalışıyorsa.

"Kulağa harika geliyor, ben de kafam kadar bir pasta alacağım." *Aptalca, yanlış yerleştirilmiş üzüntülerimi içinde boğmak için. Çikolatalı kremanızın yeni terapi olduğunu duydum.*

"Hey, kek. İşim bitti. İstersen sana böyle bir pasta getirebilirim. Yedi katlı bir bar da kulağa harika geliyor, Cory."

Tüylerimi diken diken eden o sese dönüyorum. Ama hala ona kızgınım. Ve kendime daha da kızgınım.

Bölüm Yirmi İki

Theo

Mutlu bir selam ve bana yedi katlı bir bar getireceğine dair verdiği sözle Cory oradan ayrılıyor ve Wistful şehir merkezindeki son bloğun sonunda sadece ikimiz kalıyoruz.

Şimdi erkek gibi davranıp daha önce söylemem gereken şeyi söylemeliyim. "Bana hala kızgınsın."

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz." "Yalancı," diye takılıyorum. "Öylesin."

İç çekiyor ama başını sallıyor. "Önemli değil. Sana kızmaya hakkım yok." ", " diyorum ısrarla. "Her türlü hakka sahipsiniz."

"Sana kızmamı mı istiyorsun?" Hana doğru yürümeye devam ediyor.

Bu sabah erken saatlerde çekip gitmesini izlemek yüzüme bir tokat gibi indi. Sorularının etrafında dans etmek ve doğru olmayan şeyler düşünmesine izin vermek benim açımdan aptalca bir hareketti. Geçen gece ona yalan söylemek aptalca bir hareketti. Yara bandını yırtıp attım: "Annemle babam bir araba kazasında ölmedi," diyorum, kelimeler pürüzlü ve çiğ bir şekilde dökülüyor.

April durdu ve dönüp önümde durdu, güneşin parlak ışığı yüzünü aydınlatıyor, vahşi yeşil gözlerini ve zaman zaman onu daha da genç gösteren çillerini aydınlatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Göğsümde çelikten bir top var. Bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Yaşanmış olmasından nefret ediyorum. Bunun çarpıtılıp geleceğimi tanımlamak için kullanılmasından nefret ediyorum.

"Gerçeği daha kolaydı," diye üstünü çizdim.

"Sonra ne oldu?"

Acı gerçeği ısırarak söylüyorum. "Ben on üç yaşımdayken annem pankreas kanserine yakalandı. Hızlı ilerleyen ve korkunç bir şeydi. Çok az zamanı vardı. Teşhisten ölümüne kadar dokuz ay geçti."

"Ah, Theo," diyor April, sesi duygu yüklü. "Çok üzgünüm." "Neden bu hastalığa yakalandığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ne aile geçmişı vardı, ne de

Göstergeler. Düzenli bir hayatı vardı. O bir İngilizce öğretmeni idi, babam da öyle. Çok sıradandık. Boston'da sıradan, düzenli bir hayatımız vardı."

"Sıradan bir yaşamda yanlış bir şey yoktur. Bazen normal iyidir."

"Ailemin tek istediği benim ve kardeşimin üniversiteye gitmemizdi. Annem hastalandığında bile. Üniversite her şeydi ve bunun için para biriktirmeye yeni başlamışlardı ama ellerinde çok az şey vardı. Elleri de olanı da annemin tedavileri için kullandılar."

Çok üzgün, o geniş gözleri hüznle dolup taşıyor. "Annen için çok üzıldüm."

Derin bir nefes alıyorum. İşler burada ciddileşiyor. "O öldüğünde on dört yaşımdaydım. İki hafta sonra da babam kendini öldürdü."

Çenesi çözülüyor ve gözlerini kırptırıyor. Elini ağzına götürdü. Richelle de ona söylediğimde aynı tepkiyi vermişti. Kendimi tuttum çünkü Richelle, Heath'le benim hayatta kalmak için dolandırıcıya dönüştüğümüzü öğrendikten kısa bir süre sonra beni terk etti.

Richelle kendi düzenli hayat tasarımına uygun bir erkek arkadaş istiyordu ve ona ailemin başına gelenleri anlattığımda bunu pek iyi karşılamadı. Bir geçmişim olduğunu ve bunun hiç de hoş olmadığını öğrendiğinde gerildi. Gerildi. Geri çekildi.

April tam tersi.

Tatlı, alaycı, şapşal bir kız elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Theo," diyor usulca. Richelle'in geri çekildiğı yerde April yaklaşıyor. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Ve yüzden, tam orada, ona söylemek farklı hissettiriyor. Umarım yanlışımıyorumdur.

"İlk gece sorarak bana söylemen için sana baskı yaptığım için özür dilerim," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Gözlerimi açtığımda bana uzattığı eli tutuyorum. "Yalan söylediğim için özür dilerim."

"Özür dileme. Anlıyorum. Bunları söylemek çok zor. Yaşanmış olması çok daha zor."

Parmaklarımı sıkarken yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bizim için orada olması gerekiyordu. Bizimle ilgilenmesi. Ama onsuz yaşayamadı. Bir silahın içine bir mermi, ağzına da bir silah koydu."

Yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç."

"yüzden bir araba kazasında öldüklerini söylemek daha kolay."

Boştaki eliyle saçlarıma uzanıyor, alnımdaki birkaç teli tarıyor. Bu tepkiyi de katalogluyorum. O da farklı. April'in farklılıklarını seviyorum. "Söylemesi çok zor olsa bile bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim. Özellikle de birbirimizi çok az tanıyorken. Bu yüzden mi bana söyledin? Gerçekten tanımadığın birine söylemek daha kolay olduğu için mi?"

Sorusunu düşünerek durakladım. Sonra başımı sallıyorum. "Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım ben de öyle hissediyorum. Sadece birkaç gün oldu ama seni tanıdığımı hissediyorum - ya da en azından tanımak istediğimi."

Parmaklarım onunkilerin arasından geçerken, onu daha yakına çekiyorum ve ona başka bir gerçek cevap veriyorum. "Kafanı karıştırmak istemiyorum. Sana ailemden bahsettim çünkü bir işe karışmadığımı söylediğimde ve asla bir müşteriyi öpmediğimi söylediğimde, tüm bunların doğru olduğunu bilmeni istiyorum." Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve bundan sonra söyleyeceklerim çok önemli - bu benim için, olmak istediğim kişi için çok önemli. "Yalancı olmadığımı bilmeni istiyorum. Seni öpmek istediğim kadar hiç kimseyi öpmek istemediğimi söylediğimde bu doğrudur. Senden inanılmaz derecede etkilendiğimi söylediğimde de bu doğru."

Belki de sadece gerçeğin derecelerini test ediyordumdur. Neyin işe yaradığını görmek için. Daha önce olduğum kişiden kurtulmak istiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum. Borçların, ödemelerin ve beni kovalayan belaların ötesindeki geleceğe doğru yol almak istiyorum. Bir tabakta servis edilen meyve parçaları gibi dürüstlüğü bölümlerini denemek, gidilecek yol gibi görünüyor.

Elimi tutup beni yakındaki bir banka götürürken gözlerinde küçük bir parıltıyla, "Benim de senden etkilendiğimi anlamış olmalısın," diyor.

"Sayılır mı?" Onunla oynayarak soruyorum.

"Hey, balık tutmaya gitme," diye azarlar. "Ben 'sayılır'ı kabul ediyorum."

"Onlar öldükten sonra ne oldu?" diye sorarak asıl konuya dönüyor. "Nerede yaşadınız? Nereye gittiniz?"

"Ben on dört yaşındaydım. Heath on altı yaşındaydı. Boston'da büyüdük ama babam intihar ettikten sonra Jersey'deki teyzemin yanına gönderildik."

"Onunla yakın mısınız?"

Başımı sallıyorum. "Eğer 'yakın' derken beni kendi lise mezuniyetime bırakıp sonra da arkadaşlarını görmeye gitmesini kastediyorsan, evet. Ayrıca bu bizi götürdüğü ilk etkinlikti."

"Vay canına," diyor April nefesinin altında. "Yani, hiç de yakın değil."

"Şöyle söyleyeyim: Birkaç yıl önce kapımı çalıp benden haplar için para istediğinden beri onu görmedim."

"O kadar açık sözlü müydü? Örtbas bile çalışmadı mı?"

"O çoktan gitti. Artık çaresiz. Ve bu çok ironik bir istekti, çünkü iki çubuğu zar zor birbirine sürtebiliyordum," diyorum ve kendimi onun cevabına hazırlıyorum. Bir şehir kulübü kızı olmayabilir ama etrafı iki çubuktan çok daha fazlasıyla çevrili. Kükreyen ateşler için kütükleri var. "Bazı günler hala öyle."

Gerginlik içimde züm yapıyor. Az önce varlığımın temel gerçeklerinden birini itiraf ettim. Her gün bir karmaşa olabilir. "Bunu senden etkilenen bir adam olarak söylüyorum, işe aldığın adam olarak değil," diye ekliyorum.

"Bana bu yüzden söylediğine sevindim. Ve çok çalışıyorsun. Artık çok fazla işle uğraşıyorsun."

"Deniyorum."

"Tüm bunları paylaştığın için teşekkür ederim. Bana karşı dürüst olmana sevindim. Ve her ne kadar erkek diyetinde olsam da, o öpücükle bunu bozanın sen olmasına sevindim," diyor dudaklarını tatlı bir şekilde kaldırarak.

"Ben de." Onu tekrar öpmek istiyorum, bütün gün boyunca. Birdenbire, onu öpmemek için öne sürdüğüm tüm nedenler önemsiz görünmeye başladı. Saçları ellerimden dağılmış, gözleri davetkâr bir halde ona baktığımda anlamsız geliyorlar.

Ama sonra cebimden tanıdık bir zil sesi geliyor. Alışkanlık devreye girdi ve telefonumu aldım. Arayan Heath'ti.

Hemen cevap veriyorum. "Hey, oradaki."

"Hey, küçük pislik," diyor ve ben de ağızlığı kapatıp April'a "Kardeşim," diyorum.

"Bir dakikan var mı?" dedi bana.

"Evet, bana bir saniye ver." April'a dönüyorum. "Hızlı olacağım."

Beni yanına çağırdı. "Konuş onunla. Benimle evde buluşur musun?"

"Emin misin?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Bulabilir misin? Sadece birkaç blok ." Onu selamlıyorum. "Bulabilirim."

Bana hafifçe el sallıyor, ben de diğer tarafa dönüp telefonu kulağıma dayıyorum. "Hey, n'aber?"

"Neyin var senin dostum?"

Sesi derin ve sert. Zımpara kağıdı ve kum gibi. "Biraz önce işimi bitirdim ve Xbox'ta yeni bir oyun oynamak için ara verdim, ama beni sıktı."

"Ah, yani can sıkıntının alıcısı ben miyim? Yoksa Lacey dışarıda mı?"

Ben yavaşça yukarı çıkarken gülüyor. "Lacey çalışıyor ama benim de bazı işlerim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Ağabeyin o kadar da berbat biri değil. Orada burada iş buldum. Bazı yeni müşterilerim var."

"Senin berbat biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Kayıtsızca gülüyor. "Öyle olduğumu herkesten iyi biliyorsun. On sekiz ay boyunca hapisanede kalmadan bir şey yapamazsın."

"Gitmen çok saçmaydı."

"Orada olmayı hak ettim. Ama dışarıda olmayı da hak ediyorum."

"Şüphesiz. Ne tür bir iş yapıyorsun, Heath?" Boğazım sinirden düğümlenerek soruyorum. Onu ilk başta parmaklıklar ardına tıkan türden bir iş olmasa iyi olur.

Heath dolandırıcılıktan hapse girmiş. Bazı karanlık çevrimiçi dolandırıcılıklar yaptı ve ona iki yıllık ağır suç mahkumiyeti kazandıran ve bir yıl altı aya indirilen bir pompala ve boşalt hisse senedi dolandırıcılığıydı.

"Geçen sefer de söyledim, bilgisayar işimi genişletiyorum" diyor.

Bloğun sonuna ulaştığımda inliyorum. Uzakta bir teknenin kornası çalıyor.

"Heath," dedim, bir uyarı gibi, "bunu bir daha , değil mi?" "Düzgün ve dar, bebeğim. Tıpkı senin gibi, değil mi?"

"County'den beri iyi olduğumu biliyorsun."

"Gittiğin asıl saçmalık buydu. Keşke seni durdurabilseydim."

"Hiçbir şey olamazdı, değil mi? Ayrıca, Addison'la birlikte şehir dışındaydınız."

"Onun adını anma."

Omuzlarım gerildi. "Neden? Seni aradı mı?"

"Hayır. Çünkü onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum." Telefonun onun tarafında bir kapı gıcırdayarak açıldı. "Ooh, Lacey evde."

Lacey her zaman onun için doğru kişiydi. Onun için her şeyden vazgeçerdi. Ona koşardı. Ona dönerdi. Keşke onun da doğrudan ona gidip gitmediğini bilseydim. Ona inanmak istiyorum.

"Lacey'e benden selam söyle."

"Hey, yakışıklı!" diyor yakınlardan telefona bağırarak. "Nasılsa yakında görüşeceğiz. Seni özledim, seni küçük piç," diyor Heath. "Ben de seni özledim, sik kafalı," diyorum Heath'e duyduğum büyük sevgiden başka bir şey söylemeden.

Anne ve babamız öldükten sonra beni büyüten kişi. Onu deli gibi seviyorum.

O benim ailem. Tek ailem. Benim yanımda kaldı. Ailemiz öldüğünde kafasına bir kurşun sıkmadı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Theo

Bilek güreşi sadece başlangıçtı.

Heath ve ben üniversiteli erkeklerden para koparabileceğimizi öğrendikten sonra, girişimci genç beyinlerimizi bir araya getirdik ve bir sonraki adımda kimi kandıracağımızı bulmaya çalıştık.

Özel olarak kimseyi hedef almıyorduk. Geçmişimizi hedef alıyorduk, geleceğimizi hedefliyorduk. Heath Boston'dan ayrılıp teyzemizin yanına taşınmak zorunda kaldığımız için çok kızgındı. Lisedeki kız arkadaşına aşıkta ve Lacey'i geride bırakıp çok az tanıdığımız biriyle yaşamaktan nefret ediyordu. Teyzemiz ne yaptığımızı umursamıyordu. Ağrı kesici ilaçların etkisiyle öylesine kendinden geçmişti ve daha fazla Vicodin peşinde koşuyordu ki, onunla birlikte yaşamaya gönderilen iki asi suçlunun pek bir anlamı yoktu. Biz beladan başka bir şey değildik ve bir bokumuz yoktu.

Biri kendini öldürdüğünde, hayat sigortası genellikle ödeme . Babamın bu küçük açığı bilip bilmediğini bilmiyorum. Poliçesi sadece bir yıllıktı, bu yüzden daha sonra ödenecek olsa bile fark etmezdi. O zaman ödemedi. Üniversite için paramız yoktu. Yaşamak için paramız yoktu. Ya batacaktık ya yüzecektik, ya yapacaktık ya da ölecektik. Geçmişe baktığımızda, bir bakkalda, benzin istasyonunda, pizzacıda iş bulmaya çalışabilirdik. Namuslu genç vatandaşlar, asgari ücret kazanan gençler olarak kendimize bir yer açabilirdik.

Asgari ücret istemedik. Annemizin istediği şeyi istedik.

Biz.

"Üniversiteye gidin. Zihnine meydan oku. Bir derece kazan" demişti.

A noktasından B noktasına ulaşmak için bulabileceğimiz en hızlı yolu seçtik.

Jersey ozanlarıydık ve kendimizi günümüzün *dolandırıcı girişimcileri* şekillendiriyorduk.

İlk olarak, tüm yıl boyunca oynadığımız bir hileyle benzin istasyonu kasalarını kandıran hızlı değişim sanatçılarıydık. Çok basitti ve tıpkı bir sihirbazlık numarası gibi el çabukluğuna ve hedef şaşırtmaya dayanıyordu. Bir paket sakız için on dolarlık banknotla ödeme yapardım, dokuz tane bir ve para üstü alırdım, sonra kasiyere bir dolarlık banknotum olduğunu söylerdim ve on tane bir ile bir onluk bozdururdum. Daha fazla para üstü yapardım ve bunu o kadar hızlı yapardım ki, tezgâhtar on doları yirmi dolarla değiştirdiğim noktaya kadar telaşlanırdı. İşin püf noktası aynı anda birkaç para üstü işlemi yapmaktı ve bu şekilde tezgâhtarların önüne geçerdik.

Hız ve güven bizim tarafımızdaydı ve bu dolandırıcılıkla mağaza mağaza dolaşarak ayda bin dolar kazanmak için ihtiyacımız olan tek şey buydu. Gerçi bu para üniversiteye yetmiyordu, bu yüzden Heath on sekiz yaşına geldiğinde okula başlamadı.

Ancak kısa eksiler uzun eksilere yol açar.

Ve bir kez kardeşlik çocuklarından ve tezgâhtarlardan para topladığınızda, daha fazlası için susarsınız.

Addison'ın sahneye girdiği yer burası. Kardeşimle aynı yaşta. Liseyi bitirdikten sonra onun kız arkadaşı oldu ve bizimle dolandırıcılık yapmaya başladı. O bizim porsuğumuzdu ve on dokuz yaşındaydı. Sahildeki erkekleri gözetlerdim, o da onlarla sohbet ederdi. Onlara içki ısmarlatır, sonra da bizim eve dönerdi.

Heath onun ağabeyi rolünü oynar, dövmelele kaplı, kaslarla şişmiş bir şekilde içeri dalar, adamın ciğerlerini sökeceğine söz verirdi. *Kız kardeşimi rahat bırak!* Onu bir güzel silkeleyin yoksa polisi ararız.

Bu yüzden April ve arkadaşlarına "oyunculuk kredilerim" arasında *Porsuk*'un da olduğunu söylediğimde aslında yalan söylemiyordum. Her gece oynadığımız bir oyun gibiydi ve temizleniyorduk.

Kiralama işinde biz de ustaydık. Bir daireyi piyasa değerinin hemen altında kiralamak için internette listeler, ilk ve son ayın kirasını peşin isterdik. Ödeme bankadan çekilir, yeni kiracılar gelir, taşınmaya hazır olurlardı, ancak aynı birim başkalarına kiralanmıştı. Bizi hiçbir yerde bulamazlardı. Şimdi bizi görüyorsunuz; şimdi görmüyorsunuz.

Bu şekilde fastfood satmaktan daha iyi bir yaşam sürdük. Herhangi bir işten daha iyi.

Bir dolandırıcılık yaptığınızda acele edersiniz. Bu yüksek bir heyecan, bir adrenalin patlaması. Daha taşaklı ve cüretkâr olduk ve ne oldu biliyor musunuz? Hiç yakalanmadık. Bir kere bile.

İronik olan şu ki, başka bir şey için iki hafta hapse girdim. GigsForHire ilanında yalan söylemedim. Daha önce hapis yattım. On dokuz yaşındayken parmaklıklar ardında kalmıştım. Heath, Addison ile bir geziye çıkmıştı. Tatil ve küçük bir kumar dolandırıcılığı için Güney Carolina'ya gitmişlerdi. Addison kurdukları kumar çetesi için parayı önden veriyordu. Poker sayesinde onun üniversite parasını arttırmaya çalışıyorlardı. Bu arada ben de kendi yan işimde çalışıyor, daha kolay sarhoş olmak isteyen üniversite öğrencilerine sahte kimlik satıyordum.

Ta ki yakalanıp on dört gün hapse atılana kadar.

Ailemin ölümünün yanı sıra, o iki hafta hayatımın en kötü iki haftasıydı. Bir keş ve ateşli silah bulundurmaktan yakalanmış eski bir suçlu ile aynı hücreyi paylaştım. Eğlenceli zamanlardı. Ben yeni yetme bir beyaz yakalı suçluyken onlar çok korkutucuydu. Belki de adalet sistemi beni o zaman durdurursa bir sonraki Madoff'u önleyebileceğini düşündü.

Belki de haklıydılar.

Serbest bırakıldığımda dolandırıcılığı ve dolandırıcılığı bıraktım.

Bıraktım çünkü üniversiteyi hapiste olmaktan çok daha fazla seviyordum. Sonraki beş yılı üniversitede geçirdim ve nihayet yirmi dört yaşında mezun oldum. Benim okulum ve Heath'in okulu için dolandırıcılıktan kazandığımız parayı kullandık, olmayan miktar için de küçük krediler aldık. Geriye dönüp baktığımızda, üniversite için mali yardım almaya hak kazanabilirdik, ancak gençken hiçbir fikrimiz yoktu. Ebeveynlerimiz öldükten sonra bizi kurtlar - kendimiz- büyüttü ve hiçbirimizin yardımdan bahsedecek kadar önemseyen bir rehberlik danışmanı olmadı ve bir kez başvurduktan sonra sadaka istemeyi düşünmedik. Ama bilseydik bile, gerçek şu ki dolandırıcılık hızlı, çabuk ve etkiliydi. Bu işte iyiydik. Yeterli olup olmadığımızı görmek için sonu gelmeyen formlar doldurmak zorunda değildik. Hedeflerimizi bulduk ve üzerine gittik.

Arada sırada hedeflerimizi, dolandırdığımız adamları düşünürdüm. Bazıları kafası karışmış kasierlerdi. Bazıları sarhoş kardeşlik çocuklarıydı. Bazıları da sahildeki sıradan insanlardı. Burada bir on dolar, orada bir yirmi dolar, bazı durumlarda birkaç yüz dolar. Seçtiklerimin beni kırmadığını düşünmek isterdim.

Herkesin bankası, ama ben kim oluyordum da numaralarımızın markalara ne yapıp ne yapmadığını biliyordum?

En azından, kimseyi emekliliğinden, evinden ya da üniversite fonundan mahrum etmediğimi bilerek biraz teselli buldum. On iki adım atan biri gibi, kelimenin daha geniş anlamıyla telafi etmem gerektiğini düşündüm. Bir pankreas kanseri araştırma fonuna bağış yapmaya başladım ve hala da yapıyorum. Her ay bir çek yazıyorum ve tek bir ödemeyi bile kaçırmadım. Belki de bu benim düzeni sağlamamın küçük bir yoludur. Belki de karmaya olan inancımdır. Ya da belki sadece yapılması gereken doğru şeydir.

Üniversiteden mezun olduğumda, dolandırıcılık günlerim dikiz aynasında çok gerilerde kalmıştı, ama Heath yeniden başlamıştı. Büyük ödemelerin tadına varmıştı ve onları çok seviyordu. Bilgisayar okumuştı ve bu ona okulu bitirdiğinde hisse senedi dolandırıcılığı yapmak için yeterli beceriyi kazandırmıştı. Bir akşam içkilerimizi yudumlarken kasayı yeniden doldurmak istediğini söylemişti. "Kasa boş. Her şey kayıt memuruna gitti."

"Her şeyin kayıt memuruna gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden yaptık," diye belirtmiştim. "Böylece işimiz bitecekti."

"Ve şimdi onu yenileyebiliriz," demişti bana.

"Annem onaylamazdı."

"Annemin onaylamaması seni benimle birlikte sahil boyunca temizlik yapmaktan alıkoymadı."

"O zaman farklıydı," demiştim. "O zaman hiçbir şeyimiz yoktu. Bir nedenimiz vardı ve başka seçeneğimiz yoktu."

"Ve artık bir nedenim var. İlerlemem gerekiyor. Lacey'i tekrar aradığımda kendimi toparlamam gerekiyor."

Şu isim. Geçmişten bir esinti. Ondan bahsettiğini duyunca şaşırarak geri çekildim. "Lisedeki kız arkadaşın mı?"

"Evet. Bazı kızlar var, onları aklından çıkaramıyorsun." "Öyle mi?"

"Bazen bir kızla tanışırsın ve o burada kalır." Şakağına vurdu. "Ama o burada olduğu içindir." Parmak eklemlerini göğüs kemiğine vurdu. "O kesinlikle burada, kalbimde. Onu tekrar görmem gerek."

"Peki ya Addison?"

Başını iki yana salladı. "Addison bir iş kadını. Birbirimizden hoşlandık. Belki bir noktada aşk bile olabilirdi. Ama bu her zaman önceydi ve

onun için en önemli iş."

Bunun işlerinin bittiği anlamına gelip gelmediğinden emin değildim. Sormadım. Onu o kadar da önemsemiyordum. Benim açımdan taktiksel bir hataydı ama bunu tahmin edemezdim. "Sadece dikkatli ol."

"Bu benim göbek adım."

İşte o zaman Addison hikayeye geri dönüyor. Hep bir kız hakkında, değil mi?

Erkekler kadınlar için dağları yerinden oynatır. Şehirleri yakarlar. Banka soyacaklar. Hücrelerde yaşayacaklar.

Addison dolandırıcılığı bırakmış ve iş danışmanı olarak bir iş bulmuştu, bu yüzden kardeşimden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Başka biri ona yaklaşmaya çalışıyordu. Lacey onun izini sürmüş ve Boston'a döndüğünü öğrenmişti. Onu özlemişti, hep özlemişti ve aklından da hiç çıkaramamıştı.

Sürüklenip giden Addison'a sonra görüşürüz dedi ve muhtemelen her zaman sevdiği kızla birlikte olmaya başladı. Lacey, hisse senedi dolandırıcılığından kelepçelendiğinde, hapse gönderildiğinde ve hapiste kaldığı on sekiz ay boyunca onun yanında kaldı. Onun çıkmasını bekledi. Temiz kalmasını sağlayacağına dair bana söz verdi. Beni azarlamasına rağmen, onun tazminatını yetersiz birikimlerimle ödedim. "Bunu kendi başıma halledecektim. Bunu bir daha yapma," demişti bir gün onu ziyaret ettiğimde.

"Bir daha hapse , ben de girmek zorunda kalmayayım," demiştim.

Addison da bir şey bekliyordu. O parmaklıklar arkasındayken, Güney Carolina'daki poker oyunlarından kalan parasını geri istemeye karar verdi. Belki de uzaklaşan o değildi. Belki Heath'ti. Belki de Lacey'nin sahneye dönmesi Addison'ın artık parası konusunda o kadar cömert hissetmediği anlamına geliyordu. Bu benim en iyi tahminim, çünkü o hapse girdikten kısa bir süre sonra beni buldu ve küçük kardeşime en çok nasıl yardım ettiklerini hatırlattı. Okul masraflarımı nasıl karşıladıklarını. Hapisten çıktığında Heath'i seve seve haraca bağlayacağını söylemişti.

"Bunu yapmamı ister misin, tatlım?" demişti güneyli ağzıyla.

İşte orada beni kandırdı.

Beni tanıyordu. Kardeşimin beladan uzak durmasını istediğimi biliyordu. Parayı geri almak için ne yapacağını bilmiyorum. Ben de bundan .

Bu yüzden borcu kendim üstlendim ve ona hiç söylemedim. Benim için sorun değil. Kardeşim biz küçükken bana öncelik verirdi. Daha büyük olmasına rağmen, kendi okulundan önce benim okulum için para ayırdı.

En azından onu koruyabilirdim.

Otele doğru yürürken, yeni bir mesaj gözümün önüne geliyor.

Addison: Should I come find you? I got the feeling the other night that you didn't take me seriously. Would it be more helpful if I brought someone along you'd treat more seriously?

Theo: You'll have it next week when I return to New York.

Telefonu kot pantolonumun cebine koyup Sunnyside'a dönüyorum.

Buraya "Flip Side" da diyebiliriz, çünkü benim hayatıma kıyasla öyle. Ev gibi B and B'ye girdiğimde, bir grup Hamilton ve Moor kahve içip Monopoly oynuyorlardı.

April'in annesi bana seslendi. "Bize katıl."

Kalbim sıkışıyor ve sanki gibi küçük hissediyorum. Bu nasıl yapılacağını bilmediğim bir şey.

April geniş bir sandalyeye kıvrılmış, ayaklarını altına almış. Sandalyeyi okşuyor. Halının üzerinden geçip yanına sokuluyorum, kollarını bana doluyor ve yanağımdan öpüyor.

Ondan hoşlanmak tehlikeli. Telefonumda bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatan bir mesaj var.

Paraya, onun kadar lezzetli bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım olduğundan çok daha fazla ihtiyacım var.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nisan

Kuzenim Katie Marvin Gardens'a geldiğinde parmaklarımı oynatarak ona borcunu ödemesini söylüyorum.

"Ona karşı gelmeyin. O belalı bir ev sahibidir," diyor Theo gülümseyerek, Katie pembe, sarı ve yeşil banknotları uzatırken.

Cory oyunun ortasında eve dönüyor ve Noel Baba'nın oyuncak torbasını dağıttığı gibi unlu mamuller dağıtıyor. Theo'ya yedi katmanlı bar vermek için özel bir özen gösteriyor gibi görünüyor. Cory kesinlikle Theo'ya aşık ve bu çok sevimli.

Theo sözlerini bitirdiğinde Cory'ye başparmağıyla onay veriyor. "Bu gerçekten de cennet gibi bir bar."

Cory gülümsüyor ve bahse girerim karısının da onu övmesini isterdi. Ama sonra, ne bilebilirim ki? Belki de istediği övgü değildir. Belki de sadece onunla özel bir an yaşamak istiyordur.

Kız kardeşimle kocasının arasında neler olduğundan emin değilim.

Ama Theo'nun Cory ve diğerleriyle gülüp sohbet etmesini izlerken bir şey dikkatimi çekiyor: Theo eğleniyor. Aslında başından beri eğleniyordu ve onun iyi vakit geçirmesini ne kadar çok istediğimi fark ettim. Sadece benim için değil, onun için de. Ailenin acı verici olmak zorunda olmadığını bilmesini istiyorum.

Onu işe almamın en mükemmel nedeni, ailemin beni Wistful'a geri götürmek için kurduğu çöpçatanlık planını engellemektir. Ama Theo'nun bu sabah paylaştıklarının ışığında,

endişelerim önemsiz görünüyor. Ailemle dolu bir B and B'nin rahat oturma odasında etrafıma bakarken, ikilemim aniden önemsizmiş gibi geliyor. Hâlâ uzun vadeli kariyerime odaklanmam gerektiğine şüphe yok. Flört diyeti hâlâ benim yemek planım. Ancak Theo sayesinde, ailem karışsa da onların benim için en iyisini düşündüklerini . Annem ve onun beni nalburla tanıştırma isteğinden Jeanie ve ipotek bankacısına kadar hepsi aynı şeyi istiyor; benim mutlu olmamı istiyorlar. Oraya nasıl ulaşacağımız konusunda farklı fikirlerimiz olabilir ama amaç aynı. Onların çöpçatanlıklarına eskisinden daha fazla ilgi duymasam da, Theo'nun artık bana kalkan olmasını istemiyorum. Artık yalan söylemek istemiyorum.

Sevdiğim insanları kandırmak istemiyorum.

Şimdi başka bir şey istiyorum. Hiç beklemediğim bir şey. Oyuna ara verdikten sonra dişlerimi fırçalamak için yukarı çıkıyorum ve Claire'e mesaj atıyorum.

April: I think we made up.

Claire: Good. Now make up properly. Sex and all.

April: Gah. I don't even know what we're doing anymore. Am I a john? Is he a gigolo?

Claire: Are you turning tricks now? Are you on the merry path to seven magical O's?

April: I wish.

Claire: You'll get there. But the real question is, do you like him?

April: I do. I really do.

Claire: So then, what's next?

April: I don't know. . . . What do I do?

Claire: Sometimes you need to go after what you want.

Ya birlikte iyi olabilseydik?

Sonsuza kadar demiyorum, hatta New York'a döndüğümde bile demiyorum. Ama belki şimdilik? Belki önümüzdeki birkaç gün için rol yapmak zorunda kalmayız. Belki bu zaman diliminde gerçek olabiliriz.

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha dökülüyor. İşe aldığım adam için kötü hissediyorum. Bu bir film gibi ve diş fırçamı yere bırakırken, cesur, çılgın kadın kahramanın ne yapacağını merak ediyorum.

Aynada parlak beyaz dişlerime bakıyorum ve cevabı bulana kadar zihnimde soruyu evirip çeviriyorum.

"Ona gerçeğin ne olduğunu gösterecekti," diyorum bana bakan kıza.

Ama önce küçük, acil bir meseleyi halletmem gerekiyor.

Saati kontrol ediyorum. Henüz yapamıyorum ama öğleden sonra yapacağım. Şu anda kazanmam gereken bir Bagajdaki Çöp oyunu var. Dışarı çıkıp Jeanie Teyze, Kuzen Katie, Libby, Dean ve Theo'nun boş kağıt mendil kutularını plastik pinpon toplarıyla doldurmalarına yardım ediyorum.

Theo bir tanesini kaldırıyor. "*Voilà*," diyor mükemmel Fransız aksanıyla.

"Gerçek Fransız," diyorum ona bakarak.

"*Oui, mademoiselle*, ama sadece sizin için."

Dean kaşlarını çattı. "Aksan yapabiliyor musun?" "Yapabilirim," diye cevaplıyor

Theo.

"Diğerlerini de yap," diyorum gururla ve bu sefer gerçek bir gurur duyuyorum. Artık sahte hissetmiyorum, çünkü duygularım sahte değil. Belki bu bir oyun olarak başladı ama başka bir şeye dönüşüyor.

Theo onları saygıyla el sallıyor. "Hayır, şu anda bunu kesinlikle yapamam aşkım." Tam bir İngiliz ve düzgün telaffuz ayak parmaklarımı karıncalandırıyor.

Biz Kleenex kutularını belimize bağlayıp kışımıza tünerken, Theo aksanına girip çıkıyor ve tüm ekibi eğlendiriyor. Lezzetli bir güney dilinde "teşekkürler, hepinize" diyerek bitirdiğinde, herkes avucunun içinde yemek yiyordu.

Annem megafonu kaptı ve Bagajdaki Çöplük'ün başlamasını istedi. "Sekiz toptan kurtulmak için bir dakikanız var."

Ping-Pong toplarını kutularımızdan çıkarma yarışı içinde sallanıp duruyoruz. Bob'un büyük oğulları da aksiyona katılıyor ve Theo'nun bana özel olarak Huey, Dewey ve Louie dediğini söylediği çocukların koca vücutlarını salladıklarını görmek beni gülmekten kırıp geçiriyor. Jeanie Teyze bir usta, atletizmi tüm hızıyla devam ediyor ve üzerinde bir mendil kutusuyla poposunu ne kadar iyi oynatabildiğini gösteriyor. Kocası Greg, o güldüğünde gülüyor, sallandığında sallanıyor ve turlardan biri bittiğinde onu yanağından öpüyor. Çok az konuşsa bile ona tapıyor. Bunu sözleriyle olmasa da hareketleriyle gösteriyor. Theo pinpon toplarını fırlatmaya çalıştığında Katie ona bağıyor: "April bunu yaparken çok seksi görüldüğünü düşünüyor!"

Müstehcen kuzenime gülüyorum.

Tüm maraton h nerlerine rağmen Dean, Bagajdaki Hurda'da çok kötü ama bunu gülümseyerek geçiştiriyor.

Hepimiz gülüyoruz.

Kız kardeşim ve kocası bile birkaç tur için katılıyor. Anneme bakıyorum ve bebeği bir kez daha kız kardeşimden uzaklaştırdığını ve babam megafon görevini üstlenirken Andi'yi sıkıca kucakladığını görüyorum.

Tess'e el sallıyorum, o da küçük bir gülümsemeyle yetiniyor, atkuyruğu sallanırken ileri geri sallanıyor.

Yaz güneşinin altında sevdiğimiz insanlarla saçma bir oyun oynuyoruz.

Theo ilk kez havalı bir adamdan ziyade tam bir aptal gibi görünüyor. Ama Bagajdaki   pl k'te havalı ya da atletik g r nmemeniz gerekiyor. Aptal g r nmen gerekiyor. Devam ediyoruz, tur üstüne tur atıyoruz.  imlerin  zerine   kt ğ m zde, Bob'un genç torunlarından biri beş turun    n  kazanarak bagajdaki ıvır zıvır  lk boşaltan kişi oluyor. Jeanie birini, Emma da diğerini kazandı.

Etkinlik bittiğinde sahte erkek arkadaşıma dönüyorum ve kalbim k t küt atıyor çünkü kaybetmiş olmasına rağmen gülümsemesi samimi görünüyor. Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Burnumun ucuna yumuşak bir öpücük bırakıyor.

Kalabalık için bir öpücük m ? Yoksa sadece benim için mi? İkincisini dileyerek parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Theo

Kaybediyorum. Ne oluyor be? Bu işte iyi olmalıyım. Oyunlar benim uzmanlık alanım, ama kim bilebilirdi ki bu gencin Bagajdaki Çöp'te beni yeneceğini? Oteldeki odamızın banyosunda yüzüme su sıçratıyorum. Bir elimle çenemi ovuyorum.

Odaklan, diyorum kendime.

Bireysel ödülü kazanmam *gerekıyor*. Tamamen serbest ve temiz olması lazım. Nisan'ın ücreti beni Addison'ın borcundan büyük ölçüde kurtaracak ve beş bin dolar da beni tümsekten kurtaracak.

Ama birlikte olduğum kadın bu kadar dikkat dağıtıcı olunca odaklanmak zor oluyor. Onu istediğimde ve onun da hayatının en güzel zamanını geçirmesini istediğimde. April için iyi olup olmadığımı kendime soruyorum. Onu öptüm. Kafasını karıştırdım. Acıklı hikayemi anlattım. Onu tekrar öptüm. Ama yapmak için işe alındığım şeyi yapıyorum. Çöpçatanları tutuyorum ve kol şekeri olarak çalışıyorum, böylece flört diyetine devam edebiliyor. Beklenmedik bir bonus olarak, ailesi benden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Banyodan çıkıyorum ve o da odada olduğu için olduğum yerde duruyorum. Bavulunun üzerine eğilmiş, içinde bir şey arıyordu. İrkildi ve doğruldu. "Hey."

"Hey."

"Ben de tam Hula-Hoop için üstümü değiştirecektim." Sesini fısıltıya düşürüyor ve etrafına kaçamak bakışlar atıyor. "Eteğimin arkasına cırt cırt taktım, böylece Hula-Hoop asla düşmeyecek."

"Seni düzenbaz," diyorum, şaka yaptığını bilsem de.

"Gerçek ki, Hula-Hoop'ta harika sayılırım." Bir kaşını oynattı. "Öyle mi?"
Mahkemede İncil üzerine yemin ediyormuş gibi avucunu kaldırıyor. "Doğruluk.
Tüm gerçek."

"Hula-Hooping'de nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Geçen sefer korkunç bir şekilde kaybettim, bu yüzden kazanmaya kararlı için bir Hula-Hoop dersi aldım."

"Vay be, çok etkileyici."

Bana *gel ve beni yakala* bakışı attı. "Seni indireceğim." "Öyle mi?

Benimle mi konuşuyorsun?" De Niro moduna geçerek söylüyorum.

"Oh, evet. Seninle ve sana ders vereceğim." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yapacağı hareketleri taklit ederek şov yapıyor. "Boynumun etrafında Hula-Hoop yapabilirim. Baldırlarımın etrafında. Çemberin içine girip çıkabilirim. Vücudumun etrafında çılgın bir diyagonal çizebilirim." Avuçlarını göğsüne vuruyor. "Al bakalım."

Ellerini tuttum. "Öyle mi?"

"Etrafında Hula-Hoop daireleri çizeceğim."

Ellerini daha sıkı tutuyorum. "Ya senin etrafında Hula-Hoop çemberi çizersem?" "Hula-Hoop yapabilir misin ki?" Şüpheli bir kaşını kaldırıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Sırıttıyor. "O zaman seni döverim," diyor, parmaklarını onunkilere geçirirken benimle alay ederek. Küçük bir nefes veriyor. Nefes alış veriş ondan daha fazlasını yapmak istememe neden oluyor. Onu daha sıkı tutuyorum.

"Erkek arkadaşına yaranmaya çalışıyorsun," diyorum ve bu son iki kelime beni neredeyse tökezletiyor. Olmam gereken şey tam olarak bunlar, ama daha önce hiç olmadıkları kadar doğru geliyorlar. Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece birkaç gün içinde nasıl onun erkek arkadaşı gibi hissedebilirim?

Dudakları şeytani bir sırıtışla seğiriyor. "Her şey adil."

"Ya seni anlamsızca öpersem, sevgilim? Bu seni oyundan düşürür mü?" Güneyli aksanıma kayarken bu seçeneği ringe attığımı söylüyorum.

"Kovboy seçeneğiniz bu mu yani? Belki de bunu sipariş etmeliydim. Ve neden öpüşmek beni oyundan düşürsün ki, dostum?"

"Olmazsa, doğru yapmıyorum demektir, tatlı şey," diyorum, sesim alçalıyor, sertleşiyor.

"Doğru yaptığınızı düşünüyor musunuz?"

Daha da sıkı kavıyorum, onu biraz daha yakına çekiyorum. Yaptığımız her şey birden ön sevişmeye dönüştü, rol oyunlarımız bile. *Özellikle de* rol oyunumuz. "Doğru yaptığımdan eminim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimdeki arzuyla ona bakarken yüz ifadesinin daha da yumuşamasını izliyorum. "Elbette."

Adımı usulca soluyor. "*Theo*."

İçimde bir şeyler kopuyor.

Yanaklarını okşuyorum. Onu tekrar öpüyorum. Bu sefer yumuşaklık yok. Sadece sıcaklık var. Sertlik. Arzu.

Gömleğimi pençeliyor, ben de yüzünü daha sert kavıyorum. Onu yatağın kenarına, dizlerinin arkası yatağa değene kadar yürütüyorum. Ağzımı onunkine kapatıyorum ve iç çekişlerini yutuyorum, nefesini öpüyorum.

bak.

Dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve ağzı beni sarhoş ediyor. Beynimi kızartıyor. O şimdiye kadar tattığım en tatlı, en şehvetli şey. Güneşin öptüğü bir seftali, ballı bir kayısı gibi. Yaz meyvelerini düşünmek bile onun her yerde nasıl bir tada sahip olabileceğini yirmi adım öteye neden oluyor. Kollarımı kalçalarına dolamak, yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve onu yutmak istiyorum. Boşalırken çıkardığı sesleri bilmek istiyorum.

Birbirimizden ayrıldığımızda, boğazımdan bir hayvan gibi bir ses kopuyor. Onu ne kadar çok istediğimin sesi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

İnledim. "Bilmek istemezsin."

Yüzümü tutuyor, gözlerimin içine bakıyor. "Bu yüzün her yerine dudak boyadım. Bilmek istemediğimi mi sanıyorsun? Bilmek istiyorum."

Ağzımı kulağına götürüyorum. "Dudaklarımla sana yapabileceğim şeyleri düşünüyorum."

Titriyor. "Bana ne yapmak istediğini söyle."

"*April*." Frene basmaya çalışıyorum. Ama şansım yok, çünkü onun yerine kulağının kabuğunu yalıyorum. Dilim etinde gezinip boynuna doğru ilerlerken titriyor.

"Ne yapıyoruz?" diyor, sesi kafam kadar bulanık geliyor.

Artık bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Birkaç dakika önce kendime moral konuşması yaptığımda emin hissediyordum. Şimdi tek istediğim onun altımda olması.

"Söyle bana," diyor yine. "Bana ne yaptığımızı söyle."

Ellerine uzanıyorum ve vücudunu yatağa yatırıp ona doğru bastırıyorum. Ona sürtünerek. "Sorularınla çok ısrarcısın." "Belki de öyleyim."

"Sana ne yapmayı düşündüğümü söyleyeyim. Seni her yerinden öpmeyi. Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum. Sesin neye benziyor?"

Gözleri kapanıyor ve bana doğru eğiliyor. "Öğleden sonra sadece öpüşebilir miyiz?"

Gülüyorum ve onu bir kez daha itiyorum. "İtiraz edeceğimi söyleyemem. Ama sanırım süvariler bizi aramaya gelir."

Hayal kırıklığı içinde inliyor, ama kalçalarını bana doğru itiyor, aletimin tüm uzunluğuna sürtünüyor.

"Belli ki seni Hula-Hoop yaparken düşünmek beni tahrik ediyor," diyorum, mizah yapmaya çalışıyorum ve o da gülüyor.

"Görünüşe göre, beni Hula-Hoop yaparken izlediğini düşünmek beni de heyecanlandırıyor."

"İşte bu yüzden mükemmel bir sahtekar çiftiz, ha?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Evet, evet öyleyiz," diyor ama sesi daha keskin ve beni hafifçe geriye itiyor. "Buradan gitmeliyiz." Sesi yine soğuk.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden yine yanlış bir şey söylemişim gibi hissediyorum?" Başını sallıyor. "Yanlış bir şey söylemedin."

"Emin misin?"

Onu yataktan kaldırıp ellerini bıraktığımda iç çekiyor. "Yaptığın işte o kadar iyisin ki kendime senin bir aktör olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Omuzlarım çöktü. "April."

Başını iki yana sallıyor. "değil. Seni rol yapman için tuttum."

Parmaklarımın arkasını yanağında gezdiriyorum. "Seninle rol yapmıyor. Yemin ederim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Yemin ederim."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine serpiyorum, her kelimeyi fısıldıyorum: "Hayır. Bir. Act."

Titriyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Bu benim için de değil. Aileme bizim hakkımızda rol yaptığımı biliyorum ama seninle birlikte olmak pek rol gibi gelmiyor."

Avludan bir megafon sesi yükseliyor ve havayı inletiyor. "Bir sonraki raunt zamanı."

Ayağa kalktım, elimi saçlarımda gezdirdim.

Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Gitmeliyim."

Elimle pantolonumu gösteriyorum. "Bir dakika beklemeliyim."

"Geç kalmanıza neden olduğum için özür dilemeliyim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum," diyor hınzır bir sırıtışla.

Gidiyor ve kapı kapanırken aptal gibi gülümsüyorum. Beni güldürüyor. Beni diken üstünde tutuyor.

Ve burada durup zaman öldürürken, yeni bir sorunum var. Daha büyük . Bu kadını ondan uzak kalmak istediğimden daha çok istiyorum.

Bu küçük çıkmaz konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra pantolonumdaki bayrak direği sönüyor, ben de bahçeye çıkıyorum ve gözümü ödülден ayırmamaya çalışıyorum. Hâlâ bireysel ödülü kazanabilirim. Hâlâ o "yardım parasını" kapabilirim. Ve bunu yaparsam, belki de para sorunlarının ağırlığı altından .

Dışarıda April'i varlığından bile haberdar olmadığım en belalı Hula-Hoop hareketlerini yaparken yakalıyorum. Sırada su balonuyla beyzbol var ve ben bu yarışmada gelen herkesi mahvediyorum. Kâğıttan uçak yarışmasında canıma okuyorum ama Emma da kâğıttan planör yapmakta oldukça başarılı. Biraz sonra halka fırlatmada üçüncü oluyorum ve sıra engelli parkura geldiğinde April bir usta gibi lastiklerden atlıyor, iplerde sallanıyor, ta ki sonuna kadar, yemin ederim ki yavaşlıyor.

Bir an için kazanmama izin veriyormuş gibi hissettim. Ama bu delilik.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nisan

Tüm fikirlerimin parlak olduğunu söylemiyorum. Bazıları çılgınca olarak sınıflandırılabilir. Diğerleri ise kesinlikle harebrained olarak. Her ne kadar gittiğim üç yıldızlı Michelin restoranının lüks banyosundaki tahta oda spreyi çubuklarıyla ellerimi yıkamanın o zamanlar iyi bir fikir gibi görüldüğüne yemin etsem de, bazıları düpedüz kaçık olarak etiketlenebilir. Çubuklar yeni bir tür zarif sabuna benziyordu.

Ama şu anda aklıma gelen fikir bana doğru geliyor. Engelli parkuru kazanmasına izin verme fikrinden bahsetmiyorum, ki bunu yaptım çünkü hayırseverlik için bireysel ödülü kazanmak istediği izlenimini edindim.

Yeni planımdan bahsediyorum. Kızlar ve erkekler olarak ayrıldığımız için bu öğleden sonra bunu gerçekleştirmek için yeterli zamanım olacak. Oyunlar iyidir hoştur ama bazen bir kadın şımartılmayı sever. Erkekler öğleden sonra balık avına çıkarken, bayanlar da kasabaya doğru yola koyuldu. İlk işimiz manikür salonuna gitmek oldu ve içeriye doluşup pedikür için büyük rahat deri sandalyeleri, manikür için de döner koltukları kaptık. Ayak parmaklarıma biraz ilgi gerekiyordu, ben de pedikür yaptırmayı tercih ettim. Masaj koltuğuna uzandığımda - Emma uzaktan kumandayı sırtımda kullanıyor ve ayarı en yükseğe getirmekten özel bir yaramazlık zevk alıyor - içimden bir doz gerginlik geçiyor.

Gümüş cilalı ayak parmaklarım neredeyse kurduğunda, ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine kaydırıp ayağa kalkıyorum. Manikür yaptırmadığım için önce ben bitirdim. Ellerinizle çalışıyorsanız, manikür bir erkeğin meme uçları kadar anlamsızdır.

Bir manikürcü tırnak etlerini keserken anneme "Ufak bir işim var," diyorum. "Kahve almaya," diye ekliyorum, çünkü ayak *işlerinin* açık uçlu doğası çok fazla soruya davetiye çıkarabilir. Kafein gibi basit ve hava geçirmez bir mazerete sahip olmak en iyisidir.

Sorun şu ki, herkes bana kahve siparişlerini vermeye devam ediyor.

"Bekle," diyorum ve telefonumu alıp tercihlerini giriyorum; Emma'nın "Unicorn Frappuccino gibi pembe bir içecekleri var mı diye bakar mısın lütfen?" sorusundan Jeanie'nin 127 derecelik French roast'una, pedikür yaptırırken bebeği kucağında tutan Tess'in mocha chai latte'sine kadar. Sadece annemin kolay bir isteği var; sade kahve.

Kuaförden çıkıyorum, gözlüklerimi gözlerime indiriyorum ve gizli bir ajan olduğumu hayal ediyorum. Kimsenin beni tanımasını istemiyorum. Bu muhtemelen kulağa gereğinden fazla sinsi geliyor. Ama benim işim kişisel ve özel. Hızımı artırıyorum, parmak arası terliklerim kaldırıma çarpıyor, eczanenin yanındaki kırmızı tuğlalı binaya doğru koşar adım yürürken kalbim hızla çarpıyor. İçeri giriyorum ve tezgâha doğru yürüyorum. On dakika sonra işlemim tamamlanıyor ve tüm kanıtları sütyenimin içine doldurup kafeye doğru koşuyorum.

Kahve görevinin neden normalden biraz daha uzun sürdüğünü soran olursa, kafein kuyruğunun uzun olduğunu söyleyebilirim.

Ne yazık ki öyle.

Topuğuma vurup saate bakıyorum ve çok geçmeden ön tarafa varıp siparişi veriyorum. Genç barista içecekleri hazırlarken Theo'ya bir mesaj gönderiyorum.

April: Any chance I could make up for that horrible egregious omission and take you to the drawbridge later?

Anında yanıt vermiyor, ama bunun açık denizde olmasından kaynaklandığını sanıyorum, o güçlü kaslı kolları parlak öğleden sonra güneşinin altında dalgalanıyor ve kocaman bir balık yakalıyor. Bu görüntü midemi bulandırıyor. Balıkları sevmem bile, ama azgın şehvet bana Theo'nun bir balıkçı olmasıyla ilgili kötü şeyler düşündürüyor. Anladım. Onunla iki gün geçirdim ve çok kötü oldum. Ben çok

diyetimi bozacağım. Önümüzdeki birkaç gün boyunca çikolatalı kek yapacağım.

Barista, "İşte burada, Unicorn Frappuccino için en iyi denememiz, ancak ticari marka nedenleriyle buna Unicorn Frapperino demek zorundayız," diye açıklıyor.

"Tadı pembe ve ısıltılı olduğu sürece ona çorap diyebilirsin, umurumda değil," diyorum gülerek.

Sivilceli kaşlarını örüyor. "Bir çorabın iyi satacağını sanmıyorum." "İyi bir noktaya değindin," diyorum, sonra gözlüklerimi tekrar takıyorum ve karton tepsiler. Her iki koluma birer tane alarak kapıya yöneliyorum ve kıcımla itiyorum. Dışarı çıktığımda bakışlarım rıhtıma kayıyor. Acaba Theo döndü mü? Acaba bir şey yakaladı mı? Acaba çocuklarla geçirdiği bu öğleden sonra hoşuna gitti mi? Balık tutmak pek onun işi gibi görünmüyor ama umarım eğlenmiştir.

Tırnak salonuna döndüğümde, planımı düşündükçe içimi bir gerginlik dalgası kaplıyor. Karnım korkuyla dönüp duruyor ve çırpınıyor. Endişelerimi yatıştırmak için elimi karnıma götürüyorum. Annem bakır rengi tırnaklarını küçük bir yelpazenin önünde sallıyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor, elimi karnımın üzerinde görünce gözlerini kısıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

İçecekleri dağıtırken, Frapperino zimbirtısını şu anda kulaklıklarıyla Katy Perry dinleyen Emma'ya uzatıyorum, söylediği sözlere bakılırsa, buzlu vanilyalı lattemden susamış bir yudum alıyorum. Sade kahveyi anneme uzattığımda, bakımlı bir kaşını kaldırıyor ve net bir sesle, "Hamile misin, benim küçük yavrum?" diyor.

Neredeyse tüm buzlu içeceğimi üzerine öksürecektim. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Bir an için az önce dönme dolaba binmiş gibi göründün. Sanki sabah bulantın varmış gibi elini karnına koydun."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu biraz imkânsız olur anne," diyorum alaycı bir şekilde, çünkü -merhaba- bir yıldır seks yapmadım. "Yapman gerek-"

Hata yapmadan önce konuşmayı kesiyorum.

Annem bir kez daha kaşlarını çatıyor ve sözlerimdeki boşluğu arıyor. "Bunun imkansız olmasının tek yolu biriyle yatmıyor olman. Erkek arkadaşınla seks mi yapıyorsun? Altı haftadır birliktesiniz. Bu cinsel ilişki için makul bir zaman dilimi gibi görünüyor,

değil mi?" diye soruyor, bir zamanlar olduğu gibi savcı gibi. Evet, bu benim annem. Sormaktan korktuğu bir soruyla hiç karşılaşmadı.

Utançtan kızaran ateş yanaklarıma yayılırken inliyorum. "Bana gerçekten Theo'yla yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?"

Tess pedikür yaptırdığı yerden kahkaha atıyor ve kahkahasının sesi beni şaşırtıyor. Sözleri de öyle. "Anne, onu gördün mü? O bu kasabaya gelmiş en seksi şey. Ayrıca April'ın çıktığı tüm erkeklerden on bin kat daha seksi. Tabii ki o adama dokunuyor. Bahse girerim bütün gece ona dokunuyordur."

Evet. Artık resmileşti. Yanaklarımdaki kırmızı renk pancar bölgesine girdi.

"Ve evet, bu yüzden sordum. Daha önce eve hiç erkek getirmedin, Ben de hamile olabileceğini düşündüm. Ayrıca, ikinizin arasında biraz gerginlik var gibi görünüyordu," diyor annem, sanki bu artık basit, mantıklı bir konuşmaymış gibi. "Ve onunla aynı odayı paylaşmak konusunda oldukça ısrarcıydın."

"Ve bu senin için sorun olmaz mı?" İnanamayarak sordum. "Hamile olmam senin için sorun olmaz mı?"

"Ben açık fikirli bir kadını ve sen yirmi sekiz yaşındasın. Neden üzüleyim ki? Ama bu hamile olduğun anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesinden umut damlıyor.

Aman Tanrım. Annem bunu istiyor. Fırınımda bir çörek yemek için can atıyor.

Ve ben de onun balonunu patlatmaktan zevk alacağım. "Daha önce de söyleyecektim, hamile kalmak için *korunmasız* seks yapman gerekirdi," diyorum anneme dikkatle bakarak. "Ve açıkçası, hamile kalmak istemediğim için korunmasız seks yapmayacağım."

Katie devreye giriyor, kızıl saçlı yosma tüm gücüyle. "Korumalı ya da korumasız, bize daha fazlasını anlat. Mürekkepli erkeklerin yatakta harika olduğundan hep şüphelenmişimdir." Katie'nin ayak parmaklarını safir mavisine boyayan kadın kahkahasını bastırıyor. "Haksız mıyım?"

Gümüş saçlı Carol annemin yanındaki yerinden ağırlığını koyuyor. "Şimdi, şimdi. Bu iş kişiselleşiyor. Eve bu seksi kızı getiren kadının tüm bu sulu, harika, lezzetli detayları kendine saklaması gayet makul."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Siz bir avuç pis kızsınız, bunu biliyor muydunuz?" Pipeti dudaklarıma götürüyorum ve soğuk bir latte içiyorum.

Katie elini kaldırıyor, sahipleniyor. "Suçluyum." Tess'e bir bakış atıyor. "Ayrıca, April'ın Hula-Hoop etkinliğinden önce nasıl görüldüğünü gördün mü?"

Tess manikürlü parmaklarını saçlarında gezdiriyor, sonra da bebeği bacağına üzerinde dengede tutarken beni işaret ediyor. "Karmakarışık bir görünümün vardı."

Theo ile ilk e-postama geri dönüyorum. *Sadece göz kırpyorum ve buluşma sırasında saçlarım dağınık bir şekilde banyodan çıkıyorum. JBF tarzı.* Keşke bu gerçek olsaydı. Harika, şimdi de hayali seks hayatımı kısıkanıyorum. Aile üyelerimin kışkırdığı kurgusal seks hayatını. Ama yine de yataktaki o ateşli seans yüzünden saçlarım darmadağın olmuştu. Düşündükçe neredeyse kıvraniyorum.

Katie alkışlar ve kurt ışıǒı çalar. "Biliyordum. Ben söylemişim. Kazanmak için mürekkepli adamlar!"

"Yaptın mı?" Tess beni dürtüyor. "Ayaküstü bir şeyler yaptın mı? Hula-Hoop'tan önce biraz Hula- *Hooping*?" "Uzun zamandır yapmamıştım" diye mırıldanırken sesi alçalıyor.

Gözlerimi deviriyorum, kendimi savunmak daha hayati olduğu için kız kardeşimin itirafını şimdilik geçiştiriyorum. "Bil diye söylüyorum, 'Hula-Hooping' seks için bir örtmece değildir."

"Yani seks yaptınız mı? Yoksa bir örtmece mi yaptınız?"

Avucumu kaldırıyorum. "Cevap vermeyeceğim."

"Annenin golf arabasında mı yaptın?" Katie . "Hayır, Tess'in arabasında yaptık," diye takılıyorum.

Tess'in gözleri parlıyor. "Hey, bana fikir verme. Burası eskiden
-"

"Katie, Tess," diye azarlıyor annem; sonra bana dönüp konuşmayı keskin bir şekilde yeniden yönlendiriyor. Yaramazlar çetesi onu hiç yıldırmadı. "Demek istediğim sadece biraz keyifsiz görüldüğün ve belki de biraz miden bulandığı idi. Mitch'e, Tess'e ve sana hamileyken sabah bulantıları yaşamıştım. Bu yüzden ailevi bir sorunun olup olmadığını sordum. Bekâr ve hamile olmanın yanlış bir tarafı yok. Senin için heyecanlanırsınız. Hatta eve gelip bebeği burada büyütebilirsin." Annem parmak uçlarını vantilatörün önünde sallayarak cevabımı bekliyor.

Çenem yere düştü. Ona bakıyorum. Gerçekten ciddi olamaz mı? Ama yüzündeki beklenti dolu ifadeye bakılırsa öyle. Eve taşınmamı o kadar çok istiyor ki, beni buralı erkeklerle tanıştırmaktan, doğurmayacağım bebek için çocuk odası hazırlamaya kadar her şeyi seve seve yapabilecek mi?

Şaşkına döndüm. Ne diyeceğimi bilemediğim için bir tür doğruyu söyledim. "Anne, zerre kadar hamile değilim," diyorum kızgınlıkla. "Şimdi izin verirsiniz, Engizisyon'a biraz ara vermek istiyorum."

"Yani, bu bir hayır mı? Sadece teyit etmek için.

Hamile değil misin?" Elimi havada gezdiriyorum.

"Yani hamile değilim."

Kederli bir şekilde iç geçiriyor. "Yine de bir düşün. Fena fikir değil." Sahnede fısıldayarak kendini işaret ediyor: "Wistful'da ücretsiz kreş."

İşte bu kadar. Annem kafayı yemiş. Şimdi de eve geri dönebilmem için hamile kalmamı öneriyor.

Son bir kez daha deneyerek, "Sizi temin ederim, hiç sorun olmaz," diyor. "Bebeği büyütmenize yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Anne. Bebek falan yok." Çantamı omzuma attım ve kapıya doğru yürüdüm. Kolu tutup çekerek açıyorum. Sonra başımı geri onları bu düşünceyle baş başa bırakıyorum: "Bu arada, ben seksi erkek arkadaşımı bulmaya gidiyorum. Umarım bir yerlerde halka açık ateşli bir seks yaparız ve hepiniz kıskanırsınız." El sallıyorum. "Toodle-oo."

Kahkahalarının sesi beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor ve hepimizin iyi olduğunu biliyorum, her ne kadar annem ve diğer hanımlarla Theo ile seks hakkında konuştuğuma hala inanamasam da. Bu son derece uygunsuz bir konu.

Ama Theo ile seks de aklımdan çıkaramadığım bir şey. Yatakta nasıl olurdu? Önce yavaş ve yumuşak, sonra sert ve kaba mı? Ağzımla yaptığı gibi vücudumu keşfetmek için zaman ayırır mıydı?

Her yerini öpüyorum. Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum. Sesin neye benziyor.

Bundan zevk alırdı. Beni çılgına çevirirdi. Zihnim her şeyi hayal ederek dolaşırken tenim cızırdıyor.

Yatakta nasıl olduğunu öğrenecek miyim? Tadına bakmak için kendime izin verecek miyim? Pes edersem, şehre döndüğümde düzenli erkek diyetime geri dönecek miyim? Kendime diyorum ki, evet, biraz şımartılmayı kaldırabilirim. Evet, yatağımı paylaştığım adamla birkaç günlüğüne gerçek olabilirim. Aile buluşmasında birkaç gün geçirmemiz New York'a döndüğümüzde sevgili olacağımız anlamına gelmiyor.

Ama bir parçam bu birkaç günden daha fazlasını istiyor. Zihnim onunla Brooklyn'de dolaşırken, güçlü kolunun omzuma sahiplenici bir şekilde sarıldığı canlı görüntüler çiziyor. Hatta bir konserden sonra buluşur, boyalarımı alır ve çantamı taşırdı. Bazı geceler, giderdik

bowling; diğ er zamanlarda retro atari oyunları oynardık. Hayali bir çift olarak yaptığımızı söylediğimiz her şeyi yapardık.

Sadece gerçek olacaktı.

O kadar gerçek ki, tıpkı şu anda ona doğru çekilen kalbimdeki tatlı sızı gibi.

Çünkü fantezi çok canlı, çok güçlü, diyorum kendime. Ve bu benim fantezim olduğu için, gerçekliğin işime odaklanmamı bozmayacağına, dikkatimi dağıtmayacağına karar veriyorum. İşi ve adamı kazanacaktım.

Ama ilişkiler ve iş hayatımdaki zıt g   ler. Aynı anda hem fit kalıp hem de pasta yiyemezsiniz. Bu nedenle, flört diyetini bozmanın bir tatil için iyi olduğunu, ancak uzun vadeli bir plan için o kadar da akıllıca olmadığını hatırlamak benim için en iyisi.

Bu düşünceyle, caddede yürüyorum. Telefonum ondan gelen bir mesajla beni  d llandiriyor.

Theo: If you're taking me to your drawbridge, that must mean I've been good.

April: I guess you'll find out if you've been good when you get there.

Theo: I'll be there. Just because.

Ve sadece bir ısırık alıp alamayacağımı öğreneceğim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Theo

Asma köprü açılır, metal yarıları kırılmaya hazır büyük bir çene gibi genişler. April yakındaki korkuluktan köprünün altında yüzen yemekli gezi teknesine bakıyor. Dingin suya bakarken ellerimi korkuluğun etrafına doluyorum, tekne dalgalı dalgaları ardında bırakıyor.

"Bana iyi olup olmadığımı söyleyecek misin?" Ona dönerek soruyorum.

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Yeşil gözleri muziplikle parlıyor, gözlerindeki kahverengi benekler dans ediyor.

Aklında ne olduğunu bilmek için ölüyorum. "Ne düşünüyorsun, cupcake?"

Dudakları *bir sırrım var* der gibi seğiriyor. Erken akşam esintisi kıvrırcık sarı saçlarının uçlarını kaldırıyor ve ben o tellere dokunmak istiyorum.

"Sanırım senin için bir şeyim var," diyor, biraz nazlı, biraz şakacı.

Şehvet dolu kirli bir saniye boyunca aklımdan köprü seksi senaryoları geçiyor. Asma köprüde hiç yapmadım ve dürüst olmak gerekirse, asma köprü seksinin bir şey olduğundan bile emin değilim.

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Yine de konuşmuyor. Sağ elini kaldırıp gömleğinin içine daldırıyor. Vay anasını. Asma köprü seksi yapacağız.

Elleri gömleğinin V yakasından sütyenine kadar iniyor. Ama hayal kırıklığıma rağmen şeftali rengi tişörtünü çıkarmıyor. Fincanın birinden beyaz bir zarf çıkarıyor, sonra diğerinden bir tane daha.

diğer. "Denge için her iki tarafa da birer tane koydum," diyor utangaç bir ifadeyle ve ekliyor: "Tüm Franklinler yüzünden orantısız bir göğse sahip olmak istemedim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Franklinler? Orantısız göğüsler mi? Sen neden bahsediyorsun?"

İki zarfı da bana uzattı. "Ücretinizin yarısı birinde. Yarısı da diğerinde."

Doğruluyorum ve içimde soğuk bir korku dolaşiyor. Benimle işi bitti mi? İş bitti mi? "Bitti mi? Yaptığım işten memnun olduğumu sanıyordum."

Gülüyor ve pazılarımı sıkıyor. "Tanrım evet, öyleyim. Mesele bu değil."

"Anlamıyorum. Bana neden şimdi ödeme yapıyorsunuz? Bu memnuniyet garantili bir iş. Ben böyle çalışıyorum. Bu şekilde sizin için adil olur."

"Biliyorum," diyor, ifadesi ciddileşiyor ama yine de yumuşak. "Ve memnunum."

"Ve kalmamı mı istiyorsun?" Ne istediğini anlamaya çalışarak başımı kaşıyorum.

"Biliyorum. Ama hala memnuniyet garantili bir madde olduğunu düşünmenize izin veremem."

Zarfları gevşekçe tutuyorum. Hiç erken ödeme almadım. Hiç kimse bana iş bitmeden parayı vermedi. "Ama bir madde var. Bu bir garanti."

"Parayı buldun. Parayı al," diyor, bu sefer daha sert bir şekilde, ellerini benimkilerin üzerine koyup parmaklarımı zarfın etrafında kıvrırken. "Beni nalbur dükkanının dışında öptükten sonra, sokakta tekrar öptükten sonra ve özellikle de odada birbirimizi anlamsızca öptükten sonra, sana sonuna kadar ödeme yapmadığım için kendimi yanlış hissederdim. Kendimi yalancı gibi hissederdim. Ben zaten fazlasıyla tatmin oldum ve zaten hak ettiğin şeyi kazanmak için mükemmel bir şekilde teslim etmen gerektiğini düşünerek baskı altında kalmanı istemiyorum. Sen çok şey yaptın."

Başımı sallıyorum, hâlâ bu kararı sindirmeye çalışıyorum. "Ne yaptım ben?"

Asma köprü gıcırdarken esinti saçının bir telini yeniden hışırdatıyor. Göz ucuyla kapandığını görüyorum.

Elini kolumda gezdiriyor. Bu küçük dokunuş tenimde bir kıvılcım yaratıyor. "Benimle konuşuyorsun," diyor. "Benimle her şey hakkında konuşuyorsun. Her şey hakkında. Aptalca şeyler hakkında. Ciddi şeyler. Tuhaf şeyler. Her şey hakkında."

"Seninle konuşmayı seviyorum. Seninle konuşmaya bayılıyorum. Bu en sevdiğim şey olmaya başladı. Ve unutma, biz arkadaşça sessizlik yapmayız."

"Sadece senden ve senden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değilim."

Onun kabulü saf bir zevk atışı gibi. İçime doluyor, damarlarıma yayılıyor. Bu basit kelimeler -benden hoşlanıyor- o kadar çok şey ifade ediyor ki. Bunların anlamını ve paranın anlamını benimsemek istiyorum. İşimin güvende olduğu anlamına geliyor. Addison için neredeyse ihtiyacım olan her şeye sahibim demek. Barmenlikten biraz daha kazanırsam, geri kalanını karşılayabilirim. Belki de hala o çılgın ödülü kazanabilir ve biraz daha fazla kazanabilirim. Ama aynı zamanda, eski bir acı yükseliyor. Onun için iyi olmadığımı dair eski korku. tek sorun para değil.

"Benden hoşlanmamalısın," diye mırıldandım. "Neden?"

Kalın kalın yutkunuyorum. "Hoşuna gitmeyecek şeyler yaptım."

Geriliyor ama sonra yumuşak bir sesle, "Ne gibi? Birini mi öldürdün? Birini mi sakatladın? Birine saldırdınız mı?"

Ona bir bakış attım. "*O kadar da* kötü bir çocuk değilim."

" zaman nedir? Uyuşturucu satıcısı mısınız? Hayvan istismarcısı mısınız?" Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Ve Tanrım hayır."

"Sonra?"

"Çok berbat bir gençtim diyelim."

Rahat bir nefes alır. "Hangi genç biraz dağınık değildi ki?"

İşleri benim için kolaylaştırmaya çalışmasını, hatta sözlerimi yumuşatmasını takdir ediyorum, ancak hayatımın ortalama bir hoşnutsuz gençle aynı seviyede olduğuna inanmasına izin veremem.

"Hangi açılardan berbat durumdaydın?" April soruyor ama sonra elini dur işareti olarak kaldırıyor. "Sorduğumu unut. Bana anlatmak zorunda değilsin."

Kendi elimi kaldırıp bir parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Belki bir gün."

"Eğer 'belki bir gün' gibi şeyler söyleyecekseniz, 'benden hoşlanmamalısın' gibi şeyler söylemeyin. Çünkü zaten hoşlanıyorum. Senden hoşlanıyorum, Theo."

Kalbim yerinden fırlıyor ve onu sakinleşmesi için uyarmak istiyorum. Ama kalpler kafaları dinlemez. Ne zaman dinlediler ki? Babamın kırılmış, darmadağın olmuş kalbi onu son seçimine yönlendirdi. Kardeşimin kalbi uzun zaman önce Lacey'e verilmişti ve onu kazanmak için tekrar dolandırması gerektiğini düşündü. Onun yerine kendini parmaklıklar ardında buldu.

Benim durumum onlarınkiyle aynı değil - o kadar trajik değil ve şu anda o kadar çaresiz değil.

Ama bu daha akıllı olduğum anlamına gelmiyor. Aklını dinlemek için benden daha iyi bir adam olmak gerekir. Özellikle de kalp, aklı en iyisini bildiğine ikna etmenin bir yolunu bulmuşsa. "O gemi benim için de kalktı, tatlım. Senden hoşlanıyorum."

Alnına bir öpücük bırakıyorum, saçlarının ve ahududu kokusunun belli belirsiz kokusunu alıyorum. Dudaklarım tenine değerken gülümsediğini hissedebiliyorum.

"O zaman önümüzdeki birkaç gün iyi vakit geçirelim," diyor ben geri çekilip parayı nihayet cebime koyarken.

"Her zaman iyi vakit geçirdiğimizi bilmiyor musun?"

Siktir et. Onu, ona direnmek istediğimden daha çok istiyorum. Ve her saniye gerçek bir kız arkadaş gibi hissettiren sahte kız arkadaşımın bu buluşmanın geri kalanının tadını çıkarmak istiyorum.

"Her zaman çok iyi vakit geçiriyoruz. Bu arada," diyor neşeyle, "bu öğleden sonraki tekne gezintisi nasıldı?"

"Çok erkeksiydi. Çok maçoymuştu. Gömleklerimizi çıkarır, göğsümüzü döver ve çıplak ellerimizle balık çekerken mağara homurtularıyla konuşurduk."

"Yani, teknede tipik bir gün."

"Baban 'Bu harika değil mi?' 'Balık tutmayı sevmiyor musun?' 'Suda bir günden daha iyi ne olabilir?' diyerek çok zaman geçirdi."

Gülüyor. "Bu yeni aç üzerinde gerçekten çok çalışıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle öyle. Ama yeni taktiğini beni senden uzak tutmaya çalıştığı taktikten daha çok sevdim."

Gözlerini indiriyor.

"Seni gemide özledim," diyorum ve kelimelerin tadı dilimde garip duruyor. Ama doğru olduklarını da hissediyorum. Çünkü doğrudular.

"Yaptın mı?"

"Görünüşe göre seninle vakit geçirmeyi seviyorum." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Benimle bir tekne gezintisine çıkmalısın" derken gülümsediğini hissedebiliyorum. "Emin olabilirsin," diyorum ve sonra bir fikir geliyor. Benimle ya da ne istediğimle ilgili olmayan bir şey. "Hey, önce yapmamız gereken bir şey düşündüm."

"Anlat bana."

Planımı paylaşıyorum ve dudaklarının bir köşesini kıvrıyor. "Bu biraz ikna gerektirecek."

"Biliyorum. Ama kız kardeşin üzerinde bir tür sihirli etkiniz var gibi görünüyor ve sanırım kocasının bana aşık olduğunu fark etmişsinizdir."

Gülüyor. "Kesinlikle fark ettim. Ve manikür salonunda bana bunu nasıl yapacağıma dair bir fikir veren bir şey söyledi." Sesini fısıltıya düşürüyor. "Görünüşe göre, kız kardeşim ve kocası bunu arabalarda yapıyorlarmış."

Gülüyorum. "O zaman gezintiye çıkabileceklerinden emin olalım."

Hana döndüğümüzde April kız kardeşini kenara çekiyor. Tess önce kaşlarını çatıyor ama April konuşmaya devam ettikçe Tess'in ifadesi değişiyor, belki de ilgiye dönüşüyor. Onlardan uzaklaşıp Cory'nin omzuna vuruyorum ve "Çocuklarını bana ver. April ve ben bir saat boyunca onlara bakacağız. Hayır cevabını kabul etmeyeceğiz ve yerinizde olsam o saati iyi değerlendirdiğinizden emin olurum."

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum" diyor, sesinde rahatlama ve heyecan var.

April ve ben onun ailesindeki diğer kişilerin yapamadığı hiçbir şeyi yapmıyoruz. Cory karısıyla bir yerlere giderken biz sadece çocukları bebek arabalarına koyup mahallede dolaşıyoruz.

"Tess ve Cory'nin bunu daha önce yapmamış olması garip. Annem çocuklara yardım etmeyi çok sever," diyor April, Davey ve Andi'yi iterken. "Neden annemin çocuklara bakmasına izin verip bir yerlere park etmeye gitmiyoruz?"

Ama sanırım bunun cevabını biliyorum. Bazen neye sahip olmadığınızı görene kadar neye ihtiyacınız olduğunu fark etmezsiniz. "Belki de neyi kaçırdıklarını görmeye ihtiyaçları vardı, biliyor musunuz? Belki de bizi görene kadar bunun farkında bile değillerdi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Özledikleri şey biz miyiz?"

Omuz silkiyorum, şu anda daha fazlasını söylemek istemiyorum. "Belki. Belki de birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten hoşlanan bir erkek ve bir kız görmeye ihtiyaçları vardı. Belki de ihtiyaçları olan kıvılcım buydu."

"Arkadaşlığınızı seviyorum."

"Eminim Cory ve Tess şu anda birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyordur."

April gülüyor ve bu ses kalbimin derinliklerine dalıyor ve orada yuvalanmakta ısrar ediyor.

Geri dönüp onlarla otelin önündeki kaldırımda buluştuğumuzda April, Tess'in dağınık saçlarını işaret ediyor. "Karmakarışık."

Tess sırtıyor, sonra yüzü ciddileşiyor. "Teşekkür . Buna ihtiyacımız vardı." "Bunu alabildiğinize sevindim."

Cory bana elini uzatarak kocaman bir teşekkür tokadı attı. "April'ın seni buluşmaya getirmesine çok sevindim."

"Şanslı olmak için iyi bir şans tılsımıyım sanırım," diyorum gülümseyerek.

Bir dakika sonra Tess tekrar bebeği kucağına alıp küçük kızına miyavlarken, Cory de Sunnyside'a doğru ilerlerken parmaklarını oğlununkilerle birleştirir. Her zamanki gibi işimize geri döndük. Onların hayatını değıştirmedik ama belki bir geceyi değıştirdik.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nisan

"Hemen kaçmalıyız."

Elimdeki konunun ne kadar kritik olduğunu vurgulamak için pazularını tutup sıkıyorum. Kuşkusuz, koluna dokunmak konusunda art niyetli de olabilirim. Ama şu anda meselenin ciddiyetini aktarıyorum. Saat sekiz buçuk ve akşam yemeği sonrası ve Scrabble turnuvası öncesi odadayız.

Ergo, binayı derhal boşaltmalıyız.

"İyi bir kaçışı severim, ama bana nedenini söyleyin" diye soruyor.

"Annemin soru sormayı ne kadar sevdiğini biliyor musunuz? Onu bir milyon soru sormaya iten bu dürtü, aynı zamanda Scrabble oyununu kesinlikle domine etmek istemesine neden oluyor."

"Azılı bir rakip gibi görünüyor."

"Bu yüzyılın en hafif deyişi. Ama bu aynı zamanda bir maçın beşe çıkacağı ve gecenin hiç bitmeyeceği anlamına da geliyor."

"Seni kurtarmam için bana ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun, tatlım?"

Ondan kendime ve geriye doğru işaret ediyorum. "İkimizi de kurtarmalıyız ve bunu şimdi yapmalıyız."

"Onlara yürüyüşe çıkacağımızı söylemek ister misin?"

Başımı salladım. "Bizi bu işe bulaştırmaya çalışacaklar. Ben kesin bir şey istiyorum."

Odayı incelerken kaşları çatılıyor, sanki bizi serbest bırakacak kapsülü ya da kapağı arıyormuş gibi. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor bakışlarını bana çevirdiğinde.

Bu soru kalbimi sızlatıyor. Son kırk sekiz saatimi aralıksız onunla geçirdim. Onunla aynı yatakta uyudum. Onun etrafında kıvrılmış olarak uyandım. Onu öptüm. Onunla birlikte güldüm. Konuştuk, kavga ettik, konuştuk ve barıştık. Bu yüzden yüzde yüz emin bir şekilde "Evet, sana güveniyorum." diyebiliyorum.

"O zaman planımız şu."

Stratejisi basit ama riskli ve tehlike öncelikle kırık kemik olasılığında yatıyor. Parçalanmış kaval kemikleri en sevdiğim sonuç değil, ama hızlanan kalbimin ve zonklayan adrenalininin devam et dediğini inkar edemem. Ahşap yazı masasından Rahatsız Etmeyin tabelasını alıyorum, kapımızı açıyorum, koridoru tarıyorum ve her yer temiz olduğu için tabelayı kapı koluna asıyorum.

Kapıyı kapatıyorum. "Şimdi sadece salonda beni sorguladıkları şeyi yaptığımızı düşünecekler. Seks hayatımız."

Theo kaşlarını çatıyor. "Seni kurgusal seks hayatımız hakkında mı sorguladılar?"

"Hepsini bir salonda topladığınızda kadınların ne kadar meraklı sapıklar olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Bu konuda tek kelime bile etmedim ama hepsi senin yatakta bir tanrı olduğuna karar vermişti."

Göğsünü şişiriyor, omuzlarını dikleştiriyor ve bana bir erkeğin bir kadına bakabileceği en yanık bakışları atıyor. "Sence haklılar mı?"

Sorma şekli tüylerimi diken diken ediyor. Sanki öğrenmem için bir davet gibi. Kendinden emin ama ukala değilmiş gibi söylüyor. Sanki çözmem gereken bir gizemi varmış gibi.

"Aslında haklı olduklarını düşündüğümünden değil," diyorum, ona cevap verirken acele etmeden, gözlerimi onunkilere kilitleyerek. Sesim kendi kulaklarıma dumanlı geliyor. "Daha çok öyle olmalarını umuyorum."

Öylece bırakıyorum. Çünkü tepkisini seviyorum. Yumuşak, ince bir inilti. Gözlerinin kararması. Ve evet, belki ben de bir sapık olduğum için, yardım edemiyorum ama kotundaki kalınlaşmayı fark ediyorum.

"O zaman rahatsız etmemeleri gereken bir şey yaptığımızı düşünmelerine izin verelim." Arkasını döndü, ellerini pencereye koydu ve sonuna kadar iterek açtı. Bacağını pencere camının üzerinden kaldırıyor, dışarı çıkıyor ve odamızın dışındaki eğimli çatıda duruyor. İçimi bir endişe kaplıyor, ama sonra kendime bunun eğlenceli, cesurca olduğunu söylüyorum. Pencereden çıkıp çatıya tırmanıyorum. Pencereyi sonuna kadar kapattım. Theo parmağını

Dudaklar. Elimizden geldiğince gürültüsüz bir şekilde ilerlemeye çalışıyoruz ama çatı birkaç kez gıcırıyor ve inliyor. Scrabble kafalıların duymaması için sessiz bir dua ediyorum.

Hanın kenarında, kalın bir dalı çatının üzerinden sarkan uzun bir meşe ağacı duruyor. Theo eğilir ve eliyle ağacın gücünü test ederek onu sallar.

"Yeterince sağlam görünüyor." Kollarını kaldırıyor, üstündeki dala tutunuyor, sonra ip cambazı gibi sağlam olanın üzerine çıkıyor.

Nefesimi tutuyorum. Merdivenler şimdi çok daha akıllıca görünüyor. Ama onun hınzır gülümsemesine baktıkça, merdivenler çok daha az eğlenceli görünüyor.

Birkaç adımla karşıya geçiyor.

Sıra bende. Onu takip ediyorum, yerden yirmi ya da daha fazla metre yüksekte olduğumun ve bir adamla kaçmak için bir ağaca tırmandığının farkındayım. Yirmi sekiz yaşına gelip eve döndüğünüzde işte böyle olur. On yedi yaşındayken yapacağınız şeyleri yapabiliyorsunuz, ama bunları tamamen farklı nedenlerle yapıyorsunuz.

Gövdeye ulaştık ve orman jimnastiği maymunları gibi, çimenlerden yaklaşık on fit yükseklikteki en alçak olana ulaşana kadar daldan dala tırmanıyoruz.

Theo üzerine oturuyor, sonra asılıyor, sonra aşağı iniyor. Beni yakalamak istercesine kollarını kaldırıyor.

Ama bende bu var.

Oturuyorum, dönüyorum ve zıplıyorum. Dizlerim bükülüyor ama ayaklarım inişi karşılıyor. Neşeyle sırtıyorum. . Büyük kaçışımızı gerçekleştirdik. Mutlak bir zevkle birbirimize bakıyoruz. Bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz, sadece birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Sanki suç ortağımız, silah arkadaşımız gibi hissediyorum. Sanki *bu* yapabileceğimiz bir şeymiş gibi. Birlikte büyük ya da küçük maceralara atılabiliriz.

Sanki birlikte olduğumuz kişi

buymuş gibi. Elini uzatıyor.

Anladım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Theo

Kaldırıma ya da ana yola çıkmıyoruz.

"Ormandaki bütün patikaları bilirim," diye fısıldıyor ve şu anda bu muhteşem kızı ağaçlara kadar takip etmekten daha seksi bir şey varsa, da evlerin arkasından geçen bir patika. Sert toprak bir patikadan geçiyoruz. Beni götürdüğü yere doğru attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyor. On beş dakika sonra sola sapıyor ve ben de onu tepeden aşağıya kadar takip ediyorum.

Dibinde mavi cam gibi bir göl var. Sessiz ve sakın, ay ışığı suyun üzerinde süzülüyor.

"Benim arka bahçem."

Parmağımı kulağıma sürüyorum. "Özür dilerim ama buranın arka bahçeniz olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Onun gibi bir şey," diyor sinsi bir gülümsemeyle. Kolunu kaldırıyor ve işaret ediyor. Birkaç yüz metre ötede bir ev var. Büyük, görkemli ve beyaz, araziye ve göle hükmediyor.

"yer orası, tam suyun üzerinde."

Takdirimi ıslıkla dile getiriyorum. "Kahretsin, bu muhteşem."

"Öyle değil mi?" diyor mutlu bir iç çekişle. Gömleğimin omzunu çekiştiriyor. "Hadi gidelim."

Beni bahçesine götürüyor, tabii buna bahçe denebilirse. Daha çok dönümlerce yumuşak çimen ve ateş böcekleri, yaz havası ve cırcır böcekleri gibi. Uzun ağaçların arasından geçiyoruz ve gözlerimi kısıyorum çünkü en uzaktaki ağaç, yüksekte bir ağaç ev tutuyormuş gibi görünüyor. "Bu düşündüğüm şey mi?" İşaret ederek soruyorum.

Başını sallıyor. "İnşaat işlerinde iyi olan bir babanın üç çocuğundan en küçüğü olmanın avantajları. Gözlerimi kırıştırdım, ondan bir ağaç ev istedim ve o da altıncı yaş günümde benim için bir ağaç ev yaptı. Üzerinde 'April'in Ağaç Evi' yazan bir tabela bile var."

Gülüyorum. "Bahse girerim bu, erkek ve kız kardeşini dışında tutmamıştır." "Hem de hiç. Ama o tabelaya bayıldım."

Küçük bir iskeleye ulaşıyoruz. Her iki yanda bir tekne sallanıyor. Ahşap iskeleye adımını atıyor, ben de hemen arkasındayım. Kayıklardan birini çözdükten sonra şarkı söyler gibi, "Göle açılmak ister misin?" diye soruyor.

"Tabii ki."

"Bu en küçük model. Motoru yok." Pazularımı esnetiyorum. "Bu motorlar bende var."

Kürekleri bana verdi.

Böylece kendimi daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaparken buldum. Bir teknede kürek çekerken. Düzeltiyorum: El yapımı, elli iki bin dolarlık bir tekneyi ay ışığı altında, suyun üzerinde, yazın bir gölün ortasında kürek çekerken.

Bu benim hayatım değil.

Burası Brooklyn'deki bar değil.

Bu borcu tahsil eden iş kadını değil. Bu vıcık vıcık nacho değil.

Diğer yarısı böyle yaşıyor.

Ailelerinin teknelerine atlayıp suyun üzerinde süzülüyorlar ve işin komik yanı, sahip olduğu her şey için ona kızmıyorum. Ona kızgın değilim. İçinde doğduğu ayrıcalık, aramızda bir ayırım çizgisi gibi hissettirmiyor.

Belki de bu deliliktir.

Belki de onun yüzündendir.

Gölün ortasına geldiğimizde April elini şortunun cebine daldırıyor, kaşlarını oynatıyor ve bir matara çıkarıyor. Yüksek sesle gülüyorum ve ses suyun üzerinde yankılanıyor.

"Sen benim tarzımda bir kadınsın," diyorum kürekleri tekneye çekip indirirken.

"Tekila sever misin?"

"Bir panda bambu sever mi?"

Gülürsüyor ve burnu kırışıyor. Şişeyi açıyor ve ilk içkiyi alıyor. Yüzünü buruşturuyor, sonra eliyle ağzını siliyor. "Sertmiş."

Dikkatli ol, panda."

Bir yudum içiyorum. Yakıyor, ama iyi bir yanık. April suya bakıyor. "Babam bana nasıl yelken açılacağını öğretti. Tekne kullanmayı. Balık tutmayı," diyor yüzünü gece gökyüzüne kaldırarak. Gökyüzü yıldızlarla dolu. Gece mavisi örtünün üzerinde ıslık ıslık parlıyorlar. Oturduğu bankta ellerini arkasına koyuyor. "Bu gölü çok iyi biliyorum. Ben bu gölde büyüdüm. Arkadaşlarım ve ben geceleri gizlice buraya gelirdik."

"Hepiniz matara getirdiniz mi?"

"Bazen, evet."

"Uzun zamandır sorun çıkaran biriydin," diye takılıyorum.

"Bazen . Çok gizli olduğumuzu sanırdık."

"Sence ailen buraya gizlice geldiğini biliyor muydu?"

"İlk başta değil, ama bir gece arkadaşlarımla tekneden atlayıp suya girmemiz ve etrafa sıçramamız bir ipucu olabilir."

"Ailen kızdı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "O zaman hepimiz ayıktık, bu yüzden kimse çok kızmadı."

"Bizi aramaya geleceklerini söyleme şeklin bu mu?"

"O 'Rahatsız Etmeyin' tabelası kusursuzdur," diyor göz kırparak. Suyun üzerinde süzülürken bir dakika sessiz kaldık. "Bana aileden bahset, Theo."

Gerginim. Ani bir tepki. Duvarlar örmeye hazırım ama kendime April'in ona verebileceğim kadar dürüstlüğü hak ettiğini hatırlatıyorum. Bana karşı açık, dürüst ve doğrudan davrandı. "İkisi de öğretmendi. Dilbilgisine bayılırlardı. Annem kelime insanıydı ve dilbilgimizi düzeltmeye de bayılırdı."

Ben konuşurken April'in yüzünü izliyorum. Yüz ifadesi yumuşak ve misafirperver. Daha fazlasını söylememi bekliyor.

"Üzerinde 'İyi Dilbilgisi Seksidir' yazan bir tişörtü vardı. Bu bizim için utanç vericiydi çünkü onu giydiğinde herkes yorum yapardı. Kütüphaneye giderdik ve kütüphaneci bir şeyler söylerdi. Hırdavatçıya giderdik, kasiyer yorum yapardı. Kadınlar her zaman onu ne kadar sevdiklerini söylerlerdi."

"Çok yaşa iyi dilbilgisi, belli ki. Baban da böyle miydi?"

"O kadar da değil. Daha sessiz, daha iç gözlemciydi. Düşünceli bir adamdı. Yazmayı severdi. Sanırım bir kitap üzerinde çalışıyordu-" Tırnak işareti çizdim.

"-'Büyük Amerikan Romanı' ölmeden önce."

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Muhtemelen sıradan bir erkek-kız hikâyesiydi. Annem için çıldırdıyordu. Annem onun kalbiydi."

April hüzünle gülümsüyor. "Bu aynı anda hem güzel hem de üzücü." Şişeyi kaldırıyor ve bir yudum alıyor. İçkiden titriyor, sonra bana uzatıyor.

"Bu onu mükemmel tarif ediyor," diyorum. Sonra içki içme sırası bana geliyor ve alkolün içimde dolaşarak beni ısıtmasına izin veriyorum.

Şişeyi kapatıyorum ve bankıma geri yaslanıyorum. Gözlerim yukarıdaki gökyüzüne kayıyor. Tüm o yıldızlara. "Demek yıldızların altında büyüdün."

"Bu yüzden yüz boyamaya başladım."

Yukarı bakıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum. "Biri diğerini nasıl takip ediyor?"

"Yıldızlara bakmayı seviyordum ve onları resmetmek istiyordum. Yıldızlar resmetmeyi denediğim ilk şeydi."

"Bu dövmeni açıklıyor," diyorum.

"Aferin, Dedektif Theo." "İlk yıldız resminiz nasıldı?"

Omuz silkiyor ve bir içki daha alıyor. "Fena değildi ama koluma resim yapana kadar gerçekten iyi bir şey yaptığımı sanmıyorum. O zaman sanata aşık oldum ve sanırım o da bana aşık oldu."

İşine duyduğu tutku, onu delicesine çekici kılan bir başka özellik. "Yani cildiniz gerçekten sizin aracınız."

Başını sallıyor. "Kesinlikle tuval üzerine resim yapabilirim, ama büyük ölçüde teni tercih ediyorum. Garip, değil mi?"

Geçen gece aynaya bakıp üzerime çizdiği dudaklara baktığımı hatırlıyorum. "Beni boyadığında, alışılmadık bir şeydi. Şehvetliydi. Zekiceydi. Ama tuhaf değildi. Hem de hiç."

"Peki ya sen? Gençken oyunculuk yapmak istediğini biliyor muydun?"

Omurgamdan aşağı bir gerilim şimşeği çakıyor. Ben bir aktör değilim. Sadece rol *yapabildiğim* için bu işte iyiyim. "Hayır," diyorum, doğruyu söylüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Gençken hiç kadın olmak istemedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır." En azından yalan söylemiyorum.

"Bu çok garip. Yaratıcı mesleklerde genellikle gençken bu çağrıyı hissettiğimizi düşünürüm."

Yutkunuyorum. "Benim için öyle değildi." Ona karşı dürüst olamamaktan nefret ediyorum. Ama şu an ona geçmişimi açmanın zamanı değil, bu yüzden şimdiki zamanım örtülü kalmak zorunda

"Ne yapmak istiyordun?"

"İngilizce öğretmeni olmak istiyordum. Ailem gibi. Tek bildiğim buydu. Odanın önündeki adam olmak istiyordum. Gerçekten eğlendiren bir öğretmen olmak. Belki Shakespeare okurken komik sesler çıkarırdım."

Gülümsüyor. "Shakespeare'i sever misin?"

"Bunu duyduğun en garip şeymiş gibi söylüyorsun."

Dudaklarının bir köşesini ısıyor. "Garip değil. İlgi çekici. Hangi satırları beğendin?"

En iyi sahne hatibi taklidimi yapıyorum. "'Tüm dünya bir sahnedir, / Ve tüm erkekler ve kadınlar sadece oyuncular; / Çıkışları ve girişleri vardır, / Ve bir adam zamanında birçok rol oynar. Herkes bu dizenin *Hamlet*'ten olduğunu sandığı için, *As You Like It*" diye ekliyorum. "Ya da *Othello*'dan şu: 'Benden olduğum gibi bahset.... O zaman konuşmalısın / Akıllıca değil ama çok iyi seven birinden."

"Buna inanıyor musun?" diye soruyor.

"Bence *Othello*, Disney'in *Aladdin*'de papağana çevirdiği bir adama karşı savunmasız olan kıskanç bir piçti," diyorum ve gülüyor. "Annem o oyunu, *Aladdin* filmini modern bir örnek olarak kullanarak öğretti. Öğretmenlik yapamayacak kadar hastalanmadan önceki son derslerinden biri o oyundu. Sekizinci sınıftayken İngilizce öğretmenimdi."

Gözleri büyüdü. "Öğretmen olarak annen vardı."

"Ben o adamdım." Başparmağımı ve işaret parmağımı alnıma vurarak

L.

"Shakespeare öğreteceğini mi sandın?"

"Dürüst olmak gerekirse, onun eserlerinin ince anlamlarını hiçbir zaman gerçekten anlamadım.

Ama alıntılar bana çok havalı geliyordu. Onları bu küçük taşınabilir kayıt cihazına kaydederdim. Farklı seslerle uğraşıyordum. Söylemesi havalı kelimelerdi ve onlarla oynayabilmek hoşuma gidiyordu. Bir kovboy, bir kamyon şoförü ya da bir bataklık yarattığı gibi sesler çıkarabiliyordum."

Öne eğiliyor, çenesini elinin arasına alıyor. "Sanki sesini karıştıran bir DJ gibisin."

Başımı sallıyorum, bu karşılaştırma hoşuma gidiyor. "Evet, belki de öyleydin."
"Öğretmenlik mi yapmak istiyorsun? Bar işletmek? Oyunculuk mu? Telefona Shakespeare parçacıkları kaydetmek?"

Gülüyorum ve başımı arkaya yaslayıp gecenin uçuşumuna bakıyorum. Çocukluk hayallerimden o kadar uzaklaşmışım ki. Artık onları gerçekten düşünemiyorum. Ya da belki de sorun benim düşünememiş olmamdır. "Yukarıdakilerin hepsini ve hiçbirini yapmak istiyorum." Bakışlarımı ona geri çeviriyorum. "Ama şu anda bunların hiçbirini düşünmüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Sen," diyorum ve bu şimdiye kadar söylediğim en dürüst şeymiş gibi geliyor. "Beni buraya neden getirdiğini. Artık senin sahte randevun olmadığını." Şişeyi aldım ve bir yudum içtim. Aklımdan geçenleri söylediğim için ödülüm. Likör her yerimi ısıtıyor ve hafif bir vızıltıya doğru ilerliyorum.

"Şimdi neyim ben?"

Bir ateşböceği geceye karşı titreyerek geçiyor. Su teknenin tahtasına sürtünüyor.

Kabı teknenin zeminine bırakıyorum ve onun koyu yeşil gözlerine bakıyorum. Aramızdaki sıcaklık yayılıyor gibi. Hava çatırdıyor.

"ne boyayacağını söyleyecek olan kadın ." Dudaklarının köşesini kıvrıyor. "Ne?"

Gülüyorum, çünkü sorusunun alt metnini duyabiliyorum: *Neden romantik bir anı boyadan bahsederek mahvediyorsun?* Ona hatırlatıyormuşum gibi elimle bir yuvarlanma hareketi yapıyorum. "Trende, üzerime ne boyayacağını sordum. Birkaç gün içinde sormamı ve daha iyi bir cevabın olacağını söyledin."

Başını sallıyor, hatırlıyor.

"Anlat bana," diyorum, çünkü yaptığı iş beni büyülüyor. Bana anlattığından beri büyülenmişim ve dudaklarımı boyadığından beri ilgim daha da arttı.

Gözleri karanlıkta bile parıltıyor gibi. Yumuşakça konuşuyor. "*Yıldızlı Gece.*"

"Resim mi? Van Gogh'un." Başını

sallıyor.

"Resim yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Üzerime çizeceğin şey bu mu?"

Elini omzuma doğru kaldırıyor. "Şuradan. Ben olsam oradan başlardım."

Ruh hali amansızca çocukluk hayallerinden uzaklaşıp günümüze kayıyor. Sadece şimdiki zamana. Aramızda enerji dolaşıyor. Bu gece bir şeyler olacağına dair aklımda hiç şüphe var mıydı? Ne, ne kadar ya da ne kadar uzak bilmiyorum. Ama ona dokunma arzusuyla tenimin her yeri ısınıyor.

Ve dokunulmak için.

"Göster bana," diyorum ve tişörtümün eteklerini tutup çekiştirerek çıkarıyorum.

Nefesi kesiliyor. Dudaklarını yalıyor. Gülümsememi engelliyorum. Evet, beni daha önce de üstsüz görmüştü ama şu anda verdiği tepkinin, ağırlık kaldırmak ya da sabah erkenden spor salonuna gitmek için beni motive eden her nedene benzediğini inkâr edemem. "Omzunu gece mavisine boyardım ve sonra ilk parlak girdaplı yıldızı eklerdim. Tam oraya." Bana dokunduğunda içimden bir kıvılcım geçiyor. "Göğsünün her tarafına daha fazla mavi kıvrım eklerdim, onu tuvalim yapardım.

Sonra da yıldızların sarı ve altın ışıklarını boyardım," diyor parmağıyla fırçayı taklit ederek. Van Gogh gibi pec'imın üzerine bir taslak çiziyor. İçimden bir inilti geçiyor. "Tabloda on bir yıldız var ve ben hepsini senin üzerine çizirdim." Parmaklarını göğüs kaslarımdan karın kaslarıma doğru uzatıyor.

Sanki bir yarışta koşmuşum gibi derin nefes alıyorum. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

"Ben olsam burada bitirirdim." Parmaklarının uçlarını yumuşak bir şekilde karın kaslarımda sert düzlemlerinde, kot pantolonuma kadar gezdiriyor. Gözleri ellerini takip ediyor. Bana bakmıyor. Aklının gözünde yarattığı şeye bakıyor. Hayal ettiği şey onu büyülüyor. Parmaklarına, üzerimde bir resmin taslağını çizerken kendi dünyasında kayboluşuna bakıyorum. Yanıyorum. Şehvetle. Arzuyla. Derin ve güçlü bir ihtiyaçla. Ona bağlı hissetmek istiyorum.

"Seni öpmek istediğim kadar hiç kimseyi öpmek istememiştim." Yüzünü kaldırıyor ve gözlerini kırıştırıyor, sanki sanatsal bulanıklığından çıkıyormuş gibi.

"Sarhoş musun sen?"

"Tanrım, hayır." Sonra tehlikeli bir fikir kafama yerleşti. "Öyle misin?"

Lütfen hayır de.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Biraz çakırkeyifim ama sorun değil." "Neden sordun?"

Dudaklarını yalıyor. "Söylediklerinde ciddi olduğundan emin olmak istedim." "Sana ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim."

Ellerimi dizlerine koyuyorum ve onu öpmek için uzanıyorum. Dudaklarını benim için ayırıyor, tatlı ağzını açıyor ve iç çekiyoruz. İnliyoruz. Öpüşüyoruz.

Dudaklarımız bir araya geldiğinde, bize uyan bir ritim buluyoruz. Hem hassas hem de sert. Yoğun ve şehvetli. Kirli ve romantik.

Ellerini saçlarımda dolaştırıyor, parmaklarını saç tellerimin arasından geçiriyor ve seksi bir iç çekiş çıkardığında ateşim yükseliyor.

Öpüşmeyi kesiyorum ve kalçalarını kavriyorum. "Yaklaş," diye fısıldıyorum kabaca. "Aramızda bir boşluk var ve ben bundan hoşlanmıyorum. Üzerime gel."

O ayağa kalkarken sağlam tekne hafifçe sallanıyor ve oturduğu yerden kalkıp dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak üzerime oturuyor. Elleri kollarımda geziniyor ve pusula dövmemin üzerinde duruyor. "Neden pusula?" diye sorarken boynumu öpüyor.

Onu itiyorum. "Kendimi kaybolmuş hissettim. Bazı şeylerin sabit olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı."

"Yıldızlar gibi mi?"

"Evet, yıldızlar gibi," diye yankılanıyorum kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekerken.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor.

"April?" "Evet?" Sesi hülyalı geliyor.

"Anlattığımız tüm hikayeler bana doğru geliyor." "Bana da her zaman gerçek gibi geldiler."

Köprücük kemiğini ısırdım. "Başından beri. Seninle tanıştığım andan itibaren. Bunu asla unutma, tamam mı?"

Ellerini başımın etrafında daha sıkı kavuşturuyor. "Yapmayacağım. Benim için de öyle."

Ona sürtünüyorum. Bütün kıyafetlerini çıkarmak istiyorum. Onu tecrübe etmek istiyorum-etten ete, tenden tene. Ama çok erken. Bunu yaptığımızda, onu bırakmamın daha da zor olacağını biliyorum. Beni terk ettiğinde hayatıma devam etmek benim için daha zor olacak. Kalçalarının arasından itiyorum. "Seninle tanıştığım ilk gece seni düşünmüştüm," diyorum ağzımdan kaçırarak.

Daha fazla baskı, daha fazla sürtünme isteyerek kalçalarını aletime doğru sallıyor. "Nasıl? Beni nasıl düşündün?"

Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Ağzın, seviyorum. Dudakların. Beni derinlere götürdüğünü hayal ettim."

Hınzırca sırtıyor. "Seni pis adam. Doğrudan para atışına gitmene bayıldım."

Gülüyorum. "Ağızına bayılıyorum. Sadece dudakların çok güzel olduğu için değil," diyorum ve ağızımı onun kine yapıştırıyorum. Onu sertçe öptüğümde şaşkınlıkla nefesini tuttu. Sert. Tüketen her öpücüğü kalçalarımın bir yumruğuyla eşleştiriyorum. "Bu dudaklarla söylediğin her şeye bayılıyorum."

"Ama bahse girerim senin fantezinde konuşmuyordum," diyor ipeksi bir mırıltıyla. "Eminim emiyordum."

"Ah lanet olsun," diyorum aletim daha da kalınlaşırken ve arzu omurgamdan aşağı fırlarken. "Beni derinlemesine emiyordun ve ilk kez seni düşünerek boşaldım."

Göz kırıyor. "Benimle birden fazla kez mi yattın?"

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum. "Evet. Duş. B ve B. Sen benim hayalimdesin."

"Aman Tanrım," diyor, başını geriye atıp boynunu ortaya çıkarıyor ve uzun, seksi bir inilti çıkarıyor. Ay ışığı solgun teninde çizgiler oluşturuyor. "Ben de öyle. Buradaki ilk gecemde. Kendime dokundum. Seni düşünerek suyun altına girdim."

Daha sert, daha hızlı sallanıyorum, onu öpüyorum ve öpücüklerim daha ıslak, daha derin oluyor çünkü zihnim bembeyaz bir bulanıklık içinde. duşta, parmaklarını becerirken hayal ediyorum. Sonra ona zoom yapıyorum, şimdi kıyafetleriyle beni beceriyor. İnliyor ve pantolonunu indiriyor ve nefesi daha hızlı, daha düzensiz patlamalarla geliyor. Saçımı çekiştiriyor, sırtını dikleştiriyor ve haykırıyor. "Durma! Lütfen durma!"

"Asla," diyorum ve hızlanmaya devam ediyorum. Böyle zevkin sınırlarında geziniyor, mutluluğunun peşinden koşuyor. Yanakları kızarıyor ve ağız en güzel O'ya dönüşüyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor.

Ohhh.

Evet.

Lütfen.

O çok şehvetli. O kadar güzel ki. Ve ben çok berbat durumdayım çünkü onunla durmak istemiyorum. Vücudundan aşağıya doğru bir ürperti yayılırken, akıllara durgunluk veren bir nefesle paramparça oluyor. Yıldızların altında, gölde yüzerken bana binerken parçalanışını izlemek muhteşemdi.

Adımı söyleyerek.

Otuzuncu Bölüm

Nisan

Duruyoruz.

Derhal.

Ama durmak istemiyorum.

Onun da benim kadar iyi hissetmesini istiyorum. Dişlerini sıkıyor ve sıkı bir nefes alıyor. Nazikçe ama sertçe beni üzerinden itiyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Bana sürtünmeni istemediğimden değil. İstiyorum. Ama boşalmaya çok yakınım."

"Ama gelmek eğlenceli."

Bir başkasının nezaketiyle orgazm olmak daha da güzel ve ben de orgazmın bir başkası tarafından size sunulduğunda ne kadar güzel olduğuna dair bir tazeleme dersi aldım.

Vücudum parlıyor. Başım endorfin ve sersemletici şehvetle dolu. Tüm kurallarım, tüm sınırlarım paramparça oldu- ve şu anda umurumda değil. Belki de bu anın ötesini bile umursamıyorum. Belki de böyle geceler devam edebilir? Kalbim daha sert çarpıyor, kafamdaki soruya cevap veriyor.

Aptal kalp.

"Gelmek çok eğlenceli, ama -bana deli deyin- pantolonumun içine boşalmak ve sonra da bu şekilde hana yürümek istemiyorum," diyor.

"Seni boşaltmamın başka yolları da var," diyorum, cesur ve pervasız hissederek.

Gözlerini devirerek gülüyor. "Bekle, cupcake. Sadece benimle bekle. Anın tadını çıkar. Şu anda sadece seninle olmak istiyorum."

Bu da kulağa çok hoş geliyor. Onunla geçirdiğim her saniyeyi yalayıp yutmak istiyorum. Bu zamanların tadını çıkarmak istiyorum. Teknenin zeminine yerleşip birbirimize sokulduğumuzda, kolu bana dolandığında göğsümden aşağı sıcak bir kızarıklık yayılıyor. Yan tarafa eğilip şişeyi alıyor ve bana uzatıyor. İçiyoruz, teknenin zeminine uzanıyoruz ve yaz gecelerinden, büyümekten ve kurduğumuz hayallerden bahsediyoruz. Yıldızlara bakıyoruz. O kadar romantik ki, hiç bitmesin istiyorum.

Ona Orion'un Kuşağı'nı ve Büyük Kepçe'yi gösteriyorum ama takımyıldızlar hakkında bildiklerim bu kadar, bu yüzden diğerlerine isimler uyduruyoruz. Güneyde parıldayan bir yıldız Güney Şişesi olurken, tam tepemizdeki yıldızlardan oluşan pürüzlü bir çizgi Küçük Köpek Işıkları olarak adlandırılıyor. Theo sanki mizahın doruğuna ulaşmış gibi bir kahkaha atıyor; sonra bana sokulup boynumu öpüyor. Öpüşmelerimiz öncekinden daha ıslak, daha uzun ve biraz daha sarhoş.

Tekila ve Little Puppy Lights'ın verdiği cesaretle fermuarını çekiştirerek indiriyorum. "Sana dokunmama izin ver."

Gülüyor ve başını sallayarak pantolonunun fermuarını çekiyor. "Şimdi işlemem lazım."

Gözlerimi deviriyorum. "Romantizm buraya kadarmış." Ayağa kalkıyor ve ben bir saniye ona bakıyorum. "Göle mi işeyeceksin?"

Ağzından alaycı bir ses çıkıyor. "Bu iğrenç." Omuz silkiyorum. "Mitch eskiden bunu yapardı."

"Bu daha da iğrenç. İşte bu yüzden göle işlemeyeceğim. Orası ailenizin gölü. çişimi yapmayacağım."

Kürekleri tutuyor ve bizi kıyıya çekiyor. Tekneyi bağladıktan sonra uzaktaki evi işaret ediyorum. "Küçük çocukların odasını kullanmana izin verirdim ama anahtarım yok ve aslında kapıları kilitli tutuyorlar."

"Kapıları kilitli tutmak akıllıca," diyor. Sonra göz kırpmıyor ve başını bana yaklaştırıp fısıldıyor. "Suç her yerde."

Ona vurdum. "Güvende olmak her zaman en iyisidir."

"Her zaman cupcake," diyor ve burnumun ucuna bir öpücük bırakıyor. Belini kavriyorum ve onu daha sert öpüyorum. Tekiladan mı yoksa ondan mı daha çok emin değilim. Ama dudakları dudaklarımın üzerinde kayarken, onun kazandığına karar veriyorum. Theo'dan kesinlikle sarhoş olmuş durumdayım ve bir içki daha istiyorum, sonra bir tane daha, sonra da yol için bir tane daha.

Patates cipsi gibi. Bunu ona ormana doğru yürürken söyledim. "Sen Lay's'sin."

"Cips gibi mi?"

Başımı salladım. "Sadece bir tane yiyemezsin."

Gülüyor. "Bütün mü istiyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?" "Evet, elimi daldırmaya devam edeceğim ve daha fazlası için geri döneceğim."

Aşağı bakıyor, ellerime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Seni durdurmayacağım." Fısıltıyla söylenmiş bir söz gibi. Birleşen ellerimize bakarken kalbim küt küt atıyor.

Parmaklarımı nazikçe sıkıyor ve bu, kalbimin merkezine kadar bir titreşim gibi bedenimde yankılanıyor. Sonra telefonu alıyor ve el ele tutuşmayı bırakıyoruz. Ekranı baktığında yüzü aydınlanıyor. "Ben Heath."

"Hey, dostum," diyor. Sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. Saf neşe gibi geliyor.

Çimlerin üzerinde yürürken bizi dinliyor. "Beni süper güçler hakkında konuşmak için mi aradın?" diye soruyor gülererek. "Dostum, bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Zihnimi seçtiğim tek zaman bu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Theo kıkırdarken başını sallıyor.

"Zaman kontrolü çok tehlikeli ve zihin kontrolü nihai süper güç olur." Sesi daha önce hiç olmadığı kadar mutlu geliyor.

Bir duraklama daha.

"Lacey zaman kontrolünü mü seçti? Bir saniye bekle. İşemem lazım. April'la bir dakika konuş. O harika biri." Telefonu bana doğru itti ve ben gözümü kırpıttım. Kardeşimle konuşmamı mı istiyor?

Theo gölgelerdeki bir çalılığa yürür.

Elimdeki telefona bakıyorum ve kardeşinin numarası bana yanıp sönüyor. Boston'da olduğunu alan kodundan anlıyorum. Kulağıma götürüyorum. "Merhaba. Ben April ve belli ki harikayım."

Beni içten bir kahkaha ile karşıladı. "Hey, Effing Awesome April," diyor ve benim kelime seçimime uyduğunda gülümsüyorum, çünkü bu onun dinlediğini gösteriyor. "Bana bir şey söyle. Kardeşim uslu duruyor mu?"

Heath'in benimle konuşmaya bu kadar rahat girmesine gülüyorum. "Evet, o harika biri. Wistful'daki aile toplantısındayız."

"Öyle mi?"

"Evet ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de zaman kontrolünü seçerdim. Herkes evrenin dokusundan, kaderden ve bir tanesinin kelebek etkisinden endişeleniyor."

Zaman kontrolünü süper gücünüz olarak seçtiğinizde milyonlarca şeyi değiştiren bir şey. Ama ben derim ki, denemeden bilemezsiniz."

Heath ısılık çalarak takdir eder. "Kahretsin, ruhunu sevdim." Mırıldanıyor. "Hevesli mi? Connecticut'taki o süslü kasaba mı?"

"Evet. Ben burada büyüdüm. Gelmiş geçmiş en iyi kasaba. Wild ThunderCoaster'ın, beluga balinalarının, Denizcilik Müzesi'nin evi" diyorum ve kasabamızın sloganını tekrarlıyorum.

"Ben hız trenlerini çok severim, kardeşim de öyle ama onu dönme dolaba bindirmeyin. Onlardan nefret eder. Onu dehşete düşürüyorlar."

Kalbim sıkışıyor. Bu bilgi onu çok insani gösteriyor. "Uyardığın için teşekkürler." Göz ucuyla Theo'nun gölgelerin arasından çıkıp çimenlerin üzerinde çıtırdayarak yürüdüğünü görüyorum.

"Geri dönüyor. Seninle sohbet etmek güzeldi." Ekrana bir kez daha bakıyorum, sonra telefonu Theo'ya veriyorum.

Alnıma bir öpücük bırakıyor. Kardeşiyle konuştuğum için bir teşekkür gibi geldi. Bunun bana neden bir öpücük kazandırdığından emin değilim ama kabul ediyorum.

"Hey, dostum. Gitmem lazım. Lacey'e selam söyle. Oh, bekle. Az önce zihin kontrolümle yaptım. Her neyse, bir süre daha April'la takılacağım."

Bir duraklama var.

Gülümsemesi yayılır. "O benim kız arkadaşım."

Gözleriyle karşılaştığımda kalbim daha çok çarpıyor. Bunu yepyeni bir şekilde ifade ettiğini söylüyorlar.

* * *

Bu bir yaz mucizesi. Döndüğümüzde, otel çoğunlukla sessizdi. Sadece Katie uyanık, oturma odasında kitap okuyor, kızıl saçlarını dağınık bir topuz yapmış. Turuncu kedi Mo kucağında kıvrılmış, mırıldanıyor.

Sırıttır. "Gizlice çıktığın gece nasıldı?" Ona boş bir bakış atıyorum, aptalı oynuyorum.

Mavi gözlerini deviriyor. "Scrabble için seni bulmaya gönderildim ve Rahatsız Etmeyin tabelasını gördüm. Ama odan sessizdi, ben de bizi atlattığını düşündüm."

Ona şüpheyile bakıyorum. Benim müstehcen, edepsiz kuzenim. "Gerçekten kulağını kapıya dayayıp dinlememen gereken şeyleri görmek için mi dinledin?"

Rahatsız mı edeyim?"

Başını sallıyor, kabulleniyor. "Kesinlikle." Ciltsiz kitabı havaya kaldırıyor. "İğrenç bir seks sahnesi okuyorum. Kulağımı kapınıza dayayıp ne yaptığınızı görmem sorun olur mu sanıyorsunuz? Hiç de bile."

Burnumu kırıştırıyorum. "Eğer beni dinlemek istiyorsan, bunun seni gülünç derecede yaramaz yapabileceğini hissediyorum."

"Eğer ayakkabı uyarsa..." Theo onun maskaralıklarına gülerken Katie ayağını uzatır, terliği parmaklarının ucundan sarkar.

"Arama ve kurtarma göreviniz sonuçsuz kaldıktan sonra herkese ne söylediniz?"

"Onlara gerçeği söyledim. Kapınızda bir çorap vardı ve bunun kutsallığını ihlal etmek benden uzak olsun."

"Sen kendi kendini atamış mükemmel bir kanat kadınısın," diyorum. Tırnaklarına üflüyor. "Şimdi söyle bana. Nereye gittin?" Kaçamak bir şekilde omuz silkiyorum. "Etrafta."

Katie beni işaret ediyor, sanki beni daha da suçüstü yakalamış gibi. "Bunu annenin golf arabasında yapmadın, değil mi?"

"Neden gidip bir tur atıp ?" Ona geri fırlatıyorum. Theo çılgınca sırıtıyor, açıkça etkilenmiş.

Katie onun kalçasını tokatlar. "Sen gerçekten de pis bir kızsın. Kaniş gezdiricinin senin için yanlış olduğunu biliyordum. Annen ve benim annem sana buradan iyi adamlar bulmamız gerektiğini söylediklerinde, hepimiz önerilerimizi sunduk ama ben senin dövmeli bir Hottie McTottie'ye daha uygun olduğunu hep biliyordum," diyor ve kaşlarını kasıtlı olarak müstehcen bir tavırla Theo'ya doğru oynatıyor.

Bir kolunu bana doladı. "O benim için mükemmel bir seçim." Yanağıma bir öpücük konduruyor. Bana yaptığı her şey sihir gibi geliyor.

Katie, "Dürüst olmak gerekirse, Jeanie'nin seni tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünüyorum çünkü ona henüz torun vermediğim için canı sıkılıyor," diyor.

"Sen ve Joe istiyor musunuz?"

"Bir gün. Hazır olduğumuzda. Ama henüz değil. Annem senin annenle bir araya geldi ve sana bir erkek bulmak için plan yapmaya başladılar."

"Ve iyi ki ona kimseyi ayarlamamışsın," diyor Theo, ses tonunda bir sahiplenme notuyla. "Aksi takdirde, herkesin önünde tam bir alfa olmak zorunda kalırdım."

Katie minnettar bir inilti çıkarır. "Joe'nun görevinden döndüğünde bana yapmasını istediğim şey bu. Tam alfa yap. Kulağa hoş geliyor

Bu."

"Elbette biliyorsun," diyorum.

"Oh, kanepede iyi bir atış yapmayı sevmiyormuş gibi davranma."

Yanaklarım kızardı.

Katie çenesini Theo'ya doğru kaldırır. "Git ve kızaran April'ımız için bir şeyler yap."

"*Neden olmasın ki?*" der gibi omuz silkiyor. Yüzünü bana dönüyor, omuzlarını indiriyor ve kollarını belime doluyor. Bir anda beni havaya kaldırıyor ve beni sağ omzuna kaldırıp omzunun üzerinden bırakıp boştaki eliyle Katie'ye hayali bir şapka uzatırken şaşkın bir "Oh!" sesi çıkarıyorum. "Tam bir mağara adamı olup kadınımı üst kata çıkarma vaktim geldi."

Katie muzaffer yumruğunu havaya kaldırır. "Woohoo! Git ve ona güzelce ver."

"Katie, bir dahaki sefere şehre geldiğinde striptiz kulübüne götürmemi hatırlat. Tam sana göre olurdu," diyorum kuru bir sesle.

Theo merdivenlerden yukarı ilk adımlarını atarken, "Özel cüzdanımı açıp tüm bir dolarlık banknotlarımı alacağım," diyor.

Reklamdaki gibi. Tıpkı alakart seçeneklerinden biri gibi. Hayatım bir GigsForHire reklamını taklit ediyor ve Theo beni ikinci kata taşırken gülüyorum, daha mutlu olamazdım.

Odaya ulaştığımızda, rahatsız etmeyin levhası hâlâ kapı kolunda sallanıyordu.

Beni yere bıraktı.

"Sen güçlüsün," diyorum, bariz olanı söyleyerek. O da gülümsüyor. "Sen hafıfsin."

"Bu bir kadına söylenebilecek en tatlı şey." Gülüyor ve kapının kilidini açıyor.

İçeri girdiğimde, yeni bir çift külot, bir atlet ve uyku şortu aldım. Üstümü değiştirmek için banyoya gidiyorum. Mezuniyet balosundaki bir genç gibi onu kuru kuru becerirken doruğa ulaşmış olsam da, onun önünde üstümü değiştirmenin samimiyetine hazır değilim. Dişlerimi fırçaladıktan ve yüzümü yıkadıktan sonra odaya dönüyorum ve düşük askılı uyku pantolonunu giyiyor. O banyoda sırasını beklerken ben ellerim için biraz losyon alıp ovuyorum. Işıkları kısıyorum, yorganın altına giriyorum ve bundan sonra olacakları bekliyorum.

Şu an ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok. Nasıl davranacağımızı. Ne söyleyeceğimizi. Bütün gece tavşanlar gibi öpüşüp öpüşmeyeceğimizi. Pek çok şey hakkında hiçbir fikrim yok, ama flört kurallarımı bir kenara atmak bana bunu yaptı.

Banyo kapısı gıcırdayarak açılıyor ve yatakta bana katılıyor. "Ailenin seni bu gece gölde yakalamamasına sevindim."

"Ben de öyle. Özellikle de daha önce hiç bir erkeği göle götürmediğim için."

Sessizlik çöküyor ve sesinde şaşkınlıkla birlikte merak da var.

"Gerçekten mi?"

"Doğru."

"Beni neden aldın?"

Dilimi dışarı çıkarıyorum. "Sen ." Gözlerini deviriyor. "Ciddiyim."

"Peki," diyorum, sanki bana bir maliyeti varmış gibi. "Seni yıldızların altında soymak istedim. Hepsi bir komploydu."

Belimi gıdıklıyor, ben de . "Ciddi , değil mi?"

"Benim için zor olduğunu kabul etmeliyim." Sert bir ifade takınıyorum. "Ama ben oldukça ciddiym. Seni soymak *istedim*. Ve sen beni reddettin. Sana dokunmama izin vermedin."

"Bunu konuşmuştuk," diyor kasıtlı olarak ciddi tonda, sanki beni uyaran bir profesör gibi.

"Çok pratiksin," diyorum sahte bir iç çekişle; sonra bir elimi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. *JBF* saçları. "Seni göle götürdüm çünkü senden hoşlanıyorum ve yıldızların altında senin tarafından öpülmek istiyorum."

Gözleri kapalı süzülüyor. "Böyle şeyler söylüyorsun...." Kalbim küt küt atıyor. "Ve...?"

Gözlerini açıyor. "Ve bu bana bir şey yapıyor."

Karıncalemalar vücudumdaki her bir moleküle yayılıyor. Süzülüyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum."

Yüzümü ona dönüyorum ve tırnaklarımı mürekkebinin üzerinde gezdiriyorum. "Değişmezini bulmanı istiyorum."

Titriyor ve parmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Seni yıldızların altında öpmek istiyorum."

"*Yıldızlı Gece*'yi sana gerçekten resmetmek istiyorum," diyorum, bu itirafları ortaya dökerken sesime sinirlerim karışıyor. Sadece cinsel değil. Onlar konuşuyor

çok daha fazlası. "O zaman bütün gece beni öpmeni istiyorum, ta ki boya üzerime akana kadar. Göğsüme. Vücudumun her yerine."

Gözleri parlıyor ve beni yutmak ister gibi bakıyor. "Demek istediğim de bu. Böyle şeyler söylüyorsun April," diyor ve bir elini kabaca saçlarında gezdiriyor.

"Bunu söylemenin nesi yanlış?"

Sertçe nefes alıyor. "Bu birinin bana söylediği en seksi şey."

Elimi kolunda gezdiriyorum. "Gece mavisini ve parlak altınla kaplanmış olurduk."

"Seninle birlikte boyaya bulanmak istiyorum," diye mırıldanıyor ellerini saçlarımda dolaştırırken.

Tırnaklarımı karnının üzerinde gezdiriyor, pantolonunun bel bandında dans ettiriyorum. "Bana tatlı, kirli şeyler fısıldamanı istiyorum. Ve sonra onları yapmanı."

"Seni her yerinden öpmek gibi mi?" diyor ve ben titreyerek evet diye fısıldıyorum. Bir elini bacaklarımdan arasına kaydırıyor, şortumun pamuğunun arasından bir avucunu bana doğru bastırıyor. "Yala seni," diye mırıldanıyor. "Öp, em ve yüzümün her yerine yayılana kadar tüket."

"Oh Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Bırak beni. Bırak beni," diyor ve bu kirli, tehlikeli bir yalvarış.

Elini itecek iradeyi kendimde buluyorum. "Bunu bana yapsaydın, sessiz kalamazdım. Zevkten çılgın atardım. Hepsi duyacak."

O kadar geniş ve gururlu gülümsüyor ki.

"Ayrıca, sana dokunma sırası bende." Elim ereksiyonunu örtmek için dışarı fırlıyor. Avucumu ona doğru bastırıyorum, ne kadar sert olduğunu, ne kadar kalın olduğunu görünce heyecanlanıyorum. kadar seksi bir şekilde inliyor ki, sadece çıkardığı sestense bile tekrar boşalabileceğimi düşünüyorum. "Seninle tanıştığımndan beri paketine bakıyorum." Elimini onun sert uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum.

"Biliyorum" diyor, içime girerek. "Bu kadar açık mı?"

"Evet," diyor törpüleyerek. "Gözlerin sürekli aşağı kayıyor."

Gülüyorum. "Baktığım için tutuklandım."

"Dokunduğun için seni tutuklamayacağım." "Dokunabilir miyim? Dokunabilir miyim?"

"Tanrım, lütfen."

Sesi çok muhtaç ve çaresiz geliyor ve onunla her şeyi yapmak için can atıyorum. Ama onunla burada uyumak istemiyorum. Herkesin uyuması umurumda . Bu olduğunda yalnız olmak istiyorum, gerçekten yalnız.

Yani *eğer* olursa.

Elimi pantolonunun elastik bel bandından aşağı, boxer külotunun içine kaydırıyorum ve ona dokunuyorum.

Ben titriyorum. O titriyor.

Dudakları ayrılıyor, inliyor ve ben onu okşarken dudaklarından kelimeler dökülüyor.

Aman

Tanrım.

Sikeyim.

Çok iyi hissettiriyor.

Daha fazla. devam et.

En seksi sesleri çıkarıyor ve ben neredeyse eriyorum. Harika hissettiriyor. Teni çok yumuşak ve çok sert. Nabızı atıyor. Okşuyorum, dokunuyorum ve elime doğru itiyor. Gözleri sıkıca kapanıyor.

"Daha hızlı yapabilir misin? Sadece biraz daha hızlı," diyor ve sesindeki çaresizlik içime işliyor, ağır bir sızı gibi bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Hızlanıyorum, avuçlarımı sıkıyor ve daha hızlı hareket ettiriyorum. Ellerim losyondan dolayı hâlâ kaygan. Sanırım yardımı oluyor. Bence ihtiyacı olan tek şey bu.

"Utanç verici bir hızla boşalacağım," diye fısıldıyor kırık bir pantolonla.

Mutlu bir aptal gibi gülümsüyorum. "Seni parçalanırken izlemek istiyorum."

İnliyor ve bir elini kafatasıma sarıyor, elime doğru sallanırken yüzünü buruşturuyor. Nefesi hızlı geliyor, konuşması kesik kesik. "Bu mükemmel. Bunu yapmaya devam et."

Durmak istemiyorum. Onun parçalara ayrılmasını istiyorum. onu izlemek istiyorum. Çok geçmeden olabildiğince sessiz bir şekilde inliyor ve ismim onu takip ediyor. Söyleyiş şekli kulağa iğrenç geliyor.

Nisan. Geliyor.

Sonra elimde, kalın ve sıcak, nefesi kulağımda ve ağzı boynumda. Bir dizi takdir dolu küfür savurdu. Vücudu sarsılıyor. İnlemeleri durmuyor. Dudakları yaramaz bir sırtışa dönüşüyor. O kadar memnun görünüyor ki, içimden kına yakıyorum.

"Bağımlılık yapıyorsun." diye fısıldıyor. Onun bağımlı olmasını istiyorum. Benim olmasını istiyorum.

Yataktan çıkıyorum, ellerimi yıkıyorum ve soğuk yorganın altına girerek ona dönüyorum.

Bir ping sesi havada süzülerek beni irkiltti. "O da neydi?"

Sese doğru dönüyorum. Tekrar geliyor, pencere camına çarpan bir çınlama. Theo usulca gülüyor. "Sanki bir sincap meşe palamutlarını pencereye fırlatıyor."

"Belki de dikkatimizi çekmeye çalışıyordur."

"Dikkatini çekmek için pencereye meşe palamudu attığım zamanı hatırlıyor musun?" diyor, beni daha yakına çekerek bir kolunu belime doluyor.

"Evet. Kavga ettik. Pencereden tırmanıp benimle barışmak istedin."

Boynumun arkasına bir öpücük konduruyor ve beni ürpertiyor. "Yatağa kızgın girmeyi sevmiyorum," diyor fısıltıyla; sonra dudakları tenimde geziniyor ve konuşma kesiliyor. Bunların ne anlama geldiği hakkında konuşmuyoruz. Bilmek istediğimden bile emin değilim. Aslında, hiç konuşmuyoruz. Bunun yerine beni kaşıklıyor ve ben de bunun sarılıp uyuduğumuz zaman olduğunu varsayıyorum. Ama elini karnımda gezdiriyor. Tenimde geziniyor, parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıyor ve beni ne kadar tahrik ettiğini fark ediyor.

"Çok ıslak, yumuşak ve kaygan."

Parmakları üzerimde gezinirken ona doğru eğildim.

Sesleri kulağımı dolduruyor. İnlemeleri, nefesi, bana olan arzusu. "Sana dokunmadan duramıyorum, April."

"Durma."

Parmaklarını üzerimde gezdirirken nefesim kesiliyor. Acele etmiyor, söz verdiği gibi kendi sesini kullanarak tatlı, müstehcen sözcükler fısıldıyor. Karakter yok. Numara yok. Sadece Theo.

Sana dokunmayı seviyorum.

Çok , değil mi? Tekrar gelmeni istiyorum.

İstedikini yapıyorum ve sanki bir patlama oluyor.

Benim de bağımlısı olabileceğimi düşündüğüm sessiz, muhteşem, mutluluk verici bir patlama.

Ya da belki de zaten öyleyim ve bu yüzden aile buluşmasının bitmesini istemiyorum. Onunla geçirdiğim bu zaman dilimi bir tatil gibi, ama son bize doğru hızla yaklaşıyor ve zaman sanki daha da hızlı akıyormuş gibi geliyor.

Burada geçireceğim günlerin sonunu geciktirmek istiyorum. New York'taki normal hayatıma dönmeden önce onunla her anı yaşamak, boyalarımı taşımak, büyük işi bekleme ve umut etmek istiyorum.

şimdi bundan çok daha fazlasını istiyorum. Başka biri için bu şekilde hissetmenin sorunu da bu. Onun mutluluğu benim için önemli.

şimdilik, burada olduğu sürece hayatının en güzel zamanını geçirmesini istiyorum. Tek soru, bunun olmasını nasıl sağlayabilirim?

Otuzbirinci Bölüm

Theo

Dördüncü gün

April birkaç iş görüşmesiyle ilgilenirken, ailesine hazırlık konusunda yardımcı olup olamayacağımı görmek için aşağıya iniyorum. Babasını mutfakta, sabah güneşi büyük pencereden içeri süzülürken bir blender ile mücadele ederken buluyorum. Yoğurt ve meyve karıştırıyor ve lanet makine bu iş için çok hızlı tıkırdıyor.

"Frappé ayarını dene," diyorum.

"Şu aptal olan mı?"

Başımı salladım. "İşe yarıyor."

Karışımdan frappeye geçiyor, sonra cam kaba bakıyor. Şimdi pürüzsüzce karıştırıyor. "Teşekkürler. Blender uzmanı mısın?"

"Barmen. Yeterince yakın. Gerisi için yardımcı olabilir miyim?" Tezgâhın üzerindeki meyve çeşitlerini inceliyorum. Şeftali, çilek, ahududu ve yaban mersini.

"Kahvaltıda smoothie yapıyorum," diyor başını sallayarak. "Eski güzel yumurta ve pastırmaya ne oldu? Ama Emma hep birlikte lunaparka gitmeden önce bir smoothie içmem için bana yalvardı ve torunuma karşı koymak bana düşmez."

Gülüyorum. "Oldukça karşı konulmaz biri."

Ben bir şeftali dilimlerken, o makineye biraz daha yoğurt dolduruyor. Boğazını temizledikten sonra, "Kızım seni seviyor." dedi.

"Kızını sevdim."

Gözlerini bana diyor. "Anlayabiliyorum. Bu yüzden bunu söyleyeceğim: Ona zarar verme."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Öyle bir niyetim yok, efendim."

"Eminim böyle bir planın yoktur." Uyarısını yaparken derin sesi sert ve yoğun. "Ama bugünün gençleri her zaman ne yaptıklarını düşünmüyorlar. İstikrar işten işe, şehirden şehre atlıyorlar. Hayatlarındaki insanları düşünmüyorlar."

"April'ı çok düşünüyorum" derken gerçeği söylemekte bir sakınca görmüyorum. Ona çok değer veriyorum."

Yüzünü bana dönüyor, büyük bir pençesi titreşimli blenderın tepesinde duruyor. "Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan o."

Göğsüm ısınıyor. Güneşten mi yoksa düşündüğüm kızıdan mı emin değilim. "İnanılmaz biri," diyorum gülümseyerek.

"Seninle mutlu olduğumu söyleyebilirim. Bu mutluluğu daha fazla görmek isterdim," diyor daha fazla meyve için eliyle işaret ederken. "Yine de geri dönüp burada resim yapmasını isterdim. Bir resim atölyesi açabilir. Wistful şehir merkezinde mükemmel olurdu."

Açıkçası bu kasabanın bir resim atölyesine ihtiyacı olduğundan ya da bunun için bir pazar olduğundan bile emin değilim. April'ın ailesinin onun ne iş yaptığını tam olarak *anlamadığını* ama *anlamalarını* istediğini bir kez daha hatırlıyorum. "Onu yakınımda tutmak istemenizi anlıyorum efendim. Ama onun gibi yetenekli birinin yapabileceği işler şehrin her yerinde var. O çok yetenekli. Portfolyosu aklımı başımdan alıyor," diyorum şeftalileri blendera atarken.

"Bir insanın hayatını bu şekilde kazanması bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Geleneksel bir iş olmayabilir ama gerçek bir iş ve inanılmaz derecede başarılı." *O kadar başarılı ki, ailesinin yakasından düşmesi için sahte erkek oynamam için beni tuttu.* "Bu kadar yetenekliysen, zirveye çıkarsın," diyorum ve bir zamanlar April'ın parayla olan rahatlığı yüzünden kıskançlıktan çatlasam da, şimdi ailesinin onun sadece sevimli, ilginç, sanatsal biri olmadığını anladığından emin olmak istiyorum. O, müthiş bir kariyere sahip, çılgınca yetenekli biri. April'ı sadece birkaç gündür tanıyorum ama yaptığı işte en iyisi olduğunu şimdiden biliyorum. "Çalışmaları gerçekten destansı ve eminim onunla gurur duyuyorsunuzdur."

Ya da öyle olmalısın.

Ağzının bir köşesini kıvrıyor. "Destansı mı?"

"Destansı," diye tekrarlıyorum. "Bir sporcunun bacağına çizdiği çitayı görmelisin. Bana bir resim gösterdi. Yemin ederim, insanın nerede bittiğini ve çitanın nerede başladığını söylemekte zorlanırsınız. O kadar iyi."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle

kıvrılıyor. "Onu gördün mü?"

Başını sallıyor. "Dur

sana göstereyim."

Arka cebimden telefonumu alıp April'in trende bana gönderdiği fotoğrafa tıkladığımda blenderi durduruyor. O zaman istemiştim çünkü hem havalı olduğunu düşünmüştüm hem de onun yeteneği hakkında bir şeyler söylüyordu.

Ona resmi gösterdim ve April'in bana işle ilgili anlattığı her şeyi anlattım. Başını sallıyor, dikkatle dinliyor. April'in kendi kendine söyleyemeyeceği bir şey söylemiyorum. O sert, güçlü kadının benim ya da bir başkasının megafonu olmasına ihtiyacı yok. Ama dünyaya onun harika olduğunu söylemek *istiyorum* ve bazen dünyanın ya da sadece ailenizin bunu dışarıdan birinden duymaya ihtiyacı vardır.

"Vay be." Babası yüzünü kaldırdığında omzuma vuruyor. "Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum." Yorumu özlü, ama bu sözlerin altında yatan şeyi duyuyorum - minnettarlık. Kızında belki de daha önce takdir etmediği bir şey görüyor. "Sanırım bu yüzden aile teknesi işine girmede," diyor biraz hüzünle.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Çok güzel tekneler yapıyorsun. April insan vücudu üzerine güzel resimler yapıyor."

Sırıltısı artık göl kadar geniş. "Gururlu bir erkek arkadaşsın." Onun için olmak istediğim şey de tam olarak bu. "Gurur . Onunla gurur duyuyorum."

April'in babası, muhtemelen torunlarına götürmek üzere bardaklara birkaç smoothie dolduruyor. Mutfaktan çıkarken yanımdan geçiyor ve çenesini bana doğru uzatıyor. "Frappé blender deelio smoothie ve çita konusundaki yardımın için teşekkürler. Biliyorsun, tek istediğim April'in mutlu olması."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi istiyorum."

Dışarı çıkıyorum ve April'i verandanın kenarında, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, ensesi açıkta, Libby ve Emma ile smoothie içerken konuşurken görüyorum.

Kalbim tekliyor.

Kaburgalarım çarpıyor.

April arkasını dönüp açık kapıda beni gördüğünde gülümsemesi yüzüne yayılıyor. O bakış, o tatlı ve kaygısız gülümseme kalbimin ona doğru atmasına neden oluyor.

Oh lanet olsun.

Neden onun mutlu olmasını
istediğimi biliyorum. Ona aşık
oluyorum.

Bölüm Otuz İki

Theo

Water Twister'da kocaman bir kütüğe biniyoruz, dev dalgalar tişörtlerimize sıçırıyor. Doğal olarak bu, günün en sevdiğim kısmı oluyor çünkü... göğüsler.

April ıslak tişörtünün içinde harika görünüyor. Tanrı suyun pamuğa tutunma ve kabarıklıkları ortaya çıkarma yeteneğini kutsasın.

H₂O'nun yaşamı destekleyen özelliklerini unutun. Su hakkında en sevdiğim şey *bu*.

Binek aracının çıkışına doğru ilerlerken gözlerim gömleğinin üzerinde geziniyor. "Kollarının dikkat dağıtıcı olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Başını sallıyor, ben de kulağına yaklaşıyorum. "Göğüslerinin yanında hiç kalıyorlar. Dünya standartlarında bir dikkat dağıtıcı."

Dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor.

Ellerimi açıyorum, sanki bakma suçlamalarına karşı bağışıklığım varmış gibi. "Mallarına göz attığını itiraf ettin. Ben de aynısını yapıyorum."

Omuzlarını dikleştirerek göğüslerinin daha da heybetli görünmesini sağlıyor; sonra da sırtıyor.

Kahretsin, onu yanımda tutabilirim.

Emma'yla birlikte Tilt-A-Whirl'de dönerek ve Libby'yle birlikte çarpışan botlara binerek daha genç olanlara katılıyoruz. Botlardan ayrıldıktan sonra April bir şeyler içmek için en yakındaki su çeşmesinde mola veriyor. Libby başparmağıyla yükselen hava şeytanını işaret ediyor. "Dönme dolaba bayılıyorum. Benimle binmek ister misin?"

Karnım zil çalıyor. "Sıra uzun görünüyor," diyorum, kısa kuyruğa gözlerimi kısarak bakıyorum ve yalan söylüyorum.

Emma, karşı koymayı neredeyse imkânsız hale geyik gözleriyle yalvararak mücadeleye atılır. "Lütfen! Dönme dolabı seviyoruz çünkü en tepeye çıktığında bunu sallayabilirsin."

Midem bulanıyor. Örümceklerle, yılanlarla, her türlü temizlik işiyle başa çıkabilirim ama dönme dolaplar beni bir topun içine kıvrılıp kendimi sallayarak uyutmak istememe neden oluyor.

"Vay canına," diyorum, bir zamanlar sahip olduğum yeteneklerimi kullanırken sesimi dengede tutmaya çalışarak. Dolandırıcılığın bir numaralı kuralı, gerçek niyetinizi asla belli etmemektir. "Tepede sallanıyor. Bu sadece kulağa-"

"Kulağa harika geliyor!" Emma dua eder gibi avuçlarını birbirine bastırıyor.

Evet, dönme dolapta yaşayabilmem için dua edin.

"Müthiş bir şey," diye ekliyor Libby. "Son insanlar binerken bir süre tepede öylece duruyorsunuz. En güzel kısmı bu değil mi April?" Libby bize tekrar katılan April'i işaret ediyor.

"Öyle," diyor ve ben resmen çuvallıyorum. Ama sonra elimi tutuyor, sertçe sıkıyor ve çenesini kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Mesele şu ki, Theo'nun bana bir roller coaster yolculuğu sözü verdiğinden oldukça eminim? Aslında, sanırım birkaç hız treni yolculuğu planladık."

Onunla evlenmek istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öpmek istiyorum. "Tabii ki, sana hız treni sözü vermiştim, tatlım. Ve yerine getirmeye niyetliyim."

Emma neredeyse ayağını yere vuracaktı. "Ama dönme dolap çok eğlenceli."

April ona doğru eğilir. "Biliyorum, küçük hanım. Ama milyonlarca kez bindim ve bardak altlıklarını daha çok seviyorum. Bu yüzden bir koltuk arkadaşı talep ediyorum." Elini omzuma koyuyor, bu hareket bana tamamen sahiplenici geliyor. Ve şu anda onun beni sahiplenmesine tamamen razıyım. "Siz gidin binin," diyerek onları uzaklaştırıyor.

Lunapark cehennemine gidiyorlar ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Dönme dolaplardan nefret ederim," diye itiraf ediyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Biliyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Heath dün gece söyledi. O yüzden senin binmeni istemedim," diyor Wild ThunderCoaster'a doğru yürürken.

"Bunu benim için mi yaptın?" Ses tonumda şaşkınlığa benzer bir şeyle soruyorum.

"Tabii ki."

Çok küçük ama çok büyük ve parkın ortasında durup dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum ve iç çekiyorum. Hava sıcak ve yapış yapış; yaz havasında pamuk şeker ve kızarmış hamur kokusu yayılıyor. Yakınlarda April'in ailesinin tüm üyeleri ve Moorelar da gökyüzünde dönüyor, tepelerden aşağı atlıyor ya da salıncaklara biniyor, içimdeki duygu çağlayanını yansıtıyorlar. Onunla sadece birkaç gün geçirdim ve böyle hissetmemeliyim ama kalbim daha çok çarpıyor, kemiklerim uğulduyor ve ona doyamıyorum.

Kollarımı boynuma doluyor ve yüzünü bana doğru eğiyor. "Bir 'öylesine'ye ne dersin?" diye soruyor.

Onu parkta öptüm, sırf bu yüzden. Bir lunapark öpücüğünden daha uzun sürüyor, ama yeterince uzun değil, çünkü ondan daha fazlasını istiyorum.

Kulağıma derin bir erkek sesi geldiğinde birbirimizden ayrılıyoruz. "Bizimle roller coaster'a binmek ister misiniz?"

Dean'i üçüz kardeşleriyle birlikte görmek için döndüm.

"Elbette," diyor April ve her şey düşünüldüğünde, dönme dolapta parkın üzerinde havada asılı durmak yerine dört erkekle birlikte hız trenine binmek hiç de zor değil. Onlara katılıyoruz, Wild ThunderCoaster için sıraya girip yolculuğun başladığı istasyonun yakınında beklerken yolculuklar, spor ve hava durumu hakkında sohbet . Vagonlar geldiğinde April ve ben arka tarafa yakın bir yere yan yana atlıyoruz. Sıcak öğle güneşinin altında iki yüz metrelik tırmanış ve metalin metale çarparak çıkardığı inilti, ona daha fazla sahip olmak için içimi kemiren bu arzunun yanı sıra bana odaklanacak bir şey veriyor. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Çünkü onu istiyorum. Hiç kimseyi istemediğim kadar çok. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama sonra zirveye ulaşıyoruz ve yokuş aşağı roket hızıyla çığlık atarken kollarımı havaya kaldırıp bağırmanın verdiği heyecan dışında hiçbir şey umurumda değil. April'in çığlıkları havada patlıyor ve başka bir tepeye tırmanırken, onun çıkardığını duymak istediğim sesleri bir kez daha hatırlıyorum. Sorun şu ki, aile üyeleriyle dolu odaların arasına sıkışmış rahat odamızın küçük bir sorunu var. B ve B'deki misafirler nasıl sevişiyor? Olasılıklar üzerinde oyalanacak vaktimiz yok, çünkü bir döngüye giriyoruz ve yolculuk baş aşağı dönüyor. Başka bir virajdan dönüyoruz, kısa bir tepeye tırmanıyoruz, sonra istasyona geri çekilmeden önce son bir inişte slalom yapıyoruz, nefesimiz hızlı, gözlerimiz kocaman.

April'in saçları dağınık. Bu onun iyi takındığı bir görünüm. "Tekrar gitmek ister misin?"

Evetten başka cevap yok. Sırada beklerken, güneş bizi kavururken, zaman geçirmek için Dean ve kardeşleriyle sohbet ediyoruz. Büyük oğlanların isimlerini öğreniyorum. Steve, Paul ve Henry, ama ben onları hâlâ Huey, Louie ve Dewey olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Dean'i ve yaptığı işi biraz daha yakından tanıyorum. Konuşan bir tost makinesi de dahil olmak üzere çalıştığı birkaç reklam filminden bahsediyor. "İyiymi ama tost makinesinin daha derine inmesini istedik," diyor biraz üzgün bir sesle.

"Ekmek kızartma makineleri sığ olabiliyor," diyorum.

Biraz daha sohbet ettik ve ben kıskançlığımı bir kenara bırakmaya karar verdim. Ne de olsa dün gece April'in her yerini elleyen adam bendim. Elbette, bir parçam hala onun gibi bir adamla daha iyi olacağını düşünüyor. İşinde çılgınca başarılı biriyle. Muhtemelen Dean gibi işini bilen bir adamı hak ediyor.

Ama öyle bile olsa, bu geri çekilmem için yeterli değil.

Az sonra Wild ThunderCoaster'a tekrar bineceğiz.

İlk tırmanışı tırmanırken, uzaktaki ağaçlarla dolu tepeleri inceliyorum. Önümde tamamen şekillenmiş, hınzırca parlak bir fikir belirliyor. Kendi kendime gülümsüyorum.

April'in feryatları, ben planımı haberci gibi geliyor.

Tekrar tekrar biniyoruz ve bu parktan ayrıldığımızda ne olması gerektiğinden her zamankinden daha eminim.

Dördüncü seferden sonra, çıkışlardan geçip aracın ön tarafına doğru dönüyoruz. April olduğu yerde durup uzaklara bakarken Emma ve Libby'nin bir çöp kutusunun üzerine eğilip smoothie'lerini tekrar içtiklerini ve vücutlarından çıkardıklarını görüyor.

"Haklıymışım. O dönme dolaplar tam bir şeytan," diyorum April'a.

* * *

Otele döndüğümde, ebeveynler geçici olarak hasta çocuklarla ilgilendiklerinden, birkaç malzeme alıp sırt çantama yerleştiriyorum ve April'a bizim için bir öğleden sonra etkinliğim olduğunu söylüyorum. Kaşlarını oynattı. "Bu aktiviteyi sevecek miyim?"

Sesim alçak ve dumanlı çıkıyor. "Eğer doğru yapıyorsam, buna bayılacaksın." Aşağıya iniyoruz ve elini elime alıyorum.

Kızların hasta olmasını ummuyordum ama hareketin durması tam da aradığım şeydi. Annesine kasabaya yürüyüşe gideceğimizi söyledik.

Pamela, kocasıyla birlikte yemeğe hazırlanırken mutfaktan, "Akşam yemeğinde görüşürüz," diyor. "Dönüşte bana bir biber getirebilir misin?"

"Olmuş bilin."

Bu bir engizisyondan kaçınmak için yeterli.

Kaldırıma ulaştığımızda ve adımlarımız bizi birkaç adım öteye götürdüğünde, April nereye gittiğimizi bile sormuyor. Bildiğinden ya da bana güvendiğinden emin değilim. İkincisi olduğunu düşünmek istiyorum, özellikle de "Beni alıp vahşi ve beklenmedik bir yere götürdüğün zamanı hatırlıyor musun?" dediği için.

"Eğlenceli bir öğleden sonraydı. Sence bu seferki karşılaştırılabilir mi?" "Sanırım öğreneceğiz."

On beş dakika sonra, ailesinin ürkütücü derecede sessiz arka bahçesindeki bir ağacın dibindeyiz.

Havada bir öğleden sonra sessizliği var. Gerçekten yalnız olduğumuz hissi. Etrafta kimse yok. Sadece kuşlar bizi duyabiliyor. April'in Ağaç Evi'ne çıkan yerleşik merdiveni tırmanıyoruz.

Otuz Üçüncü Bölüm

Nisan

Ağaç ev günlerdir pişiyor. Bu on metreye on metrelik çocukluk cennetimin içi sıcak ve ne yazık ki havasız. Buraya en son ne zaman birinin girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gıcırdayan, yıllardır kullanılmayan bir havası var. Ama iki harika penceresi var, bu yüzden panjurları dışarıya doğru açıyorum, içeriye biraz hava girmesi için ılık bir esinti girmesine izin veriyorum. Solmakta olan öğleden sonra güneşi ağaçların ve avlunun üzerinde uzun gölgeler oluştururken, bir zamanlar uğradığım yere bakıyorum.

Çocukken bu küçük ağaç evde saatlerce vakit geçirirdim. Burada resim yaptım; tomar tomar yaratık, hayvan ve insan çizdim; köpek kulaklı kitaplarımı ve sandviçlerimi yanımda yukarı taşıdım ve öğle yemeğimi tek başıma yedim.

Burada her şeyi
yaptım. Bir şey hariç.

Bu değişmek üzere. Soğuk olmamasına rağmen titriyorum. Sinirlerim derimin üzerinde titriyor. Açık pencereden dışarı bakarken, onların gitmesini istiyorum. Daha önce birçok kez seks yapmıştım ama Theo'yla yatarken bir şeyler çok farklı geliyor. Kalbim ona yaklaşmak için vahşi bir acıyla çarpıyor.

Oksijenin korkularımı yatıştırdığını hayal ederek keskin bir nefes alıyorum. Ondan korkmuyorum. Onu içime almanın ne kadar iyi olacağından ve aramızda olan şey çok büyük değilmiş gibi davranmanın ne kadar zor olacağından korkuyorum.

Arkamı döndüm. Theo ahşap zeminin üzerine ince bir battaniye seriyor.

Dizlerimin üzerindeyim ve sıcakta tenime yapışan şeftali rengi atletimi çekiştiriyorum. Alnındaki dağınık saçları itiyor.

Kıkırdıyorum. "Burası gerçekten çok sıcak."

Gülüyor. "Kesinlikle öyle. Gitmek ister misin?"

O da dizlerinin üzerine çöküyor ve gömleğinin boynundan tutup onu kendime çekiyorum. "Hiç şansın yok."

Onu öpüyorum ve sinirlerim tamamen yok oluyor. Bu öpücük elektrik gibi. Ufukta gezinen bir fırtına bulutu gibi, gri ve şişmiş, yağmurla patlamaya ve hepimizi ıslatmaya hazır. Onunla birlikte sağanak yağmura yakalanmak istiyorum. Aciliyetin ötesinde, havayı, dünyayı, her şeyi hiçe sayan bir şekilde öpüşmek.

Beni böyle öpüyor.

Sonra yavaşlıyor ve öpüşme yeni bir tempo kazanıyor. Önemli hissettiriyor. Sanki bu öpücük bir şeyin başlangıcıymış gibi. Dudaklarının dudaklarımın üzerinde kayması, ellerini saçlarımın arasına sokup kafatasımın etrafında kıvrması yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor.

Bir noktada, aramızda olup bitenler hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Kurgumuzun nasıl tuhaf ve harika bir gerçekliğe dönüştüğünü dile getirmeliyiz. Tüm çizgileri aştık ve şimdi son çizgiyi geçiyoruz, ama bazı açılardan, asla gerçekten rol yapmıyorduk. Başından beri gerçektik.

Onu daha derinden öpüyorum, tüm bu garip ve yeni düşünceleri ağzımın baskısıyla iletmeye çalışıyorum. Bu öpücükle ona bu hafta sonundan daha fazlasını istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Dudaklarım daha sert bastırıyor ve daha talepkâr oluyorum, benim ol, benim ol, *benim* ol diyorum.

Bizim için çok daha fazlası olabileceğini bilmesini istiyorum.

Yavaşça battaniyenin üzerine uzanıyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Elleri yanlarımda, kalçalarımda, kısa eteğime doğru kayıyor. Eteğimi yukarı itiyor, elleri kıcımlı kavlıyor.

eteğini çekiştiriyor. "Bunu ne dersin?" Tekrar ayağa kalkıyorum ve gömleğinin kumaşını çimdikliyorum. "Aynen."

Sonra diz çöküyoruz, çünkü ağaç evde ayakta durmak neredeyse imkânsız. O tişörtünü çıkarıyor, ben de atletimi çıkarıyorum ve kısa süre sonra boxer ve külotla kalıyoruz ve tüm vücudum canlı bir kabloya dönüşüyor. Bir dokunuşla kıvılcım çıkaracağım. kalçalarımdan yakaladı ve manevra yaptırdı. ", şekerim." Bir avucunu çıplak karnıma bastırıyor ve beni aşağı itiyor. "Sana bakmak istiyorum."

Battaniyenin üzerine uzanıyorum, dirseklerime dayanıyorum ve onun beni izlemesini seyrediyorum. Avuçlarını vücudumda gezdiriyor, göğüslerimde durup onları avuçluyor. İçimde bir sıcaklık patlaması oluyor ve sırtım eğiliyor.

Aşağıya doğru iniyor, parmakları vücudumda geziniyor ve dudakları göğüslerimin arasındaki vadiden göbeğime doğru öpücükler gönderiyor. Tenim cızırdıyor ve kemiklerim uğulduyor. Bacaklarımın arasında bir nabız atıyor. Henüz oraya dokunmadı bile ve ben onu arzuluyorum -parmaklarını, ağzını, ellerini. Dokunuşunu.

Külotumun pamuklu paneline bir öpücük konduruyor ve ben tutuşuyorum. İnliyorum. Nefesim kesiliyor. Kıvraniyorum.

Külotum sırlıslıkla olduğu için, "Sanırım biraz tahrik olduğumu söylemek yanlış olmaz," diye fısıldıyorum.

"Çok" diye düzeltiyor. Külotumu indirerek beni ortaya çıkarıyor ve çıkarırken inliyor. Onları battaniyenin kenarına bırakıyor ve bana dönerek ellerini kalçalarımın iç kısmına bastırıyor.

"Çok güzel çıplaksın," diye mırıldanıyor, sonra bacaklarımın arasına yerleşip açıktan ölüyormuş gibi bana bakıyor. "Tanrım, günlerdir sana oral seks yapmak istiyordum. Her yerin inanılmaz güzel kokuyor ve sana her yaklaştığımda tadının nasıl olacağını düşündüm. Tam burada." Islaklığında bir parmağını gezdiriyor ve ben de ona doğru eğilerek kendi kulaklarıma bile vahşi gelen bir inilti çıkarıyorum.

"Tadımın nasıl olacağını düşünüyordun?"

"Lezzetli," diye mırıldanıyor, kalçalarımın yumuşak iç kısmına fısıldayarak öpücükler konduruyor ve ne kadar yakın olduğunu göstererek beni kızdırıyor. "Bahse girerim dilimin üzerinde çok lezzetli bir tadın olacak." Diğer bacağıma geçiyor, kalçama fısıltıyla küçük öpücükler kondurarak beni çılgına çeviriyor, ta ki ben neredeyse ona doğru eğilip bana dokunması için yalvarana kadar.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim ihtiyaçtan tırtıklı. Bacaklarımı daha geniş açtım.

Ona açıldığımı görmek onun alay etme ihtiyacını yok ediyor, çünkü dudaklarını bana bastırıyor ve ben haykırıyorum. Söz verdiğim gibi yüksek sesle.

Sesim ızdıraplı geliyor. Harika hissediyorum. Kollarını kalçalarımın doluyor ve diliyle beni sarıyor. Ellerimi kalın saçlarının arasından geçiriyorum ve o yalayıp emerken ve öperken bana karşı inliyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, dizlerimden ayrılmalara izin veriyorum, ona bana tam ve mutlak erişim sağlıyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum, diline karşı mükemmel bir ritim buluyorum.

Vücudumda basınç oluşuyor, bacaklarımdan yukarı tırmanıyor.

Yakında boşalacağımı biliyorum ama neye ihtiyacım olduğunu da biliyorum. "Parmaklarını istiyorum," diye fısıldıyorum ve bana "*Bana ne istediğini söylediğin için teşekkürler, çünkü sana bunu vermek üzereyim,*" diyen bir gülümsemeyle bakıyor.

Beni emerken bir parmağını tüm o kaygan ıslaklığın üzerinde gezdiriyor; sonra içeri itiyor.

Çıkardığım sesler suç teşkil ediyor. Sıcak öğleden sonra havasında yankılanan tek sesler bunlar ve pornografikler. Ama umurumda değil. Burada özgürüm. Bırakıp gitmekte özgürüm. Bana sahip olmasına izin vermekte özgürüm.

Bir parmak daha ekliyor, onları içimde döndürüyor ve kaçınılmaz noktaya ulaşıyorum. Karnımda basınç oluşuyor, bacaklarıma yayılıyor ve neredeyse beni yutuyor. Beni boşaltması için can atıyorum. Bu enfes bir sızı, azap ve mutluluğun uçurumunda gezinirken artıyor, artıyor ve sonra paramparça oluyorum. Ona doğru sallanıyorum, saçlarını tutuyorum, adını çağırıyorum, saf mutluluğun dünyaya olan bağlılığımı yok etmesine izin veriyorum.

Bembeyazım ve öyle derin bir zevkle doluyum ki, ayak parmaklarıma kadar yayılıyor, bir deprem gibi tüm kemiklerimi dalgalandırıyor.

Bir dakika sonra -belki de bir saattir, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım için kim bilir- Theo üstümde. Parmağını yanağımda gezdiriyor, ben de ona doğru eğiliyorum. Sersemce gülümsüyorum. Böyle bir orgazmdan sonra gülümsemenin başka bir yolu var mı?

"Sanırım beni şimdiye kadarki en büyük orgazmıla mahvettin," diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor. Memnun görünüyor ve aynı zamanda aç bir kurda . "O zaman ağaç ev iyi bir seçimdi."

"Çırlıçılak ve ter içinde olduğuma ve az önce bana bir ağacın tepesinde çığlık attığına inanamıyorum," diyorum, sanki gerçekten utanmışım gibi elimle yüzümü kapatarak.

Ama değilim. Bunun benim hayatım olmasına şaşıyorum. İşe odaklanmak için flört diyetine girdim ve tamponumun platonik bir parçasını oynaması için bir reklamdan bir adam tuttum ve şimdi bu adam - bu aktör - bana bir ağaç evde hayatımın en iyi orgazmını yaşattı.

Belki de endorfinle yıkandığım içindir, ama ona aşık olduğumdan oldukça eminim.

Bu düşünce beni mahvediyor. Temelimi sarsıyor. Gözlerimi kırıştırıp bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Buradan nereye gideceğimizi. New York'taki çılgın kariyer merkezli günlerime ve gecelerime bu beklenmedik dönüşü nasıl sığdıracağımı.

Ancak bu yeni farkındalığın ödümü koparması gerekirken, beni . Evet, hayatımın uzak köşelerinde bir yerlerde

Aklıma geldikçe dehşete kapılıyorum. İşimin sağlam ve istikrarlı bir yere gelmek için çok çalıştım.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

Ama *bunu* da berbat istemiyorum.

Yanaklarını avuçluyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "İçime gir."

Bölüm Otuz Dört

Theo

Bundan daha iyi bir kelime olamaz. *İçime gir.*

Boxer külotumu çıkarıyorum ve yanımda getirdiğim paketten bir prezervatif alıyorum. Dirseklerine kadar itiyor. "Sana takabilir miyim?" Yeşil gözleri kocaman ve hevesli.

Sadece sorusuyla bile sertleşiyorum. "Tabii ki."

Ona prezervatifi veriyorum ve o da ambalajı yırtarak açıyor. "Sadece merak ettim. Bunları yolculuk için mi getirdin?"

"Onları ne zaman temin ettiğimi bilmek ister misin?" Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İstiyorum."

"Dün balık tuttuktan sonra eczaneden aldım." Gözleri parlıyor.

"Küstahça."

Bakışlarımı ellerine indiriyorum, prezervatifi paketten çıkarıyorum. "Yine de bir tanesini sikime takmak üzeresin. Belki de hem küstah hem de haklıyım."

"Ukala da," diyor, sesine flörtöz bir ton katarak.

"Bunu az önce adımı göklere çıkaran kadın söylüyor."

Gözlerini deviriyor. "Benimle alay etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Elini boyumun etrafına sarıyor ve baştan aşağıya doğru okşuyor. Titriyorum.

"Bunu istediğine emin misin?" diye soruyor, elini tekrar yukarı kaldırıyor, ucun üzerinde o kadar mükemmel kaydırıyor ki, biraz daha, biraz daha uzun süre yaparsa boşalabileceğime yemin edebilirim.

"Lütfen." Sesim boğuk çıkıyor. "Koy. Onu. Üstüme. Bana."

Gözleri memnuniyetle parılıyor. Daha yukarı oturuyor ve prezervatifi boyumdan aşağı yuvarlıyor. Her hareketini izliyorum. Bu erotik. Yoğun. Beni içine almaya hazırlanırken kendimi ona daha da bağlı hissediyorum. Prezervatifin ucunu sıkıştırarak işini bitirdiğinde yutkunuyorum. Bitirdiğinde yüzünü kaldırıp bakışlarımla buluşuyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor.

Omurgamdan aşağıya doğru ısı çatırdıyor. Bu isteğe daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

"Merhaba," diyorum o tekrar uzanırken. Bir elimi battaniyeye koyuyorum, avuç içim ağaç evin zemininde düz duruyor. Diğer elimle ereksiyonumu bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Bu ana çok fazla anlam yüklememeye çalışıyorum. Bu sadece seks.

Ama bu sadece seks değil.

Onun için çıldırıyorum.

Ucunu hafifçe içeri sokuyorum ve nefesi kesiliyor, kollarını boynuma doluyor. "Oh Tanrım," diye mırıldanıyor.

Ben daha fazla soktukça titriyor. Çok yumuşak ve ıslak, çok hazır ve inanılmaz bir his veriyor. Bunu yaptığıma, yan işimin bu altın kuralını çiğnediğime inanamıyorum, ama altımda hissettikleriyle, bunu binlerce kez çiğneyebilirim.

Uyuyoruz.

"Harika hissediyorsun," diye fısıldıyorum göğsümü onunkine doğru indirirken. Yemyeşil vücudu benimkine bastırıyor. Ona doyamıyorum. Onu her yerde hissetmek istiyorum. Yumuşaklığı bana değsin istiyorum. Islaklığının beni kavramasını istiyorum. Daha fazla sokuyorum ve nefesinin tatlı bir tıslamasıyla ödüllendiriliyorum.

"yok mu? Acımıyor mu?"

Başını sallıyor. "Bu çok iyi." Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. *"Daha fazla."*

Onun içinde hareket ediyorum, acele etmiyorum, alışmasına izin veriyorum, karşı koyamadığım bu kadının içinde olmanın olağanüstü hissine alışmama izin veriyorum. Kalçalarını oynatıyorum, daha derine sokuyorum.

Başını arkaya yaslayıp boynunu uzatıyor. Çok davetkâr. Yüzümü boynuna doğru eğip dişlerimi narin teninde gezdiriyorum. Nefesi kesiliyor.

"Kendimi yanıyor gibi hissediyorum," diyor tüy gibi bir sesle.

"Öyle mi?"

"Her yerde. Tenim. Kalbim. Her yerim."

Daha derine, daha uzun itişlerle itiyorum. Vücudumdaki elektrik çatırdıyor, omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor.

Birkaç lezzetli ve yoğun dakika boyunca bu şekilde hareket ediyoruz, sesleri yaz havasında yankılanıyor, vücutlarımız ter içinde ve sıcak, nefeslerimiz birbirimizin kulaklarında. Elleri üzerimde geziniyor, omuzlarımı keşfediyor, sırtımdan aşağı iniyor, kıkımda duruyor. Beni tutuyor, daha derine çekiyor.

"Daha fazla," inliyor. "Daha sert."

Son kelime kasıklarına doğru bir şehvet atışı oldu. Kendimi ona gömerek, uzun ve sert darbelerle onu beceriyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Sonra hızını yavaşlatıyorum, böylece ona işkence edebiliyorum ve tekrar artmasına izin veriyorum. İnliyor, küçük bir hayal kırıklığı sesi. Dudaklarımı kulak memesine götürüp dişliyorum. "Seni oraya götüreceğim."

"Biliyorum."

"Bana güveniyor
musun?" Başını
sallıyor.

"Güveniyorum."

"Senin için çok iyi yapacağım."

"Yapacağını biliyorum."

İyilikten daha fazlasını istiyorum. Onun dünyasını paramparça etmek istiyorum. Altımda nasıl görüldüğünü, binlerce güzel parçaya ayrıldığını görmek istiyorum.

Kalçalarımı ona doğru yumrukluyorum. O da benimle birlikte hızlı ve sert hareket ederek itişime karşılık veriyor. Yavaşlayarak geri çekiliyorum ve o inliyor. Ne kadar muhtaç ve muhteşem bir ses. Hızımı tekrar artırarak aşağı uzanıyorum, elimi kalçasında gezdiriyorum, ayağını tutuyorum ve bacağına yukarı kaldırıyorum.

Dizini omzuna doğru çekiyorum ve altımda ne kadar şehvetli görüldüğüne hayret ediyorum. Altımda, onu oraya götürmem için bana güveniyor. "Böyle mi seviyorsun?" Soruyorum çünkü her şeyi bilmek istiyorum. Tüm beğenilerini kaydetmek istiyorum, dokunuşlarımın onu en çok nerede çılgına çevirdiğini öğrenmek istiyorum, ondan gelen her güzel tepkiyi kataloglamak istiyorum.

Sırtını dikleştiriyor ve alçak, seksi bir çığlık geliyor dudaklarından. "Evet."

İçimde gerginlik oluşuyor; her vuruşta daha da sıkılaşıyor ve yoğunlaşıyor. Sıcak vücudu beni kavıyor, kalçaları sanki her yuvarlanışta beni daha derine çekebilecekmiş gibi sallanıyor.

Olabildiğince derine iniyorum, bu yakınlığa ihtiyacım var.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip adımın fısıldadığında içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyorum. "Theo."

Sanki sakladığım tüm sırlar fokurduyor, taşmakla tehdit ediyor ve ona söyleyeceğimi biliyorum. Her şeyi paylaşacağımı biliyorum. Beni tanımasını istiyorum. Kim olduğumu anlamasını istiyorum. Çünkü onun da benimle aynı şekilde hissetmesini istiyorum.

Onun da bana aşık olmasını istiyorum. Gerçek bana.

"Neredeyse vardın mı?"

Başını sallıyor ve pantolonunu indiriyor, tenine yayılan bir kızarıklık boynuna doğru ilerliyor. "Evet, yapmaya devam et," diyor; sonra sesleri boğuklaşıyor, tutarsız yalvarışlara dönüşüyor.

"Durmak yok. Hiç durmadan."

Titriyor ve gözleri sıkıca kapanıyor. Yüzünü izliyorum, orgazmın başlangıcının yüz ifadesinde çiçek açmasını izliyorum, ağzı kıvrılıyor, sonra açılıyor ve ilk başta sesi çıkmıyor. Sadece küçük bir nefes, sonra uzun, kalıcı, muhteşem bir inilti. Bir bomba gibi patlıyor. İçime doğru sallanıyor, beni kavıyor, öpüyor, yakınımına çekiyor.

Dişlerimi sıkıyorum, kendi orgazmımı erteliyorum çünkü bu patlamanın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Şimdi nefes nefese ve inliyor, zevkinin içinde yıkanırken çıkardığı o artçı sesler.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye homurdanıyorum. Sonra ona vuruyorum, daha vahşi, daha sert, serbest bırakıyorum, kendi orgazmım vücuduma güç kadar bırakıyorum, beni aydınlatıyor, kemiklerimi zevkle titretiyor. Sertçe boşalırken vücudum sarsılıyor, prezervatifi dolduruyor.

Sanki bir yarışta koşuyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum.

Gözlerimi açtığımda, önümdeki manzara cennetti. April mutluluktan uçuyor, ikinci orgazmını yaşıyor. Yüzü parlıyor, terden bir parıltıyla nemli ve gülümsemesi tamamen doğal ve yaramaz.

Sonra söylediği sözler kalbimi yerinden oynatıyor. "Seni etrafımda tutmak istiyorum."

Yüzümü boynuna gömüyorum, tenini öpüyorum, kulağını kemiriyorum. "Beni tut."

Bölüm Otuz Beş

Theo

Otele dönerken ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Ön bahçesinde turuncu lalelerin patladığı beyaz bir koloninin önünden geçiyoruz ve yanağından öpüyorum.

Biber almak için markette duruyoruz ve elimi kolunda gezdiriyorum. Bir sonraki sokağı geçtikten sonra boynunu içime çekiyorum. "Benim gibi kokuyorsun." "Yani ben seksi, erkeksi ve sinirli miyim?"

. "Düzeltiyorum. İyi sikilmiş gibi kokuyorsun."

"Sanırım söz verdiğin JBF görünümü bu." Kolunu belime doluyor. "Ve evet, oldukça iyi becerildim, çok teşekkür ederim."

Gurur içimde kabarıyor. Kadını memnun etmek kadar güzel bir şey yok.

Kadınım benim.

Kahretsin, o benim kadını ve onu elimde tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Bir ağacın gölgesinde duruyoruz ve ellerim bir kez daha saçlarına dalıyor. "Bu gece sana tekrar sahip olabilir miyim?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Belki küstahlık ediyorum, ama bunun belli olduğunu düşünmüştüm."

"Handa bile mi? Sessiz olmanız gerekecek."

"Sessiz olabilirim." Ellerini dua eder gibi birleştiriyor. "Söz veriyorum sessiz olabilirim."

Ona yaklaşıyorum. "O zaman seninle karanlıkta uyurum," diyorum boynuna öpücükler kondurarak. Titriyor. "Yorganın altında. Çarşaflar kalçalarımıza kadar iner. Sana sessiz olmanı söyleyeceğim, yoksa boşalmana izin vermeyeceğim."

"Yapacak mıyım? Sessiz olur musun?"

İşaret parmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum. "Zor olacak ama ne kadar iyi olabileceğini bildiğin için bunu çok isteyeceksin."

"Bu gece ne kadar iyi olacak?" "Bu öğleden sonrakinden bile daha iyi."

Nefesi kesiliyor. "Neden? Bana nedenini söyle," diyor ve böyle konuşmamızı sevdiğini biliyorum. Arzularımızın hikâyelerini anlatıyoruz ve bu hikâyeler gerçek oluyor.

"Çünkü gecenin bir yarısı olacak ve acele etmeyeceğiz, sanki saatlerimiz varmış gibi birbirimizi oyalayacağız. Seni vücudumun üstüne çekeceğim, üzerime kayacaksın ve beni böyle becereceksin," diye mırıldanıyorum ve o daha da yaklaşıyor. Kulağına fısıldıyorum. "Bu gece bana binebilirsin. Üstüme çık ve yavaşça, karanlıkta, gölgeler üzerimize düşerken bana bin. Ben böyle istiyorum. Sen de istiyor musun?"

Yutkunuyor ve gözleri dalgalanıyor. Başını sallıyor. "Kimsin sen?" Şaşırmış bir halde gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen kim oluyorsun da hayatıma böyle giriyorsun ve bunları söylüyorsun? Böyle şeyler söylüyorsun ve ben şimdi sana tekrar tırmanmak istiyorum."

Sırıtiyorum. "Bu gece cupcake. Bu gece bana tırman."

"Sanki öyle bir şansım varmış gibi." Ağaçlarla çevrili caddede hana doğru ilerlemeye devam ediyoruz ve ben derin bir nefes alıyorum, şimdi ona gerçeği söylemek için en iyi zaman olduğunu düşünüyorum. Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama kim olduğumu bilmesini istiyorum.

Hey, eskiden bir dolandırıcıydım ve üniversite masraflarını karşılamak için insanları tonlarca para dolandırdım ve aslında bir aktör değilim, ama bir zamanlar Shakespeare öğretmek istemiştım, ama bu saçmalığı anlamak zor ve umarım sahte kimlik sattığım için County'de iki hafta geçirdiğim gerçeğini hoş karşılıyorsunuz, ama bu kardeşim için bir şey değil, çünkü o dolandırıcılıktan hapse girdi. Ne kadar sevimli bir aileyiz, değil mi?

Ama daha dudaklarımdan dökülmeden April'in saatine baktığını fark ediyorum, yüzünde küçük, zekice bir sırıtış beliriyor.

"Bu gülümseme ne için?" Yakında günah çıkarma odama gideceğimi düşünerek soruyorum.

"Sana bir sürprizim var!" İlgimi çekti. "Öyle mi?" "Hoşuna gidecek bir şey." "Bir şey mi?"

"Aslında, *biri*."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Kim?" "Göreceksin."

Bir dakika sonra hana ulaşıyoruz ve verandadaki ahşap salıncakta tanıdık bir şekil belirliyor. Her yerde tanıyabileceğim geniş omuzlar, dağınık kahverengi saçlar, benimki gibi bir çene.

Kalbim donuyor. Heath ayağa kalkıyor, ben hazır olmadan önce geçmişim şimdiki zamanıma çarparken, adımlarında kolay, ağır aksak bir yürüyüş var.

Otuz Altıncı Bölüm

Nisan

Heath kardeşini kucaklıyor ve ben zıplamak istiyorum. Gökyüzünü öpmek istiyorum. Bunun yerine, hanın önündeki taş yürüyüş yolunda duruyorum, neredeyse sandaletlerimin üzerinde zıplıyorum.

"Seni görmek çok güzel," diyor Heath, büyük sesi sıcaklık ve mutlulukla gürlüyor. Theo gibi uzun boylu ama daha geniş. Daha büyük göğüs, daha büyük omuzlar, daha fazla mürekkep. Saçları biraz daha koyu ve gözleri mavi. Acaba gözlerini annelerinden mi yoksa babalarından mı almış?

"Evet." Theo'nun tek söylediği bu ve tonu gergin, sesi kuru. Belki de konuşamayacak kadar kendinden geçmiştir.

Lacey olması gereken kadın da heyecanla dolup taşıyor. Uzun kahverengi saçları düzgün bir Fransız örgüsüyle arkadan toplanmış ve bronz bileklerini gümüş bilezikler süslüyor. Her iki kulağı da küçük gümüş küpelerle dolu. Her birinde yedi tane saydım. Bir ayak bileğinin etrafında tılsımlı bir bilezik var.

"Ben Lacey," diyor ve bana elini uzatıyor. Tokalaşıyoruz, sonra beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Bunu yapman çok hoş. Heath Theo'yu göreceği için çok heyecanlı. Çok uzun zaman oldu. Onu özlüyor."

"Daha çok bir araya gelmeliler," diyorum ve gülümsemeden duramıyorum. Bunu başardığım için çok heyecanlıyım. Heath'e bu kadar yakın olup da onu buluşmaya davet etmemek aptalca görünüyordu. Boston sadece iki saat uzaklıkta ve numaraları çok iyi hatırladığım için Theo'nun telefonuna tekrar bakmama bile gerek kalmadı. Heath'in numarasını ekranda ilk gördüğüm andan beri hatırlıyordum. Theo bu sabah odadan çıktığında Heath'i aradım.

ve ona adresi gönderdikten sonra arabayla geldi. Annem fazladan bir odası olduğunu söyledi. Çok kolay.

"Aynı fikirdeyim," diyor Lacey. "Ama Heath şimdiye kadar ayrılamadı ve Theo da çok meşguldü."

"Doğru, tabii ki. Heath de çok meşgul olmalı," diyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkarken Heath'in onu bu kadar meşgul edecek ne iş yaptığını bilmediğimi fark ediyorum, bu yüzden vitesi Theo'ya geçiriyorum. "Theo'yla da o kadar çok işi var ki, seçmeleri, barı falan dengeliyor."

Lacey bir an için kaşlarını çatıyor. Güzel kahverengi gözlerinden şaşkınlık geçer gibi oluyor ama sonra tekrar gülümsüyor. "Theo'muzu bu kadar mutlu eden kadınla tanışacağım için çok heyecanlıyım. Bir kız arkadaşı olduğunu bile bilmiyorduk."

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "her şey çok hızlı başladı," diyorum ve bu doğru. Son birkaç gün birbirimizin içine düştüğümüz bir kasırga gibiydi. Sadece birkaç gün ya da aileme söylediğimiz gibi bir ay olmuş kimin umurunda? Gerçek şu ki, artık gerçekten birlikteyiz ve önemli olan da bu. Bir ya da iki gün önce bunu asla yapmazdım. Ama dün gece telefonda Theo beni Heath'e kız arkadaşı olarak tanıttı. Kardeşine gerçeği söyleyebilirdi. Arkadaşı, müşterisi ya da herhangi biri olduğumu söyleyebilirdi. Kardeşine karşı rol yapmasına gerek yoktu ve bu itiraf onun en çok sevdiği kişiyi bize katılmaya davet etmem için yeterli bir izindi.

Havada bir şingirtı duyuluyor ve bu Lacey'nin çantasının omuz askısını ayarlaması.

"Tüm mücevherlerine bayılıyorum," diyorum.

"Teşekkür ederim. Onları ben yapıyorum. Fuarlarda falan satmaya başladım. Güzel bir işe dönüşüyor. Heath de yepyeni bir iş kurduğu için bu harika bir şey."

Heath'in ne iş yaptığını sormak üzereydim ki Theo uzun kucaklaşmayı bozdu ve bize döndü. "Yani..."

Sesi düz. Bir an için Heath ve Lacey'yi davet ederek bir hata yaptığımdan endişeleniyorum. "İşte hepimiz buradayız," diyorum neşeli bir gülümsemeyle. "Ailem akşam yemeği hazırlıyor ve bu akşam çöpçü avımız var, eğer oyunların bir parçası olmak isterseniz, bu harika olur. Ama zorunluluk yok. Onun yerine kasabada dolaşabilirsin. Nasıl isterseniz. İkiniz için de bir odam var."

"Oyunların bir parçası olmayı çok isteriz," diyor Heath, kolu hâlâ Theo'nun omzunda, onu sıkıyor. Heath yaklaşıyor ve bana bir el uzatıyor. "Ve sen de harikasin. Bunu yaptığın için teşekkürler."

Theo parlak bir gülümseme fırlatıyor ama zoraki görünüyor. "Ve şimdi beni gördün."

Heath kaşlarını çattı. "Bana zorluk çıkarıyorsun?"

"Asla," diye yanıtlıyor Theo.

"iyi edersin." Heath parmak eklemlerini Theo'nun kafasına indirir ve ona bir şaplak atar. Theo onun elinden kurtulur.

"Onunla bilek güreşi yapmalısın," diye takılıyorum.

Heath Theo'ya bakıyor, gözlerinde bir şeyler söyler gibi bir ifade var, Theo'ya neredeyse meydan okuyormuş gibi geliyor, sanki küçük kardeşini düzeltiyor. Ama nedenini anlayamıyorum.

"Her neyse, içeri girip eşyalarını odana koymak ister misin? Yoksa çoktan yaptınız mı? Çok mu beklediniz?"

Lacey bir elini Heath'in koluna koyarak, "Biz senden önce gelmiştik ve salıncağın tadını çıkarıyorduk," dedi.

Taş patıkaya doğru ilerliyorlar. Geride durup Theo'ya meraklı bir bakış atıyorum. "Bu harika değil mi? İyi olacağını düşünmüştüm."

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve endişelerim geri geliyor.

"Bu sabah onu aradım. Dün gece konuştuğumuz zamanki numarası bende vardı. Onu gerçekten görmek istiyor gibiydin," diyorum, boğazım sinirden kapanırken ses tonum yükseliyor. Her şeyi yanlış mı okudum? Kardeşini burada isteyeceğinden emindim.

"Elbette." Sesi hâlâ monoton.

"Emin misiniz?" Soruyorum ve şimdi tek düşünebildiğim kötü bir adım attığımı, hem de olabilecek en kötü zamanda.

Gözlerini kapatır, açar. "Keşke..." "Ne dilemek?"

"Keşke önce sorsaydın." Benim tanıdığım adam gibi konuşmuyor.

Kalbim sıkışıyor. Sesim titriyor. "Özür dilerim. Onu görmek istediğini sanmıştım. Bunun senin için eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Gözlerini kırptırıyor, sonra sudan çıkmış bir köpek gibi başını sallıyor. Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyor. "Harika olacak," diyor yine zoraki bir gülümsemeyle. "Aile sadece zordur."

Farkındalık kafama vuruyor. Bu zor olmalı çünkü aile onun için zor. Daha iyi bilmeliydim. "Özür dilerim. Böyle düşünmemiştim bile. Açıkçası sadece herkesin bir arada olmasının güzel olacağını düşünmüştüm. Ama bu benim aptallığımdı."

"Merak etme April. Her şey yolunda."

Ama kulağa pek hoş gelmiyor. Hana girmek için bir hamle yaptı, ben de kolunu tuttum. "Lütfen. Senin için güzel bir şey yapmak istedim çünkü sen benim için çok şey yaptın. Bunun zekice ve akıllıca olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki olaya sadece kendi açımdan bakıyormuşum."

"Hey," diyor, sesi yumuşak ve sonunda yine kendisi gibi konuşuyor. Alnıma bir öpücük bırakıyor. "Aptal değilsin. Harikasın ve aramızdaki ilişkinin yürümesini gerçekten istiyorum."

Göz kırpıyorum.

Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi? Kesinlikle bir "biz" olduğumuzu mu? Olanların olmaya devam edeceğini mi? küt küt atıyor ve şarkı söylemeye hazırım.

"Öyle mi?" Çekinerek sordum.

Kuvvetle başını sallıyor. "Bu açıkça belli değil mi?" Ağaç evin genel yönüne doğru hareketli bir şekilde el sallıyor. "Bu öğleden sonra bundan başka bir şey isteyebileceğimi mi sanıyorsun? Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. Ve şu anda tek istediğim seninle birlikte New York'a dönmenin bir yolunu bulmak."

Gözleri benimkilere bakıyor ve midem bulanıyor. Kalbim küt küt atıyor. Kendini kapatmış gibi görüldüğünde beklediğim son şey bu şekilde geri dönmesiydi.

Kollarımı ona dolamak ve yüzünü öpmek istiyorum. Ben de öyle yaptım. Ona sarılıyorum ve o muhteşem dudaklarını öpüyorum. "Bunu istiyorum."

Her şeyin yolunda gideceğini bilerek duş almak için içeri giriyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

Theo

Serin tutun.

Sakin ol.

Kendine güven.

Bunlar benim fazlasıyla sahip olduğum yeteneklerdi.

Raketle işim bitmiş olabilir ama hâlâ rahatsız edici bir durumla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Biraz önce hanın dışında April'a yalan söyledim mi? Çatalımı ağzıma götürüp April'ın babasının yaptığı kırmızı biber salatasından bir ısırık alırken, yalan söylemediğimi kesin olarak söyleyebilirim.

Umutsuzca çalışmamızı istiyorum. New York'a geri dönmek, onunla zaman geçirmek, birlikte olmayı nasıl başaracağımızı düşünmek istiyorum.

Bu altın değerinde bir gerçek.

Ama kardeşimi neden burada istemediğim konusunda yalan söyledim. Aile zor olduğu için değil. Açıları oynamaya devam etmek istemediğim için, ama şimdi zorundayım.

Heath'in bilmediği şeyler var. Ondan sakladığım şeyler. O hapisteyken sorunlarımla ona yük olmak istemedim, bu yüzden hayatımla kendi şartlarımda başa çıktım. Sadece birkaç aydır serbest ve onu bir kez gördüm, o da kaçabildiğim zaman. Eyalet dışına çıkmak için izin alması gerekiyordu ve izin alabilecek durumda olmasına rağmen onu görmek benim için daha kolay oldu.

Şartlı tahliyesi birkaç gün önce sona erdi.

Keşke birkaç gün daha uzun sürseydi, çünkü o zaman Massachusetts'ten Connecticut'a bu kadar kolay yolculuk yapamazdı.

Gördüğüm kadarıyla, her şeyin yolunda gitmesi için bir gecem daha var. Eğer çöpçü avını kazanırsam, büyük ödülü kazanma şansım var. İçeri girebilir, dışarı çıkabilir ve kızı elde edebilirim. Tek yapmam gereken, hazır olmadan önce hayatımın iki parçasının birbirine çarpmadığından emin olmak.

Bu yüzden bu gece April'a geçmişimle ilgili gerçeği söyleyeceğim. Ona yatakta söyley. Bu kız gerçek biri ve sırf tertemiz bir adam olmadığım için bana Richelle gibi davranıp beni kalbinden atmayacağından eminim. Ama ağaç evden beri onunla yalnız bir an bile geçirmedim ve *sürpriziyle* halıyı, döşemeyi ve dünyayı altımdan çekip almadan önce ona sokakta söylemeye hazırdım.

Birbirimize sarıldığımızda durumu ağabeyimle konuştum, gülünç derecede uzun süren bir ağabey kucaklaşmasında April ona oyuncu olduğumdan bahsederse her şeyi kabul etmesi gerektiğini fısıldadım. Bana *hiç hoş olmayan* bir bakış attı ama başını sallayarak arkamı kolladığını belli etti.

Gerçekten tek sorun bu. April'ın ailesi benim sadece bir barmen olduğumu düşünüyor, April benim bir aktör ve barmen olduğumu düşünüyor ve erkek kardeşim de kiralık erkek arkadaş işimden tam olarak haberdar değil.

Tek yapmam gereken her şeyi halledene kadar hokkabazlık yapmaya devam etmek.

Heath şimdilik aileye sorunsuz bir şekilde uyum sağladı ve geçen hafta Fenway Park'ta neredeyse bir home run topunu nasıl yakaladığına dair bir hikaye anlattı. O kendi elementinde. Heath her yere uyum sağlayabilir. "Yemin ederim içine düşüyordu," diyor bir kolunu kaldırarak. "Sonra yanımdaki genç kız uzandı ve benden önce yakaladı." Başını sallıyor ve derin bir iç çekiyor. "Ama hey, sonunda her şey yoluna girdi. Muhtemelen benden daha çok ihtiyacı vardı."

April'in babası ızgara tavuk servis ederken, April'in annesi Heath'e tıpkı tanıştığımızda bana yaptığı gibi sorular yöneltiyor. Annesinin ne yaptığını da dahil olmak üzere her birinden kurtuluyor. "Bir danışmanlık işi başlattım. Etik bilgisayar korsanlığı yapıyorum" diye açıklıyor. Bu becerileri nereden öğrendiğini sorduğunda ise okulda bilgisayar bilimleri okuduğunu söylüyor.

Gerçeğin tamamı bu değil ama yeterince doğru. Etik olarak nasıl hack yapılacağını öğrendi çünkü tam tersini yaptı. Online sitelere girmek, onun hisse senedi dolandırıcılığının bir parçasıydı. Hayatının sadece gerekli nasıl paylaşacağını öğrendi.

Yemek bittiğinde April'ın babası ayağa kalkar.

"Bildığınız gibi çöpçü avı yaz buluşması oyunlarımızın son etkinliği," diyor sanki bir konuşma yapıyormuş gibi. "Bu gece başlayıp yarın sabah bitireceğiz. Takımlar halinde gideceksiniz ve bireysel ve takım yarışması için puan kazanabilirsiniz. Beş bin dolarlık ödül için bireysel yarışmanın çok sıkı bir yarış olduğunu ve Emma, Theo ve Katie'nin güçlü rakipler olduğunu unutmayın." Ağabeyim bana hiç *de ilginç olmayan* bir bakış fırlatıyor. "Takım yarışmasına gelince, iki yeni üyemiz olduğu için, yeni üyelerin kazanacağı her puanın bana verilmesine karar verdim." Herkes onun şakasına gülüyor. "Ciddi olmak gerekirse, Bob ve ben bir araya geldik ve Heath ile Lacey'nin Theo ve April'a bir takım olarak katılmak istemeleri halinde, her birinin yarım puan düzeyinde puan kazanmasına karar verdik. Bu şekilde dördünüz bir takım olarak birlikte çalışacaksınız ama iki kişiymişsiniz gibi puan kazanacaksınız. Bu herkese adil geliyor mu?"

Heath ve Lacey başlarını sallarlar. Ailenin geri kalanı da evet diyerek destek veriyor. "Bunun bir parçası olmayı çok isteriz," diyor Lacey.

Özel bir teşekkür ediyorum, çünkü bu yaklaşım, bu oyunda iki kat zihin gücüyle kış tekmeleyebileceğimiz anlamına geliyor. Bu geceyi ne kadar erken bitirirsek, April'la o kadar erken yalnız kalabilirim. Ona her şeyi anlatabilirim ve geçmişimin de geride kaldığını söyleyebilirim. Anlayacaktır. Anlayacağını biliyorum.

Ayrıca, kardeşim beni asla ispiyonlamaz.

* * *

Bir saat sonra dördümüz kasabadaki dondurmacının tuvaletinde bir kabine doluştuk ve bir selfie çektik. April ördek suratı yapıyor, Lacey suratını asıyor ve Heath tek gözünü kapatarak en iyi psikopat bakışını atıyor. Telefonumun kamerasını açarken taş gibi bir ifade takınıyorum.

Kupalarımızı ekranımdan kontrol ederken "İşte burada," diye anons ediyorum. Çöpçü avı listesindeki öğelerden biri, tüm ekibin bir tuvalette dururken çekilmiş dijital bir fotoğrafı. Elli sent değerinde bir benzin fişi aldık bile -hiçbirimizin arabası yok, bu yüzden bir başkası için benzin aldık

Dondurmacının yanındaki restorandan bir paket menü ve sarı Honda'sıyla yanımızdan geçen bir Vermonlu gördüğümüzde eyalet dışı bir plakanın fotoğrafını çektik.

Kabinden ilk ben çıktım, Heath de onu takip etti. Sonra April bizi tuvaletten kovdu. "İşeme zamanı. Sonra görüşürüz."

"Ben de," diyor Lacey.

Heath'e baktım. "Hadi biraz dondurma sipariş edelim."

Bayanları geride bırakıp sipariş vermek için sırada bekliyoruz. İlk defa onunla bir an geçiriyorum.

Omzuma vurdu. ", küçük salak. nedir?" "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini uzatıyor. "Benimle uğraşma. Bana 'sen bir aktörsün' olayını kabul etmemi söyledin. Neden senin bir aktör olduğunu düşündüğünü söylemek ister misin?"

Bir elimle çenemi ovuyorum. "Beni erkek arkadaşını oynamam için tuttu. Ailesi sürekli ona tuzak kurmaya çalışıyor ve o da tek başına gelip hoşlanmadığı yerel erkeklerle çıkmak istemedi. Bu yüzden beni tuttu. Ona aktör olduğumu söyledim çünkü bu kiralık erkek arkadaş işlerinden birkaçını yapmıştım. Gülme ama iyi para kazandırıyor ve faturalarımı ödememe yardımcı oluyor. Sana hiç bahsetmedim, çünkü sen de oradaydın ve ne diyeceğini biliyordum."

İnançsızlıkla gülüyor. "Ne diyebilirim ki, ey Kahin?" Ağır

ağır iç çektim. "Bana tek bir şeye odaklanmamı

söyledin." "Ve bu iyi bir tavsiye değil mi?"

Evet, ama sonra eski sevgilin arayıp ödeme talep etti. Bunu senin için yaptım, böylece şu an istediğin hayata sahip olabilirsin.

"Olabilir. Ama ben işi bırakıyorum," diyorum ve bunu söylediğim anda tamamen doğru hissettiriyor. Yapmam gereken şey tam olarak buydu. Nisan ayına odaklanmalı, uzun vadede ne tür bir iş istediğime yoğunlaşmalı ve tüm GigsForHire ilanlarımı kapatmalıyım. Artık her anlamda bir kız arkadaşım var, bu yüzden artık başkasının kol şekeri gibi davranmam.

"Tanrım. Sanki bir jigoloymuşsun gibi konuşuyorsun," diyor dondurma kutusuna bakıp nane parçacıklı, üçlü çikolatalı ve hindistan cevizli bademli şekerlemeleri incelerken.

"Hayır. Kesinlikle bir fahişe değil."

"Ona karşı hislerin gerçek mi? Telefonda konuştuğumuzda onun kız arkadaşın olduğunu söylemiştin. Gerçek olan ne ki?"

"Tabii ki gerçekler," diyorum öfkeyle.

Sanki bu haberi sindirmeye çalışıyormuş gibi çenesini kaşıyor. "Seni erkek arkadaşını oynaman için tuttu ve sen gerçek bir şey mi oldun? Kulağa aşk romanı gibi geliyor."

Sırıtıyorum. "Çılgınca, değil mi?"

Ciddi bir bakışla beni sabitliyor. "Tüm bitenin bu olduğuna emin misin?"

Başımı yana eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Güzel, zengin bir kız bulmuşsun. O hanı gördüm. İçinde yuvarlanıyorlar. Kız zengin ve senin için deli oluyor. Onu dolandırmadığına emin misin?"

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Hadi ama. Bana karşı dürüst ol. Bana aktörmüşsün *gibi davranmamı* söyledin." Parmağını göğsüme sapladı. "Ama o senin gerçekten öyle olduğuna *inanıyor*. Neden ona gerçeği söylemedin? Söylemedin çünkü Lacey'ye rol seçmelerine katıldığını söyledi. Bu saçmalığa inanmasına izin veriyorsun."

"Ona gerçeği daha sonra söyleyeceğim. O an için önemli değildi. Ayrıca, sen kimsin ki konuşuyorsun?"

Omzumu itti. "Ben temizim, dostum. Ben iyiyim ve iyiyim. Kadınımla anlaşmayı biliyor. Benim bokumu biliyor. Ne olursa olsun beni seviyor. Ama sen? Sen bir rol ve ona olduğuna inanmasına izin veriyorsun." Mavi gözlerini kısıyor. Annemizin gözlerine sahip ve bu beni her zaman etkiliyor. "Ama gerçekten onu kandırıyor musun? Onun parasını almak için mi çalışıyorsun?"

"Bu çok saçma!"

"Öyle mi? Masada beş bin dolarlık bir ödül var. Nasıl da bunu para için yapmazsın?"

"Birincisi, kazanıp kazanamayacağımı bile bilmiyorum. Ve ikincisi, kazanırsam ne olacak?" Başını sallıyor. "Senden daha fazlasını beklerdim."

"Bu kadar kutsal tavır yeter. Ödemem gereken faturalar var, tamam mı?" Neredeyse sinirlenerek söylüyorum. Bu faturaların bazıları onun yüzünden.

Elini omzuma koydu. "Evet ve benim durduğum yerden, ona ve ailesine büyük bir oyun oynuyormuşsun gibi görünüyor."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Gözümün içine baka baka onun parasına göz dikmediğini mi söyleyeceksin? Gerçekten bana onun hedefin olmadığını mı söylüyorsun?"

"*Sen aklını mı kaçırdın?*" demek üzereydim ki başka bir ses duydum. Daha yumuşak bir ses, ama ateş dolu.

"Ben senin hedefin miyim, Theo?"

Arkamı dönüp yeşil gözleri buz gibi olan April'ı gördüğümde kalbim yere çarpıyor. Dudakları cetvel inceliğinde bir çizgi oluşturuyor.

"Hayır, değilsin," diyorum çabucak, ona doğru uzanarak, umutsuzca bu gemiyi düzeltmeye çalışarak. "Açıklayabilirim."

Uzaklaşıyor, ellerini kaldırıyor. "Ben de oradaydım. Bunu ben de yaptım. Tişört bende." Dondurma kutusuna doğru çılgınca bir hareket yapıyor. "Dondurmanızın tadını çıkarın. Naneli dondurma ağızda harika bir tat bırakıyor." Duraklıyor, çenesini kaldırıyor ve ateş ediyor. "Diğer bazı şeylerin aksine."

Otuz Sekizinci Bölüm

Theo

Kapıdan koşarak çıkmak, April'ı sokakta kovalamak, kalbim parçalanmak yerine dönme dolaba binmeyi tercih ederdim.

Her şeyin üzerinize çöktüğünü, göğsünüzün içinin boşaldığını ve tutunamadığınızı hissettiğiniz o duygu ya? İşte bu. Şu anda. Onun adını söylerken derim karıncalanıyor.

"April!"

Başını sallıyor ve elini arkasına sıkıştırıyor, tıpkı savunmayı savuşturmaya çalışan bir top tutucu gibi. Yine de koşmuyor ve neyse ki ben daha uzun ve kararlıyım. Uzun adımlarımla bloğun sonunda ona yetişip koluna uzanıyorum. Beni elinin tersiyle itti.

"Ne?"

"Açıklamama izin verin."

Kıkırdıyor, sanki ona harika bir şey söylemem için bana meydan okuyormuş gibi çenesini kaldırıyor. "Patlamış mısırımı alayım. Eğer açıklamak istersen bu iyi olacak. Merak ediyorsan söyleyeyim, evet, ödül den faturalara ve dolandırıcılığa kadar her şeyi duydum."

"April," diyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü bu Ona nasıl söylemek istediğimi. İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu.

"Ah, ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm." Sesinden alaycılık damlıyor.

"Ben dolandırıcı değilim. Size söylediğim her şey doğru ama ben bir aktör değilim. Gerçekten değilim."

Bana inanamıyormuş gibi gülüyor. "Belki bunu tekrar denemek istersiniz. Çünkü konuşmanın tam ortasında kendinle çeliştin.

-" kollarını kaldırır ve abartılı hava tırnak işaretleri çizer. "-açıklama."

Elimi enseme gezdiriyorum. Ağır ağır nefes vererek tekrar deniyorum. "Ben bir barmenim. Xavier bana kefil olabilir. Yaptığım tek oyunculuk bu tür şeyler. Kiralık erkek arkadaş işleri."

Ağzından bir öksürük çıkar. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor. "Ve bu işte harikasın. Tam zamanlı işin bu olmalı. Bu işi bu kadar iyi yaptığına göre başka bir işe ihtiyacın yok."

Ses tonu sert ve her öfkeli kelimeyi hak ediyorum.

"İstediğim bu değil," diye tükürdüm.

"O zaman ne istiyorsun? Varlıklı kadınlardan para dolandırmak mı?" Sanki bir matematik problemiymişim gibi bana bakıyor. Sanki benim gibi birinin varlığına bile inanamıyormuş gibi. Elini kaldırdı. "Bilmek bile istemiyorum."

"Paranı almaya çalışmıyorum. Borcumu ödeyecek kadar kazanmaya çalışıyorum. Tamam mı? Hayat benim için her zaman kolay olmadı. Kardeşim ve ben her şeyi kendi başımıza yapmak zorundaydık. Hiçbir şeyimiz yoktu. Kesinlikle hiçbir şeyimiz. Bunu sana söylemiştim. Bu doğru."

"Demek kadınları dolandırıyorsun? Bu yüzden mi beni ağaç eve götürdün? Savunmamı yıpratmak, şehirde benimle birlikte olmak istediğini söylemek ve sonra da hesaplarımı boşaltmak için mi?" Tüm bunları inanmazmış gibi söylüyor ve öyle de. "Flaş haber. Ben zengin değilim. Sadece iyi para kazandıran bir işim var."

"Paranı istemiyorum. Sadece kardeşimin eski sevgilisinin peşinde olduğu borcu ödemek için hayatımı kazanmak istedim. Hisse senedi dolandırıcılığından hapse girdiğinde, eski kocası büyük bir borcu tahsil etmeye geldi ve ben bunu bilmesini istemedim. Heath'in kafasını kurcalayan ve onu düzlüğe çıkmaktan alıkoyan bir şey daha olmasını istemedim," diyorum ve her şeyi açık açık anlatıyorum. "Bu yüzden Addison'a olan borcunu için para kazanmak amacıyla kiralık erkek arkadaş işlerine başladım. Oyunculukta az da olsa iyi olmamın tek nedeni ağabeyim ve benim eski dolandırıcılar olmamız. Üniversite masraflarımızı Jersey Shore'da dolandırıcılık yaparak karşıladık."

Kahkahası duyduğum en soğuk sese dönüşüyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ciddi ciddi bunu mu söylüyorsun? Bu kelimeler senin ağzından mı çıkıyor?"

"Evet," diyorum kelimeyi ısırarak. "Evet, hepsi doğru. Kardeşime sorabilirsin."

"Hapse giren kardeşin mi? O senin karakter tanıgın mı?" "Evet," diyorum, topuklarıma . "Bu onu daha az insan mı yapar hapse girdiği için mi?"

İlk defa karşı çıkıyor. Ağzını açıyor ama sadece "Şey..." diyor.

"Benim hayatımı yaşamadığınız ve seçimlerimizle yüzleşmediğiniz sürece beni ve bizi yargılamayın. En iyi seçimleri yaptığımı söylemiyorum. Ama benim ve bizim için işe yarayanları yaptım. Sizin sahip olduğunuz şeylere sahip değildik. Bu yüzden kendi yolumuzu çizdik. Açıları oynadık, bilek güreşinde kardeşlik çocuklarını dolandırdık, daha büyük para kazanmak için tezgahları dolandırdık ve insanları onlara kiralamak için bir dairemiz olduğunu düşünmeleri için kandırdık. Oh evet, ayrıca kolay av olan erkeklere Heath'in kız arkadaşının onları tavladıktan sonra hapishane yemi olduğunu söyledik, böylece onları ispiyonlamayacağımıza söz vererek bu şekilde pisliklerden para aldık. İşte böyle. İşte ben buyum. Dolandırıcılık sayesinde okulunu bitiren adam. Hazır başlamışken bir şey daha söyleyeyim," diyorum, bir dondurmacının yanındaki sokak köşesinde ona her şeyi anlatırken sesim sertleşiyor. "On dokuz yaşındayken sahte kimlik yapmışım ve etiketlenip iki hafta hapse girmiştim. Eğlenceliydi. Günlerimi ayakkabı bağcığı olmayan bir hücrede geçirmek zorunda kaldım, böylece ayakkabı bağcıklarını bir silaha dönüştürmeyecektim. Size hiç hapse girmedigimi söylediğimi biliyorum ve bu doğru. Hapishane uzun süreli olduğu için onun yerine hapse girdim. Ama devam edin ve beni yargılayın. Çünkü eminim siz de elinizde hiçbir şey kalmasa ne yapacağınızı çok iyi biliyorsunuz."

April'in eli ağzını kapatıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Ağladığı için kendimi daha büyük bir pislik gibi hissediyorum.

"Özür dilerim. Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm," diyor, ses tonu daha önce defalarca duyduğum, sevmeye başladığım yumuşak tonda. Elini bırakıyor. "Ama tüm bunları böyle üstüme yıkıp şaşırmamamı bekleyemezsin. Tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Evet, çoğu insan biliyor. Son kız arkadaşım öğrendiğinde çekip gitti."

Sesi yine sertleşiyor. "Beni diğer insanlarla bir tutma. Ben o değilim."

İşaret parmağını göğüs kafesine dayıyorum. "Ve ben biriyle birlikte olduğu konusunda yalan söyleyen evli bir pislik değilim. Olabildiğince dürüst oldum

muhtemelen seninle olabilirdi. Sana yalan söylediğim tek şey aktör olmaktı, ama sana söylediğim diğer her şey gerçektir. Sakladığım şeyler var ama bu gece sana söyleyecektim. Çünkü senin için deliriyorum. Kim olduğumu ve ne yaptığımı bilmeni istiyorum."

Derin bir nefes alıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve başını sallıyor. Küçük bir rahatlama nefesi almaya cesaret ediyorum, çünkü ilerleme kaydediyor olabiliriz gibi geliyor. "Ahlaki üstünlük bende olmayabilir. Sonuçta seni herkese yalan söylemen için tuttum, yani saf değilim. Ama mesele şu ki," diyor, sesi sakın ve kesin, "sana hiçbir konuda yalan söylemedim, özellikle de sana olan hislerim hakkında. Ve sadece ikimiz olduğumuzda senden bana karşı dürüst olmanı istedim. Başkalarına karşı rol yapmak ama sadece ikimiz varken dürüst olmak konusunda anlaşıştık."

"Sana karşı dürüst oldum."

"Ama yapmadın," diyor ısrarla. "Kariyerin hakkında defalarca konuştuk. Sana aktörlükle ilgili o kadar çok soru sordum ki, söylediğin her şey yalan çıktı."

"Sadece bir şey var," diyorum, sesimde çaresizlik var. "Sana anlatmamın bir anlamı olmadığını göremiyor musun? Bu paylaştığım bir şey değil?"

Gözleri kısa bir an için kapanıyor ve açtığında gözyaşlarının tehdidiyle parlıyor. "Ama bak, farklı olduğumuzu sanmıştım. Bana gerçeği söyleyebileceğini düşünmüştüm. Başkalarına karşı yapamadığın bir şekilde bana karşı dürüst olabileceğini düşünmüştüm, çünkü gerçek olduğumuzu sanmıştım. Ama şimdi kendimi oyuna getirilmiş gibi hissediyorum."

"Seninle oynamadım."

Bir elini kaldırıyor. "Kafamı boşaltmam lazım. Biraz yürüyeceğim ve peşimden gelmeni istemiyorum."

Yutkunuyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. En azından onun isteklerine saygı duyabilirim. "Tamam."

Topuklarının üzerinde döner ve caddeden aşağıya, suya doğru yürür.

Bir dakika sonra Heath'in eli omzumdaydı. İçgüdülerim devreye girdi. Arkamı döndüm ve onu ittim. "Çok teşekkürler."

Tökezliyor. "Ne be?" "Benim

için her şeyi mahvettin."

"Her şeyi kendin berbat ettin."

Onu tekrar itiyorum. Bu şekilde iletişim kuruyoruz. Her zaman fiziksel olduk. Lacey bizi tembelce izlerken dondurma külâhını yalıyor.

Heath bana doğru hamle yaptı, kolunu boynuma doladı ve beni başımdan yakaladı. "Seni aptal salak!" diye bağırdı. "Bir kadına doğruyu söyle. Şunu izle: Hey, Lacey. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum,
bebeğim." "Şimdi, söyle bana,
salak." "Asla."

"Eğer yaparsan bana vurmana izin veririm."

Bana nasıl yumruk atacağımı öğretti. Bana bir dövüşü nasıl kazanacağımı öğretti. Bu bizim işimizde gerekli bir beceriydi. Bu pozisyonda karnına erişebiliyorum, bu yüzden yumruğumu karnına doğru savuruyorum.

"Oof," diyor. Ama sonra doğrulur. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Başımı bırakıyor ve ciddi bir bakışla beni süzüyor. "Ama şimdi bana bazı açıklamalar yapman gerektiğine inanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Benden bir açıklama istemeyen var mı?"

Alaycılığımı görmezden gelerek kocaman elini bir kez daha omzuma bırakıyor. "Sen April ile konuşurken neden Addison ismini duydum?"

Dolandırıcılığın ilk kuralı, her şey için bir cevabınızın olmasıdır.

Dudaklarım ayrılıp da ses çıkmayınca Heath başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi itiraf et."

Bölüm Otuz Dokuz

Nisan

Ses kulaklarıma çarptığında arkama bakıyorum. Bu da ne böyle? Gözlerimi kısıtım. Theo kardeşini itip kakıyor, Heath de Theo'yu kafasından yakalamış, sonra da Theo yumruğunu kardeşinin karnına indiriyor.

İrkildim. Bu acıtmış olmalı.

Bu arada Lacey dondurma külahını yalıyor.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum ve ilana geri dönüyorum.

5. Anneniz, babanız, kız kardeşiniz, erkek kardeşiniz ve/veya erkeklerden herhangi biri dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere diğer konuklardan herhangi biriyle yumruk yumruğa kavga başlatın. (Benim için endişelenme tatlım. County'deki görevim bana mükemmel dövüş becerileri kazandırdı).

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Artık bununla başa çıkamıyorum. Reklamındaki alakart seçeneklerin bir kez daha gerçekleşiyor olması önemli değil. Bunların hiçbirinin önemi yok.

Önemli olan tek şey, çok derine batmadan çıkabilmem.

Hemen eve dönmüyorum. Alacakaranlık lacivert kollarını bu uykulu kasabanın etrafına sararken, su kenarına doğru yürüyorum. Tekneler alçak gelgitte sallanıp duruyor ve ben rıhtımın ahşap korkuluklarına yaslanıyorum. Alaca gökyüzüne bakıyorum. Kendime bu şekilde sonuçlanmasının iyi olduğunu söylüyorum. Çok uzağa gitmeden önce onun sıkışmasını çözdüğüm için.

Bir damla su ellerimin yanındaki tahtaya düşüyor.

Oh.

Bu su değil.

Gözlerimden dökölme cüretini gösteren aptalca bir gözyaşı. Yanağıma vurup kanıtları siliyorum. Artık ağlamayacağım. Evet, kendimi inanılmaz derecede aptal hissedebilirim. Ama gerçeği canımı yakmadan önce öğrendiğimi hatırlamam gerekiyor.

Bir tuzlu gözyaşı daha düşer.

Bu aptal gözyaşlarını gözlerimden kim akıttı? Dur. Sadece dur.

Kendime güçlü kalmam gerektiğini söyleyerek derin bir nefes alıyorum. Çantamı karıştırdıktan sonra bir mendil buluyorum ve gözlerimi siliyorum. İşte.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, bu yüzden telefonumu kontrol ediyorum ve e-postalarımı göz atıyorum. Gıcırđıyorum. "Oh!"

Sporting World'den bir not var. Toplantıda olanlardan dolayı işi neredeyse unutmuştum. Konu başlığı belirsiz. Sadece "Merhaba." E-postayı açarken parmaklarım titriyor.

Umarım bu not sizi iyi bulmuştur. Ekibim ve ben portföyünüzden oldukça etkilendik ve çekimimiz için iki ay içinde müsait olmanızı umuyoruz. Bu doğrultuda, detayları görüşmek üzere önümüzdeki hafta bir öğle yemeği toplantısı için bize katılabilir misiniz?

Çığlık atıyorum. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!"

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve ağzımdan yuvarlanıyor. Görünüşe göre duygularım bu gece sadece tek bir ayarda çalışıyor -*çatıda*. İskelede mutluluk gözyaşları döküyorum ama çok geçmeden bu güzel haberi paylaşmak istediğim bir kişi olduğunu aptalca fark ettiğimde hüzne dönüşüyorlar.

Birbirimizi yeni yeni tanımaya başladığımız tren anına dönüyorum. "*O işi aldığında bana söylemelisin*" dediğinde sesi hâlâ kulaklarımda. *Bana söyleyeceğine söz ver.*

Ona söyleyeceğime söz verdim.

Ama insanlar her zaman kastetmedikleri şeyleri söylerler. Bu sözü bir kenara itip kendimi toparlıyorum ve otele doğru yürüyorum. Yolda Claire'i arıyorum, ona haberleri veriyorum, sonra da iyi, kötü ve çirkin neredeyse her şey hakkında onu bilgilendiriyorum.

"Vay canına," diyor Claire. "Bu müthiş bir geçmiş hikâyesi ve Xavier bunların hiçbirini bilmiyor mu?"

Başımı salladım. "Bundan şüpheliyim. Xavier'i bilirsin. O sır tutmaz, Theo'nun da tuttuğu belli, o yüzden her şeyi ondan sakladı ve sanırım aktör olmak her zaman aktör olarak çalışmamak anlamına geldiğinden, sık sık

daha çok barmen ya da garson olarak çalıştığından, sözde oyunculuğu üzerinde çalışmak için kiralık erkek arkadaşı işi yapıyor olması makul görünüyordu."

"Bir bakıma oyunculuk yapıyordu. Müşteriler için her türlü rolü oynuyordu. Broadway'den ziyade alışılmadık bir şekilde."

Küçük bir kahkaha atmayı başarıyorum. "Doğru. Sanırım Theo aktör olarak hayatını kazanıyor. Sadece canlı aksiyon rolleri yapıyordu."

Claire, "LARP yaparak hayatını kazanabiliyorsan sana daha fazla güç" diyor. Sonra biraz soluklanıyor. "Peki şimdi ikinize ne olacak?"

Sunnyside'ın bulunduğu bloğa ulaştığımda alay ettim. "Şimdi öğrendiğim iyi oldu."

Claire ilk başta sessiz. "mi?"

"Evet. Onunla çok derine inmeden önce."

"Oh."

İç çektim. "Bu 'oh' ne için?"

"'Oh', 'Aman Tanrım, ama bu onun hakkındaki hislerini değiştiriyor mu?' demek için." Hemen cevap veriyorum. "Elbette. Beni kandırdı."

"Gerçekten bir aktör olmak hakkında, April," diyor, her kelimeye zaman ayırarak. "Seni kandırdığı tek şey gerçekten de buydu."

Öfkelendim. O yanılıyor. Hem de çok yanılıyor. "Tam olarak değil. Hepsi bir arada. Sadece tek bir şey değil."

"Ama öyle sayılır," diyor pragmatik bir şekilde. "Geçmişinde bir şeyler yaptı, öğrendi ve hayatına devam etti. Size anlattı. Belki ideal zaman ya da yer değildi ama size söyledi. Herkes mükemmel bir geçmişe sahip değildir."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, damarlarımda hayal kırıklığı dolaşüyor. "Bunu biliyorum. Ben sadece tertemiz, mükemmel erkeklerle ilişki kuracak kadar yargılayıcı biri değilim. Dürüst olmak gerekirse, beni rahatsız eden onun bir dolandırıcı olması bile değil. Yaptığı iş hakkında yalan söylemesi ve bunu defalarca yapması. Pek çok kez onun bir aktör olduğunu konuştuk ve her seferinde yalan söyledi."

"Bunun sizi nasıl rahatsız ettiğini anlayabiliyorum," diyor sakince. "Beni de rahatsız ederdi. Ama bu affedilemeyecek kadar korkunç bir şey mi?"

Hayal kırıklığı. "Neden onu affetmem gerekiyor?"

"Çünkü ona aşık oluyorsun ve o da aletini başka bir kadına sokmuyor, ailesinin bodrumunda yaşamıyor ya da daha milyonlarca hayati konuda sana yalan söylemiyor," diyor, sesi de yükseliyor. "Ayrıca, rol yapıyor. Sadece normalden biraz daha farklı."

Burun deliklerimden nefes alıyorum. Şu anda bir ejderhayım ve bundan hoşlanmıyorum, bu yüzden öfkemi bırakmaya çalışıyorum.

"Bak," diye devam ediyor, "seni dolandırdığını düşündüğünü biliyorum, ama öyle miydi? Senden çaldı mı? Telefonunu, cüzdanını, paranı aldı mı?"

"Hayır," diye homurdandım. "Dün ona ödeme bile yaptım."

"Ve yine de kaldı. Gecenin bir yarısı gidebilirdi ama o kaldı."

"Mantıklı olmaya çalışmayı bırak."

Claire güler. "Bak, sadece bir düşün. Zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyor ve en başından beri dürüstlük istemeni anlıyorum ama yine de ona kardeşini buluşmaya davet ettiğini söylemedin. Ona bunun sorun olup olmadığını sormadın."

Gerçek mideme sertçe çarptığında sertçe yutkunuyorum. Durumlar paralel mi? Tam olarak emin değilim. Claire'e "Sence ikisi de aynı mı?" diye sorarken sesim yumuşuyor.

Ben hanın merdivenlerini çıkarken iç geçiriyor. "Onun tam olarak açıklamadığı şeyler var. Senin de tam olarak açıklamadığın şeyler var. Bunlar yalan mı? Yoksa henüz gün ışığına çıkmaya hazır olmayan gerçekler mi?"

Kapıyı açtım. Annem ve babam kanepede oturmuş, çöpçü avı ganimetlerini inceliyorlardı. Babam listeden küçük bir kokteyl şemsiyesi tutuyor. Ganimetten memnun bir şekilde gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum, sonra kulağımın dibindeki telefonu işaret ediyorum. Bir şekilde bu beni herhangi bir konuşma ya da sorudan muaf tutuyor. Kendimi potansiyel olarak garip konuşmalardan muaf tutmak istediğim her an bu numarayı hatırlamalıyım.

"Sen olsan ne yapardın?" Merdivenlerden odama doğru yürürken onu tekrar görmek için kendimi hazırlayarak soruyorum. Onun güzel yüzünü tekrar gördüğümde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Herhangi bir cevabım yok, ama kalbini size açmış gibi görünüyordu ve siz de bir şekilde ona açtınız, bu yüzden henüz tüm bunları göz ardı etmeyin."

Odaya ulaştığımda kapının kilidini açıp içeri giriyorum. Neredeyse tökezleyerek duruyorum ve burada tek kişi olmama rağmen yatağı işaret ediyorum. Fısıldıyorum, "Yatağın üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir zarf var."

"Ne yazıyor?" Claire merakla sorar.

Sanki zarf saatli bir bombaymış gibi temkinli adımlar atıyorum. Zarfa ulaştığımda sinirlerim tavan yapmıştı. Ön yüzünde adım yazıyor. Vücudum beklentiyle uğulduyor.

"Şimdi açıyorum," diyorum Claire'e, ona her şeyi anlatırken. İçinde ne olduğunu gördüğümde tüm nefesim ciğerlerime doluyor. Ona ödediğim tüm para.

Kırkıncı Bölüm

Theo

Manhattan'a vardığımızda geç olmuştu. Addison'ın Chelsea'deki bloğuna daha da geç oluyor ve Heath dairesinin ziline basıyor.

Sessizlik.

Bana dönüyor ve . "Hâlâ sana kızgıyım." "Sana da hâlâ kızgıyım," diye yineliyorum.

Lacey gözlerini deviriyor. "İkiniz de kızgın değilsiniz." Heath tekrar düğmeye basıyor. "Ona çok kızgıyım."

"Ona hiç de kızgın değilsin. Seni gülünç adam seni," diyor şefkatle, yanağını okşayarak. Bilezikleri şingirdiyor. "İkinizin bunu çözmek için tüm yolculuk boyunca vaktiniz vardı ve çözdünüz."

Şöyle bir şeydi:

"Neden bana bundan bahsetmedin? O paradan sen sorumlu değilsin."

"Üzerinizde bu yük olmadan dışarı çıkabilmenizi ve her şeye yeniden başlayabilmenizi istedim."

"Her yeniden başlıyorum ve kendi kendim ödüyorum."

"Bunun için paran olacağını düşünmemiştim."

"Ve yine yanılıyorsun. Sana yeni bir işe başladığımı ve ilk müşterimden bir avans aldığımı söyledim. O yüzden bunu bir daha asla yapma."

"Tamam."

"Şimdi beni Addison'a götür de ödeyeyim, salak."

Sanırım her şeyi baştan yapmak zorunda , yine aynı şekilde yapardım. Onun için yaptım. Onu sevdiğim için yaptım. Bunu yaptım çünkü gerçekten

eski alışkanlıklarına geri dönmesini istemiyordu. Bazen bir adamın sınırları zorlanana kadar bir durumla nasıl başa çıkacağını bilemezsiniz. Heath'in daha önce zorlandığını gördüm. Her zaman en iyi seçimleri yapmadı. Ben de öyle. Ben de o anda bana mantıklı geleni yaptım, borcu üstlendim.

Şimdi, kendisi için mantıklı olan seçimi yapıyor - borcunu ödüyor. Çünkü bugünlerde hayatında daha iyi seçimler yapıyor. Sonunda annemizin bile gurur duyacağı seçimler yapıyor. Tek sorun, görünüşe göre Bayan Güneyli Tefeci evde değil.

"Hadi," diye mırıldanarak merdiven sahanlığına doğru yürüdü.

Yukarıdaki pencereden bir ses yükseldiğinde düğmeye bir kez daha basar. "Bakın kedi Manhattan'a ne getirmiş."

Heath derin bir iç çekiyor ve boynunu büküyor. Addison'ın kahverengi saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve üçümüze de soğuk soğuk bakıyor. İki kat yüksekten bile gözleri buz gibiydi. "İyi akşamlar, Bayan Addison. İstedığınız bir şeyi getirdim." Elini cebine attı ve bir çek salladı. "Şimdi sana vereyim de kardeşimi rahat bırak."

Gözleri kısıldı. "Her şey mi?"

"Her şey ve daha fazlası." Çeki tekrar kot pantolonunun cebine sokuyor.

Bakışlarını Lacey'ye çeviriyor, sonra pencereden uzaklaşıp kapıyı kapatıyor.

Lacey başparmağıyla sokağın aşağısını işaret ederek, "Belki de biraz yürümeliyim," .

Heath başını sallar. "Hayır. Bu işi hallediyoruz ve gitmeye gerek yok."

Ya da belki de . Çünkü bir dakika geçiyor. İki dakika. Üç. Dört. Beş. Heath sahanlıkta volta atıyor, Lacey bileziğiyle oynuyor ve ben kapıdaki cam pencereye bakıyorum. Yapmadığım şey ise telefonumu kontrol etmek. April'in ona parayla birlikte bıraktığım mektuba yanıt verip vermediğini bile görmeden önce bu işi bitirmem gerekiyor.

Parmaklarım cebimden telefonumu almak için

kaşınıyor. Başparmağımı ekranda kaydırmak.

Ve onun adını ara.

Kalbim, hattın diğer ucunda onun sözlerini bulma dileğiyle ağrıyor. Kandırılmaktan hoşlanan bir kadın gibi görünmüyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Ama bana bir cevap vereceğini umuyorum.

Yazdıklarımı okuduğunda bir şansım olacak. Hayatımın bir sonraki aşamasına geçmek istiyorum ve onun da bunun bir parçası olması için can atıyorum ama önce bu bölümü bitirmem gerekiyor.

Altı dakika sonra antrede ayak sesleri duyuluyor ve Addison kapıda belirip kilidi açıyor. Kendine çekidüzen verdiğinden şüpheleniyorum. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve dudaklarına şeftali rengi parlaticı sürülmüş. Kirpikleri uzun, rimel sürmüştü.

"İyi akşamlar," diyor Heath.

"Neredeyse gece yarısı oldu."

Saatini kontrol ederken şaşırmış gibi yaparak "Huh," diyor. Saat sadece on. Buraya bir saat kırk beş dakikada geldik. Heath hız sınırına pek uymuyor. "Umarım bu geç saatte büyük bir hesap almanın sakıncası yoktur."

Kollarını kavuşturup Lacey'ye bakıyor. "Nakit bile olacak mı?"

"Evet, paraya çevrilecek." Elini cebine atar ve yolda yazdığı çeki ona uzatır.

Açıyor, kirli bir şeymiş gibi bakıyor. Sütyeninin içine sokuyor.

Sonra Heath cebinden bir kâğıt çıkarır. Lacey gelirken sözleşmeyi telefonuna yüklemiş, bir fotokopiciye göndermiş ve dört dakikalık bir mola sırasında almıştı. "Bunlar da seninle benim aramdaki kişisel kredinin ödenmiş, özgür ve temiz olduğunu söyleyen şartlar. İmzala ve işimiz bitsin."

Kalem bulmak için cebini yokluyor.

Lacey usulca güler, elini çantasına daldırır ve bir kalem çıkarır. "Al bakalım."

"Konuşuyor," diyor Addison acımasızca.

Lacey Addison'a gülümser. "Evet, konuşuyorum. Ve sanırım tüm kadınlar adına konuşuyorum, çok güzel saçlarınız var. Oldukça güzel."

Geri çekilip Lacey'e baktım. O da neydi öyle? Sonra kafama dank etti. Addison'la aynı silahları kullanmıyor. Ateşe ateşle karşılık vermiyor. Onu nezaketle silahsızlandırıyor. Ve Lacey'nin neden kardeşimin her zaman sevdiği kişi olduğunu bir kez daha hatırladım.

Çünkü seviyor.

Addison'ın çenesi açık kalır. Lacey gibi birine nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bunun yerine oflayıp pufluyor, kalemi kapıyor, adını karalıyor ve kâğıdı Heath'e geri itiyor.

Onu havaya kaldırıyor ve Lacey telefonundaki feneri ona tutuyor. Fotoğrafını çekiyorum.

"Bunu sana göndereceğim Addison. Böylece hepimizde bir kopyası olur," diyorum. Sonra elimi uzatıyorum. *Keşke seninle iş yapmak güzeldi diyebilseydim* gibi ısırtıcı bir şey söylemek için can atıyorum. Bunun yerine, Lacey'nin oyun kitabından bir sayfa alıp, "İhtiyacımız olduğunda yardım ettiğiniz için teşekkürler ve tüm girişimlerinizde bol şans" diyorum.

Ayrılırsınız ve borç ödenir.

Bazen gerçeği saklamayı bıraktığınızda işler kolaylaşır. Keşke bunun bu kadar kolay olacağını daha önce bilseydim. Ama sanırım hazır olana kadar gerçekten öğrenemiyoruz.

Ya da belki de tüm gerçeklerinizi anlatmaya değecek tek kişiyle tanışana kadar.

* * *

Arabaya doğru yürürken, New York gecesini derin bir nefesle içime çekiyorum. İstedğim şey bu. New York. Onunla birlikte. Bu hayatı.

"Peki söyle bana ey Kahin, kızı geri almak için şimdi ne yapmalıyım?"

Heath kıkırdar. "Benimle mi konuşuyorsun yoksa kadınlarla ilgili her konuda uzman olan kişiyle mi?" Lacey'i kendine çeker ve ona müstehcen bir öpücük verir.

İnledim. "PDA yok, lütfen."

Öpüşmeyi keser. "Daha fazla mı? Daha fazlasını istediğini mi söylemiştin?"

Lacey güler ve onun dudaklarına bir öpücük bırakır. Ayrıldığında, "Tekrar denemelisin" diyor.

"Peki bu tam olarak neyi gerektiriyor?" Elimi cebime atıp telefonumu kontrol etme hevesiyle soruyorum.

Heath üç kelime söylüyor ve ben de yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

Bölüm Kırkbir

Nisan

Bu notu Sunnyside'daki not defterine, ben rıhtımda gözyaşlarımı yüzümden silerken yazdığını hayal ediyorum. Onu çalışma masasının üzerine eğilmiş, ayakta yazarken hayal ediyorum, konsantrasyonu alnına kazınmış.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Parayı geri verdiğine hala inanamıyorum.

Belki de bu yüzden birkaç saat sonra kırmızı kanepede kıvrılmış elimi notun üzerinde gezdirirken hâlâ şoktayım.

Kendimi savunmak için söylüyorum, iki saattir burada oturup gazeteye bakmıyorum. Bir duş daha almayı başardım. Duşun zihninizi sıfırlamak için harika bir yolu var ve buna ihtiyacım vardı. Ne yapacağımı düşünürken suyun vücudumdan aşağı sıcak bir şekilde aktığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Şimdi burada nemli saçlarım, uyku şortum ve tişörtümle ne yapacağımı biliyorum.

Notu bir kez daha okudum.

Nisan'da,

Seninle parkta ilk karşılaştığımda, boku yediğimi biliyordum.

Sen çalıştığım zor müşteriydin. Geçinilmesi zor biri olduğun için değil, seni gördüğüm ilk andan itibaren senden etkilendiğim için.

Anlık bir şeydi, senin benim tişörtüm için hissettiğin gibi.

Ama her ne kadar uydurma bir çift olarak, masallar uydurarak ve hikayeler anlatarak başlamış olsak da, aramızdaki kıvılcım her zaman gerçektir. Ve

Sonra seni tanıdıkça daha fazlasına dönüştü. Gerçek bir anlamaya dönüştü. Sen benim için böylesin ve ben de senin için böyle olmak .

Belki de bu yüzden bu iş en zoru oldu - çünkü tüm bu süre boyunca sana aşık değilmişim gibi davranmak zorunda kaldım.

Sana tamamen aşığım ve bu yüzden sana bizim hakkımızda anlattığım tüm hikayeler gerçek gibi geliyor. Seninle ne istediğim konusunda doğrular. Gerçek bir gelecek istiyorum. Anlatacak hikâyeler yaratmaya devam etmek istiyorum. Bizim gerçek hikayelerimizi. Benim kim olduğumu bilmeni istiyorum, ben de senin kim olduğunu bilmek istiyorum. Bir geçmişim var, evet. Ama benim de bir geleceğim var ve seni de içinde istiyorum. Beni nasıl bulacağını biliyorsun.

Theo

Onu aramak için ölüyorum. Ona ulaşmak için can atıyorum. Ama önce başka bir şeyi halletmem gerekiyor. Başladığımızdan beri yolumuza çıkan bir şey. Onu yıkma zamanı.

Ayağa kalkıyorum, telefonumu arkamda bırakıyorum ve odadan çıkıyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve çenemi yukarı kaldırıyorum. Saat neredeyse gece yarısı ve babamın uyuduğundan şüpheleniyorum. Onu uyandırmak hoşuma gitmiyor ama annem ve babamla konuşmam . Merdivenlerden sessizce inip sessiz oturma odasına geçiyorum. Arka verandadan kahkaha ve kadeh tokuşturma sesleri geliyor. Onu orada, bir Adirondack sandalyeye oturmuş, annemi kucağına sarılmış, ikisi de yıldızlara bakarken bulunca çok şaşıyorum. Ona benim duyamayacağım bir şey söylüyor ve annem gülüyor.

Beni duymaları için kapıyı daha geniş açıyorum. "Merhaba."

Başlarını bana doğru çevirdiler. "Hey, küçük köpekçik," diyor babam. "Geç kalktın baba," diyorum karşılarındaki sandalyeye otururken.

Bana boş bir kadeh şarap gösteriyor. "Annen beni buraya şarapla çekti. Onun cazibesine karşı koyacak gücüm yoktu."

Ona gülümsüyor. "Her zaman ."

Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Her zaman öyle olacağım." Çok tatlı olmasaydı öğürebilirdim.

"Ama *sen* nasılsın?" diye soruyor annem. "Hâlâ başın ağrıyor mu?" İlk döndüğümde uğramıştı ve o zaman ilgilenemediğim için hastalığının olmadığını iddia ederek onu başından savmışım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Theo'ya ne oldu? Kardeşi ve o kadınla birlikte telaş içinde dışarı fırladı."

Üzerime bir sinir sürüsü üşüşüyor ama onlara dağılmalarını söylüyorum. Ben güçlüyüm. Sertim. Kendime güveniyorum.

"Onu ben tuttum anne."

Kaşlarını çatıyor. "Kiralık mı? Ne?"

Gerçeği söylemek için kendimi zorluyorum. "O benim erkek arkadaşım değil. Onu GigsForHire'da buldum."

Babam göz kırpmıyor. "GigsForHire'da adam bulabiliyor musun?"

Annem onu azarlayan bir bakış attı. "Joshua. GigsForHire'da her şeyi bulabilirsin. Özellikle de erkekleri."

"GigsForHire'da erkek arıyor muydunuz?"

Gülüyor. "Asla." Bakışlarını bana çeviriyor, hiç istifini bozmadan. "Eskort mu?"

Rahatsız edici sözleri söylerken ağızımın tadı metalikleşiyor. "Hayır. Ama evet. O bir seks işçisi değil. Eğer sorduğun buysa." Hep birlikte yüzlerini buruşturdular.

Annemin gözleri kısıldı. "Daha iyi açıklaman gerekecek. Nedir o zaman?"

"O bir barmen. Bu doğru. Ama aynı zamanda sevdiği birinin başına gelen bir şey için biraz borcu vardı ve kiralık erkek arkadaş olarak hayatını kazanıyordu. Onu bu şekilde buldum. Arkadaşım Xavier onu tanıyor ve bana bunu daha önce de yaptığını söyledi. Etkinliklerde bir tampona ihtiyaç duyan kadınlar için platonik bir randevu olarak yan işler alıyor. Aslında iyi bir pazar var ve o da bu işte iyi."

Babam bir parmağını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Bu sabah seni önemsemiğini söyledi. Meşru görünüyordu. Bana çitanın resimlerini gösterdi."

"Öyle mi?" Dudaklarımı gıdıklayan bir gülümsemeyle soruyorum.

"Seninle oldukça gurur duyuyor gibiydi. Bu hiç mantıklı değil," diyor, sanki benim sunduğum bu yığınla saçmalık dozunu daha iyi okuması gerekiyormuş gibi daha yakına eğilerek.

"Sana çalışmalarımı mı gösterdi?"

Babam başını sallıyor. "Seninle övünüyordu. Açıkçası, ne yaptığınızı daha iyi anlamama yardımcı oldu ve korkarım ki o zamana kadar her zaman tam olarak anladığımı sanmıyorum."

İçim ısıldıyor ve gülümsemem tam güçle yayılıyor. "Mesele de bu. Ciddiydi. Çünkü onu işe almış olsam da birbirimize aşık olduk," diyorum ve tüm kalbimle bu sözlerin tamamen doğru olduğunu biliyorum.

Annemin gözleri büyüdü. "Yani onu işe aldın ve sonra da ona aşık mı oldun?" Başımı salladım. "Evet, ama buraya bunu söylemek için gelmedim."

"Dahası var mı?" diye soruyor, sanki bu çılgınlığa eklenecek başka bir şey olabileceğine inanamıyormuş gibi.

"Evet," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde, derin bir nefes alarak. Bu, gerçeği söylediğim, bir kalkan kiralamanın daha kolay yolunun arkasına saklanmayı bıraktığım zamandır. Onlara gerçekten nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor, bu onları incitse bile. "Onu *neden* işe aldığımı bilmenizi istiyorum. Çünkü randevularda tuzağa düşürülmek istemiyorum. Özellikle de Wistful'daki erkeklerle çıkmak istemiyorum." Gözlerine bakıyorum. "Çünkü eve geri taşınmak istemiyorum."

Annem kaşlarını çatıyor. Babamın gözlerinde hüznün titreşiyor.

Ellerimi birbirine bastırıyorum, sanki yalvarıyormuşum gibi. "Yapmamı istediğini biliyorum. Bu yüzden herkes bana tuzak kurmaya çalışıyor. Nalbur dükkanının sahibine aşık olmamı umuyorsun. Ya da Jeanie Teyze beni ipotek komisyoncusuyla tanıştırsa, o kadar aşık olacağım ki, onunla birlikte bir mil ötedeki bir kulübeye taşınacağım. İyi niyetle yaklaştığını anlıyorum ama benim istediğim bu değil," diyorum, omuzlarımdan bir yük kayıyormuş gibi hissederek. Ağır, acımasız bir ağırlık. Korkutucu olsa bile gerçeği söylemek özgürleştirici.

Annem yumuşak bir sesle, "Sadece senin için ," diyor.

"Senin için endişelenmeyi asla bırakamam. Sen benim en küçüğümsün," diyor babam, onu destekleyerek.

"Ama bazen bana iş ya da erkekler hakkında kendi kararlarımı veremezmişim gibi davranıyorsunuz."

Annem, "GigsForHire'dan birini işe almışsın" diyor.

Başımı sallıyorum, bu sefer çenemi tutuyorum. "Belki de bu çılgınca bir karardı. Ama bu kararı verdiğim sırada burada bir erkek arkadaş şeklinde kalkanımın olması benim için daha kolaydı. Landon'la olanlardan sonra hepiniz New York'tan çıktığım herkesin şarlatan olacağından endişe ettiniz. Ama Landon sadece bir hataydı. Olur böyle şeyler. Ben gencim. Hata yapmam gerekir." Elimi kalbime götürüyorum. "Ama New York'taki hayatımı seviyorum, işimi seviyorum, arkadaşlarımı seviyorum ve

Seimleriniz var ve anlamasanız bile onlara saygı duymanızı istiyorum." Yaklaşıyorum ve dürüstçe soruyorum. "Yapabilir misin?"

Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve bir baykuş ötüyor. Bir sincap verandanın parmaklıkları boyunca koşuşturuyor, belki de meşe palamudu peşinde. Annem derin düşüncelere dalmış görünüyor, endişe çizgileri daha belirgin. "Neden birini tuttuğunu tam olarak anlamıyorum. Neden bana söylemediğini de anlamıyorum."

Sorusu geçerli ve dürüst bir cevabı hak ediyor. "Çünkü rol yapmak daha kolaydı. Bir tampon kiralamak, randevularla uğraşmaktan ya da seni gerçekte hayal kırıklığına uğratmaktan daha kolaydı. Ama geriye dönüp baktığımda, belki de sana söylemeliydim." Bir an duraksadım. "Ama vazgeçer miydin?"

Babam başını sallıyor ve anneme yumuşak bir bakış atarak onun yerine cevap veriyor. ", Pamela. Sen kararlı bir maymunusun ve onu tuzağa düşürmeyi kafana koymuşsun."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor.

"İkinizi de mutlu etmek istiyorum çünkü sizi çok seviyorum," diyorum, boğazıma bir hıçkırık tırmanıyor. Yutkunuyorum. "Ve gerçeklerden kaçmak benim için daha kolaydı. Ama bana inanmanızı ve kendi seçimlerimi yapabileceğime güvenmenizi istiyorum ve seçimimin şehirde yaşamak ve kariyerimi orada sürdürmek olduğunu bilmenizi istiyorum."

Annem çenesini kaldırıyor. "Biz sana inanıyoruz. Seninle gurur duyuyoruz. Tek istediğimiz senin mutlu olman. Biz burada çok mutluyuz ve sen aksilikler yaşadığında, doğal içgüdümüz seni eve geri döndürmeye çalışmak oldu. Ama anladığım kadarıyla New York seni kalbine çağırıyor."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Orası benim kalbim. Orada yaşamayı, orada çalışmayı ve umarım orada sevmeyi planlıyorum. Ama," diyorum sandalyemde zıplayarak, "harika haberlerim var. *Sporting World* mayo sayısı için modelleri boyamak üzere büyük bir sözleşme kazandığımı öğrendim."

Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mayo sayısı mı?" Sesi bir oktav yükseliyor.

Annem ona vuruyor. "Çok heyecanlanmamaya çalış, Joshua."

"Mayo meselesinin ne olduğunu bile bilmiyorum," diyor masum numarası yaparak. "Bu bir soruydu. Ona bir soru soruyordum."

Ona gözlerini deviriyor, sonra bana dönüyor. "Peki Theo ile aranız nasıl?"

"Onu geri istiyorum. GigsForHire'dan kiraladığım bir adamla birlikte olmamı sorun etmeyecek misin?"

sonra gerçekten birbirimize aşık olduk?"

Annemin dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sert biri olabilirim ama özümde romantik biriyim. Bu aslında kulağa inanılmaz, alışılmadık, tuhaf bir şekilde romantik geliyor."

Ben de gülüyorum. "Evet. Evet, öyle."

İyi geceler diyorum ve ayrılırken ikisinin de omuz silktiğini ve birbirlerine *bugünün çocukları* gibi baktıklarını görüyorum. Sonra öpüşüyorlar. Odamın kapısını kapatır kapatmaz telefonumu kapıyorum ve GigsForHire'dan işe aldığım adama bir mesaj gönderiyorum.

Bölüm Kırk İki

Nisan

April: Do you remember the time you threw acorns at the window? We'd just had a fight, and all we wanted to do was stop fighting and make up.

Bir dakika daha mesaja bakıyorum. Telefonum sessiz. Ama bu akşam dondurmacıda *dolandırıcılık* kelimesini duyduğumdan beri ilk kez nefes alırken canım acımıyor. Telefonumu örtünün üzerine bırakıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve yüzümü yıkıyorum. Bitirdikten sonra bir ping sesi duydum. Yatağa doğru koşarken neredeyse halıya takılıyordum. Telefonumu elime aldığımda yüzümde tarihin en büyük gülümsemesi beliriyor.

Theo: I remember it well. Like it's about to happen in an hour or so.

Dün gece -sadece yirmi dört saat önce- söylediklerine geri dönüyorum; *yatağa kızgın girmeyi sevmiyorum*. Yorganın altına kayıyorum ve onun sözlerini tekrarlayarak, kendiminkiler gibi kullanarak bir cevap yazıyorum.

April: I don't like going to bed angry.

Theo: I don't like going to bed without you. But I need to put my phone away. See you soon. I promise.

Bekliyorum. Kitap okuyorum. Telefonumdaki uygulamalarla oynarım. Günü geri sarıyorum. Ama saat gece yarısını çoktan geçti ve bu gün beni çok yordu. Telefonumu ne zaman elimden bıraktığımdan emin değilim, ama bir sonraki bildiğim şey, bir ağacı gümüş bir kurbağa gibi boyadığım bir rüyayı bölen bir tıkırtı. Uykulu zihnimin köşelerini çekiştiren bir sonraki tıkırtı beni kurbağa-sanat ağacından çekip çıkarıyor. Gözlerimi kırıştıtırıp doğruluyorum. Elimin topuğunu gözlerime sürüyorum; sonra bakışlarım pencereye iniyor.

Orada, camın önünde çömelmiş. Saçları dağınık, vahşi ve rüzgârla savrulmuş. Gözleri mutlulukla parlıyor. Kalbim küt küt atıyor ve fırlatıp atıyorum. Pencereyi itiyorum ve o içeri girmeden, elleri yüzümde ve beni öpüyor.

Sanki durmak istemiyormuş gibi. Sanki içinde aynı ağır, çiğ acıyla beni özlemiş gibi. Sanki sadece altı saat olmamış gibi. Sanki bensiz olmak cehennemden farksızmış gibi öpüyor beni. Ben de onu aynı şekilde öpüyorum.

Ben her zaman cesur biri oldum. Şansını deneyen. Şu anda, almak istediğim her şans, denemek istediğim her risk tek bir yöne işaret ediyor. Theo'ya balıklama atlamak. Bu adamı hayatımda istiyorum, hem de kemik gibi bir kesinlikle. Bana geri dönen, bir ağaca tırmanan ve pencereye meşe palamudu atan bu adamı.

Daha fazla öpüşüyoruz, yumuşak ve sert, açgözlü ve birbirimize duyduğumuz derin ihtiyaçla dolu. Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama şu anda ağızlarla başka şeyler yapmak istiyorum.

Sonunda duruyoruz, o da içeri girip pencereyi kapatıyor. Kanepeye oturduk. "Dışarıda hırlayan bir leopar var."

Kaşlarım çatılıyor ve beynim onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyor. Sonra hatırladım. "Bisikletin mi?"

Başını sallıyor, memnun görünüyor. "New York'tan dönerken bindim. Borcumuzu ödemek için oraya gitmemiz gerekiyordu. Kardeşime bir sonraki adımda ne yapacağımı sordum, o da 'Git' dedi.

ona.' Senden haber bekleyecektim ama bekleyemezdim. Sana gelmek zorundaydım."

Sırıtmadan duramıyorum. "Bekleyemediğine sevindim. Daha çağrılmadan gelmene sevindim."

"Genelde erken ateş etmem," diyor bilmiş bir göz kırpmayla.

Elimi omzuna doladım. "Çoktan yola çıkmış olmana sevindim ama lütfen bana mesaj atıp arabaya binmediğini söyle."

Gülüyor. "Benzin almak için durmak zorunda kaldım ve notunuzu o zaman gördüm. Beni çok mutlu etti."

Rahat bir nefes alıyorum. Sonra ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olan benim, April. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. Bu konuyu nasıl açacağımı bilemediğim için özür dilerim. Seni dolandırdığımı düşündüğün için özür dilerim. Dolandırmıyorum," diyor ve parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor. Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Ama biliyor musun, sanırım beni büyük bir dolandırıcılıkla kandırdın."

Geri çekildim ve ona "*Neden bahsediyorsun?*" der gibi baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Uzun dolandırıcılığın ne olduğunu biliyor musun?"

Ya da büyük dolandırıcılık?" "Pek sayılmaz."

Elimi tutuyor ve avucuma tembel çizgiler çiziyor. "Bu birkaç gün ya da haftaya yayılan bir dolandırıcılık. Temelini atmanız gerekir. Belki bir tren yolculuğunda. Sonra bir birikim olur, gece geç saatlerde, sizi yakınlaştıran gizli konuşmalar gibi. Genellikle, yol boyunca küçük bir ödeme olur - bir öpücük, bir dokunuş, daha fazlası." Gözlerini kapatıyor ve alnıma en yumuşak öpücüğü konduruyor. İçimde havai fişekler patlıyor. "Sonra ani bir kriz olur. Beklenmedik bir şey. Her şey çok hızlı gelişir. İnsanlar çılgına döner. Bu yeni aşkın bir gün biteceği endişesi başlar." Göğsüm sıkışıyor, kavgamızı hatırlıyorum. Gözleri bende kalıyor ve yutkunuyor. "Sonra hedef parasını almak için eve gider. Her şeyi yapma zamanı."

Nefesim kesildi, hikâyenin devamını bekliyorum. "Ve?"

"Her şeyini kıza yatırıyor. Arkasına bakmıyor. Çünkü onu hiç kandırmamıştı. Kız onu kandırdı ve bunu bilmiyordu bile. Denemesine bile gerek yoktu. Sadece kendisi olarak, ona delicesine aşık olmasını sağladı. İşte büyük dolandırıcılık bu."

Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve tenimin her yeri ısınıyor. Aşık olmak böyle bir şey. Flört diyetinizi muhteşem bir şekilde bozmak böyle bir şey. Artık havuç çubukları yok, kereviz yok. Zengin, çökmekte olan bir parça çikolatalı keke yumuluyorum.

Gözlerimi açtığımda Theo hâlâ bana bakıyordu. Onu işaret ediyorum. "Yani sen benim hedefimsin, öyle mi? Ve ben de seni kandırdım mı?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben hedefim ve sen bunu başardın, tatlım. Sana deli gibi aşığım."

Başparmağımı üst dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Ben de sana deliler gibi aşığım. Ama bilmen gereken bir şey var," diyorum nefes alarak.

"Ne?"

"Bu bir numara değil. Dolandırıcılık değil. Bu gerçek."

"Biliyorum." Beni kucağına aldı, yatağa bıraktı ve ceketini çıkardı.

Doğruluyorum ve elimi dur işareti olarak kaldırıyorum. Söylemem gereken başka bir şey var. "Geçmişinin umurunda olmadığını bilmeni istiyorum. Ondan korkmuyorum. Ondan utanmıyorum. Azmine hayranım. Gerçekten hayranım. Beni rahatsız eden tek şey bana karşı dürüst olup olmadığındı. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, dürüst olmana ihtiyacım var."

Başını sallıyor, gözlerinde pişmanlık dolu bir ifade var. "Biliyorum. Yapacağım. Söz veriyorum. Ve bu gece nerede olduğumu bilmeni istiyorum. Heath ile şehre gittim. Addison'a borcunu ödedi ve samimi bir konuşma yaptık. Onun için bunu üstlenmek zorunda olmadığımı söyledi ama eski alışkanlıklarına geri dönmesinden endişelendim. Artık doğru yolda olduğunu söylüyor ve ben de ona inanmayı seçiyorum. Ve bilmeni isterim ki, kiralık erkek arkadaş olmaktan bıktım."

"Öyle mi?"

"Duh. Bir kız arkadaşım var. Böyle etmek hiç hoş değil."

Deli gibi gülümsüyorum. "Ne yapacaksın? Sadece bara mı bakacaksın?"

"Bu kötü bir yaşam değil. Dürüst bir yaşam. Senin kadar köklü olmadığımı biliyorum. Ama bir yolunu bulacağım."

"Her zaman telefon rehberini okurken seksi görüneceğini düşünmüşümdür. Hadi sana bunu yapabileceğin bir iş bulalım."

Gülümsüyor. "Kesin olarak bildiğim tek şey, bunların sensiz yapmak istemediğim."

"O zaman bensiz olma," diyorum, gömleğini çıkarmak için öne uzanıyorum. Çeneme vuruyorum. "Şimdi, hafızam beni yanıltmıyorsa, bir tırmanış yok muydu?"

Bu gece ne olması gerekiyordu?"

Çok geçmeden, yorganın altında çırılçıplak kaldık.

Ellerimi güneş patlaması mürekkebinin üzerinde gezdirerek gövdesini inceliyorum. "Tanıştığımız ve sadece dört gün içinde aşık olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Elleri sırtıma uzanıyor ve parmak uçlarını omurgamda gezdiriyor. "Bu kadar çabuk aşık olabilmemiz çılgınca görünüyordu."

Tüm vücudum onu arzuluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve şehvet, arzu ve istekle dolup taşıyorum. "Ama her şey tam olarak böyle oldu. Komik olan şey, bunun kaçınılmaz olmasıydı."

Kalçama uzanıp beni üstüne çekti. "Nasıl yani?"

"Her şey gerçek oldu. Sence de bu tuhaf değil mi? Son kısmı bile." İlanından okuyorum. "'Senden ayrılmak ve sonra (a) bir merdiven, (b) bir megafon veya (c) memleketinde bir geçit töreni sırasında bir anons içeren büyük bir makyaj aşk festivaline katılmak. (Not: Halka açık sahneler benim için yeni değil. Yöntemi biliyorum.)'"

"Megafon kullanmadım ya da bir geçit töreni sırasında duyurmadım. Ama itiraf etmeliyim ki, ağaca tırmanmak için bir merdiven kırdım. Görünüşe göre 10 metre yüksekliğindeki bir daldan aşağı atlamak, içine atlamaktan daha kolaymış."

Gülüyorum, sonra ellerini yanlarımdan, kaburgalarımın üzerinden göğüslerime doğru kaydırduğında kahkahalarım kayboluyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Göğüslerimi avuçluyor ve ben titriyorum. Nefesim düzensizleşiyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum ve o da kolunu yana uzatarak kot pantolonunun cebine uzanıyor.

Çabucak bir prezervatif açıyor ve üzerini örtüyor.

Beni ereksiyonunun üzerine yerleştiriyor. "Üzerime çık ve bana bin," diyor, sesi boğuk, dumanlı. "Güzel, yavaş ve sessiz yap."

Ona doğru kayıyorum, onu içime alıyorum. İkimiz de inliyoruz. Çok iyi hissettiriyor. Çok doğru hissettiriyor. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, onu öpüyorum, böylece çıkarmak istediğimiz tüm sesleri yutabiliyoruz.

Sonra, yorganın altında, yatağın üzerine gölgeler düşerken, acele etmiyorum. Kalçalarımı yuvarlıyorum, aşağı yukarı hareket ediyorum. Her saniyenin oyalanmasına izin veriyorum. Yüzündeki ifade çok lezzetli. Dudakları ayrık; gözleri bende kalıyor. Elleri kıcımlı sıkıyor ve ben hareket ettikçe etimi kavırıyor.

Kendimi alçaltıyorum, göğüslerim onun güçlü göğsüne sürtünüyor, ellerim saçlarına doğru kayıyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Yüzümü boynuna gömüyorum. Kulağını öpüyorum, o da ellerini omurgamda gezdiriyor. Çıkardığım her ses

küçücük, olabildiğince sessiz. Bir noktada onu o kadar derine sokuyorum ve öyle kalıyorum ki neredeyse hırlayacak. Dudağını ısıyorum ve ağzımın içinde inliyor.

Elleri saçlarıma dolanıyor ve mırıldanıyor: "Seni boşaltmama izin ver."

Üzerine düşüyorum, beni yönlendirmesine izin veriyorum, dokunuşuna en çok ihtiyaç duyduğum yerime vurduğundan emin olurken beni yukarı ve aşağı hareket ettirmesine izin veriyorum. Karnımın altında bir basınç oluşuyor. Sonra sıkılaşıyor, sıkılaşıyor ve kalçalarıma doğru tırmanıyor. Gerilim enfes ve bacaklarımın arasında yoğunlaşıyor, bir zevk patlaması gibi öne doğru patlayan bir ağrı. Kenardan aşağı düşüyorum, parçalara ayrılıyorum. Onun içinde eriyorum. Ağzımı boynuna götürüyorum, ısıyorum, öpüyorum ve tüm seslerimi tenine gömüyorum.

Bir saniye içinde beni sırtüstü çeviriyor, dizlerinin üzerinde yükseliyor ve kulağında güzel bir iniltiyle üzerime yığılana kadar bana çılgınca, sert, derin ve hızlı bir şekilde vuruyor. "İnanılmaz," diye fısıldıyor.

Ellerimi terden kayganlaşmış sırtında gezdiriyorum. "Memnuniyet Garantisi vaadiyle geliyorsun."

Bölüm Kırk Üç

Theo

Beşinci gün

Ertesi sabah babasına doğru yürürken güneş mutfak penceresinden içeri süzülüyor. Tavada yumurta çırpıyordu.

"Bay Hamilton," diye başlıyorum, çünkü babasıyla aramı düzeltmem gerekiyor. April bana ailesinin nasıl başladığımızı bildiğini söyledi. Ben de onun neye dönüştüğümüzü bilmesini istiyorum. "Dün sabah söylediğim her şeyde ciddiydim." Tencereden başını kaldırıp devam etmemi bekliyor. "Kızınıza çok değer veriyorum. Onu seviyorum ve onun mutluluğu benim için dünyalara bedel. Ayrıca onu şehirden çalabildiğim kadar sık buraya geri getirmek için her şeyi yapacağım."

Yemek pişirirken birkaç kez başını sallıyor. "Ben de söylediğim her şeyde ciddiydim. Ona göz kulak ol, onu incitme ve onu mutlu et."

"Bu bir sözdür."

Keskin bir baş hareketiyle şimdilik her şeyin yolunda olduğunu işaret ediyor. Gitmeye başlıyorum ama bana sesleniyor. "Theo."

"Evet, efendim?"

Gülüyor. "Bana efendim demenize gerek yok. Bay Hamilton ya da Josh da olur." "Josh'u yapabileceğimden emin değilim ama Bay Hamilton için deneyeceğim, efendim." Gülüyorum, gafımı fark ettim.

O da gülüyor. "Çöpçü avının son turunda birkaç küçük değişiklik yaptık. Listenizde yeni bir madde var." Sesini alçaltıyor. "April'ın onu bulmasını sağlarsan çok memnun olurum."

Boştaki eliyle arka cebine uzanıyor, bana yeni bir kâğıt veriyor ve sonra bana eşyanın nerede saklı olduğunu söylüyor. Ne olduğunu görünce gülümsedim.

"Bunu yapabilirim, efendim." Kendimi düzeltiyorum. "Bay Hamilton."

"Zamanın var. Oraya varacaksın. Bu arada, dün geceki ekibinizin geri kalanının hâlâ size katılıp katılmadığını sormak istiyordum."

Bu güzel bir soru. O kadar çabuk ayrıldım ki Heath ve Lacey'den net bir cevap alamadım. Bu, gecenin çoğunda yüzlerini emmelerinden de kaynaklanmış olabilir.

"Bizi mi arıyorsunuz?"

Soru, yeni tıraş olmuş ve ıslak taranmış saçlarıyla mutfağa giren Heath'ten gelir.

"Dün gece geri dönmüşsün," diyorum, bariz olanı söyleyerek.

"Elbette öyle yaptım. Kadınınız bu harika handa bizim için bir oda ayırtacak kadar kibardı. Boşa gitmesine izin veremezdim. Bir bebek gibi uyudum. Ayrıca, kazanmamız gereken bir çöpçü avı var."

* * *

Heath ve Lacey'ye April'ın ailesinin boş evinin önündeki sokakta beklemelerini söyledim. Görünüşe göre daha çok yüz emecekleri için dinliyorlar.

Arka bahçeden göle doğru yürürken April bana, "Cidden daha fazla ağaç ev sevişmesi için gizlice kaçmaya çalıştığını inanamıyorum," diyor.

"İnanın bana, daha fazlasını istemezdim. Ama burada olmamızın sebebi bu değil."

Parmaklarını "haydi canım sen *de*" der *şıklatıyor*. "Deneyebiliriz," diye öneriyor.

"Seni bir bağımlıya dönüştürdüm."

"Var. Bana ilaç vermelisin."

İskeleyle çıkan basamakları işaret ediyorum. "Sabırlı ol, çöreğim."

İskeleyle adımını atıyor. "Pekâlâ. Burada ne arıyoruz?"

"Tam arkanda." Rıhtımdaki ahşap çitaları gösteriyorum ve o da arkasını dönüyor.

"Bu çok garip." Diz çöküyor ve küçük ahşap bir nesne alıyor. Bir kedi kesiti. Ama sıradan bir kedi değil. Bu bir çita kesiti. Nefes nefese kalıyor. "Aman Tanrım."

Bana gösteriyor. Basit, babası tarafından bir gecede hızlıca oyulmuş. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Özellikle de altta yazılı olan kelimeler. Okuyor, "Seninle gurur duyuyoruz. İşin için tebrikler! Sevgiler, annen ve baban."

Bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor, ailesinden gelen bu küçük hediyeyi, onu *anladıklarını* gösteren bir jesti sindirmeye çalışıyor. Ama tam olarak anlayamadığım bir şey var.

"Hangi konserden bahsediyorlar? *Sporting World*'deki mi?" Onun için umutla parmaklarımı çaprazlayarak soruyorum.

"Evet, bu çılgınca değil mi?" diyor, sesi hayret dolu. "Dün gece öğrendim. Döndüğünde sana söylemeyi unuttum, çünkü seni öpmekle o kadar meşguldüm ki."

"Ve benimle birlikte başka şeyler" diye ekliyorum.

Gözleri tekrar çitaya kayıyor. "Sanırım babam bunu benim için yaptı."

Ona kocaman sarılıyorum, ayakları yere değmesin diye onu kaldırıyorum. "İşi alacağını biliyordum."

"Bana inandığın için teşekkür ederim." Kolları etrafımda dönüyor ve bana sıkıca tutunuyor. "Bu çitayı seviyorum. Bunu yapmalarını seviyorum."

"emin olmamı istediler." "Sen olmasaydın bulabileceğimi sanmıyorum." "Bunu söylemenin güvenli olduğuna eminim."

Onu yere bıraktığımda, tekrar öptüm. çok zor.

Elini tutuyorum ve kardeşime, Lacey'ye ve ekibin geri kalanına etkinliklerin sonu için handa yeniden katılmak üzere avludan ayrılıyoruz.

Sunnyside'ın çimlerine doğru yürürken dün gecedan beri kazanmayı hiç düşünmediğimi fark ettim. Aslında umursamadığımı da fark ettim.

Bu iyi bir şey.

* * *

Heath tahta bir kutuyu çimlerin ortasına taşıırken ben de kağıttan kayıklardan yapılmış bir taç taşıyorum. Kardeşim kutuyu çimenlerin kenarına yerleştirirken ben de tacı piknik masasının üzerine koyuyorum.

"Bu nasıl görünüyor?" Heath sesleniyor.

April'in babası başıyla onaylıyor. "Aferin Heath," diyor ve ardından sandalyeleri yeniden düzenlemek için yardımlarını istemek üzere iri yarı üçüzlere dönüyor.

Artık sadece beni değil, herkesi işe alıyor. Yardım etmeyi umursamadım ama artık beni test etmediği için memnunum. İçimde onun testini geçtiğime dair bir his var ve buna çok minnettarım.

Heath bana katılıyor ve bir kolunu bana doluyor. "Aile çılgın bir şey." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle."

"Ama hoşuma gitti." "Evet, çok hoşuma gitti."

Birkaç dakika sonra April'in annesi tahta kutuya doğru yürüyor, Carol da yanında.

Carol megafonu ağzına götürüyor. "Dört yılda bir düzenlenen Hamilton ve Moore Yaz Çim Olimpiyatları ve Oyunları'nın bayanları ve bayları. Hepinizin beklediği an geldi. Cesurca oynadınız. Cesurca yarıştınız. Ve hepsinden önemlisi, çok iyi vakit geçirdiniz. Değil mi?"

Kollar havaya kalkıyor. Sesler yükselir. Çocuklar titriyor. Ve April bana göz kırpmıyor, *en iyi zamanı söylüyor*.

"Ve bu yıl heykeli büyük bir onur ve gururla ailemden yakın arkadaşım Pamela'ya devrediyorum," diyor Carol, takım kupasını almak için çimlere uzanıyor ve April'in annesine uzatıyor. "Oh, bekle. Özür dilerim. Bunun yerine kocanın onu sevmek isteyebileceğini mi düşündün?" diye soruyor ve Pamela kupayı tutarak gülüyor.

"Onunla yapacağı şey bu. Belki gelecek yıla kadar yorganının altında bile uyuyabilir" diyor Pamela.

April'a bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu yıllık mı?"

"Eskiden dört yılda bir yapılırdı. Görünüşe göre bazı hevesli kunduzlarımız var." Göz ucuyla, April'in babasının birkaç metre ötede çimlerin üzerinde durduğunu, güneş tepede parlarken gözlerini kısıtığını ve ayak parmaklarının üzerinde zıpladığını fark ediyorum. Adam ödülünü almak için sabırsızlanıyor.

"Gidin alın Bay Hamilton," diyorum.

"Bunu hak ettin."

Bakışlarımla buluştu. "Theo?"

"Evet?"

"Kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler." "Her zaman."

Karısına doğru yürürken, içimde garip bir his dolaşıyor. İlk başta tam olarak adlandıramadığım bir his. Sonra göğsüme yerleşiyor ve bunun bir aidiyet olduğunu fark ediyorum. Sanki bu çılgın aile ve arkadaş grubunun bir parçasıymışım gibi.

Ait olmak çok güzel bir duygu.

April'in babası kupayı başının üzerinde tutuyor ve şöyle diyor: "Bu benim için çok önemli çünkü hepinizin burada olduğu anlamına geliyor. Hepimizle birlikte. Tek istediğim de bu."

Podyuma dönüştürülmüş ahşap kutudan birkaç adım uzaklaşır, durur ve "Bireysel kazananı açıklayayım mı?" der.

"Evet!"

Bağırışlar Emma ve Libby'nin yanı sıra Huey, Louie ve Dewey'den geliyor. Kısa bir an için içimde bir umut ışığı parladı. Belki kazanırım.

Ama on saniye sonra Josh'un sesi . "Junk in the Trunk, çim boylu ve karpuz yeme yarışmalarındaki harika çalışmaları sayesinde Emma'yı galip ilan ediyorum."

Genç çığlık atar ve sevinçten dans eder.

On altı yaşındaki kızın zafer dansını izlerken içimdeki umut titreşimi onun için mutluluğa dönüşüyor. Josh ve Carol kâğıttan kayık tacını onun başına yerleştiriyorlar. April, Heath, Lacey ve Dean de dahil olmak üzere herkes onu alkışlıyor.

April'in balo eşinin alkışlarını izlerken aklıma bir fikir geldi. Kendimi affettirdim, gururumu ayaklar altına aldım ve Dean'in yanına gittim.

"Selam dostum. Seninle bir şey hakkında konuşabileceğimi umuyordum." "Tabii, buyur" diyor neşeli bir gülümsemeyle.

"Daha derine inmesi gereken konuşan bir tost makinesinden bahsettiniz ve bu beni düşünmeye itti...." derken kalabalıktan uzaklaşıyoruz.

Bölüm Kırk Dört

Nisan

Veda etmek beklediğimden daha zormuş.

Belki de evde olmayı seviyorumdur.

Belki de bir parçam hep Wistful'da kalacak. O akşam Jeanie Teyze beni arka güvertede kenara çekmeden önce herkese milyonlarca kez sarılıyorum.

Sanki büyük bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes alıyor. "Geçen sabah seni ilk gördüğümde biraz ısrarcı davrandım. Linus konusunda ısrarcıydım ve bunun için özür dilerim."

"Jeanie Teyze, hiç sorun değil. Hiç düşünme bile."

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Ama bunu ve başka pek çok şeyi iki kez düşündüm. Umarım bu da çok ısrarcı olmaz, ama şehre gelmek benim için eğlenceli olabilir, belki seni yemeğe çıkarabilirim, bir müzeye gidebilirim, yaptıklarını daha fazla görebilirim."

Göz kırptım. Bunu beklemiyordum. Ama belki de bu teklif, Katie'nin geçen akşam Jeanie Teyze'nin arada sırada biraz daha heyecan istediği yönündeki gözlemiyle örtüşüyordur. Tavuk kadınlarının yumurta çiftliğinde ona daha fazlasını. Ve eğer torununda da henüz bir hareket bulamadıysa, belki de *şehrin* garip metropolüne girerek bunu elde edecektir.

Bu benim için fazlasıyla işe yarar.

"Ev sahibiniz olmayı çok isterim,"
diyorum. "O zaman bu bir randevu."

Theo'nun beni tren istasyonuna götürmesi için hırlayan leopara doğru ilerlerken - merhaba, iki saat bisikletin arkasında gitmeyeceğim - Tess

Kollarını bir kez daha bana doluyor. "Seni özleyeceğim," diyor usulca.

"Oh, kes şunu. Kaybedecek vaktin yok."

"Seni kesinlikle özleyeceğim," diyor, ses tonu ciddi.

"Hey, iyi misin?" Gözlerimi onun üzerinde gezdirmek için ayrılarak soruyorum. "Ayrıca, koala bebeğin nerede? Kesende mi?"

"Cory ve ben danışmana gidiyoruz," diye ağzından kaçırıyor. Çenem düştü. "Ne?"

Başını sallıyor, yüz ifadesi aynı anda hem üzgün hem de umutlu.

"Ama ben," diye başlıyorum, kaşlarımı çatarak. "Arabadan sonra her şeyin daha iyi olduğunu sanıyordum."

". Öyleler," diyor Tess güven verici bir şekilde. "İşte bu yüzden gidiyoruz. Onları bu şekilde tutmak için. İkimiz de çocuklar yüzünden çok bunaldık, ama özellikle ben. Ve bir saatliğine gizlice uzaklaşana kadar birbirimizden uzaklaştığımızı fark etmedik. Aramızın düzelmesi için bir saatten fazlasına ihtiyacımız var. Bu yüzden biz düzenli olarak danışmana giderken annem çocuklara bakacak."

"Bu iyi bir şey mi?" Emin olmak için sordum.

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Bu iyi bir şey. O kıvılcımı tekrar bulmamız için çalışmamız gerekecek. O gece arabada bulduk ve şimdi onu bir daha kaybetmediğimizden emin olmak istiyoruz."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum ve bu kadar harika biri olduğun için hâlâ kızgınım, çünkü ben ortanca çocuk olarak kaldım ve sen ailenin havalı bebeğisin."

Gülüyorum. "Ben oldukça havalıyım."

Sonsöz

Bir yıl sonra

"Geç kalacağız," diye sesleniyorum siyah bavuluna bikinisini yerleştirmekte olan April'a.

"Bir sonraki treni yakalınız," diyor, seyahat konusunda her zaman olduğu gibi kaygısız bir şekilde.

Başımı salladım. "Hayır. *Bu* treni yakalayacağız."

"Neredeyse evde değildim. Nefes almak için neredeyse hiç zamanım olmadı." Kısa süre önce Los Angeles'ta bir film üzerinde çalıştığı ve uzay yaratıklarını altın rengine boyadığı bir görevden döndü.

"Connecticut'ta nefes alabilirsin," diyorum, çünkü hafta sonu için Wistful'a doğru yola çıkmıştık. Ailesine onu elimden geldiğince oraya götüreceğime söz vermiştim ve bu sözümü tuttum. Bavulunun fermuarını çekmesine yardım etmek için diz çöküyorum.

Bir araya geldiğimizden beri yarım düzineden fazla kez ailesini görmeye gittik. Şükran Günü, Noel, birkaç uzun hafta sonu ve benim doğum günüm vardı. Heath ve Lacey bu vesileyle bizimle orada buluştu ve Lacey April'ın annesine bir ev sahibesi hediyesi verdi - kendi yaptığı yeni bir kolye. April'ın annesi onu bir sonraki görüşümde bile taktı. O ziyarette Cory ona Noel'de hediye ettiğim bir tişörtü giymişti; üzerinde bir tilki resminin üzerinde FOR kelimesi ve SAKE yazıyordu. Brooklyn'deki hipster tişört mağazasından almıştım ve bunun havalı olduğunu düşünmesi için tek gereken buydu. Neyse ki Cory artık bekar hayatıma o kadar da hayran görünmüyor ve bunun tek nedeni bir kız arkadaşım olması değil. Aynı zamanda Tess'le artık daha mutlu oldukları için.

Brooklyn'deki küçük stüdyodan çıkıp onun daha büyük evine taşındığımdan beri April ve ben birlikte yaşıyoruz. Tüm faturaları bölüşüyoruz. Evet, kız arkadaşımın işleri oldukça iyi gidiyor ve *Sporting World* mayo baskısı o kadar beğenildi ki bir sonraki için tekrar davet edildi. Ama benim de durumum fena değil. Hala barmenlik yapıyorum, çünkü bir aktör olarak ne zaman iş çıkacağı belli olmuyor.

Komik olan da bu. Aktör değildim, ama şimdi öyleyim. Güneyli ağzıyla konuşan yeni bir kamyonetin yer aldığı şu son kanal reklamı var ya? O bendim. Kükreyen konuşan bir kaplanın olduğu Tiger Puffs kahvaltılık gevrek kutusu? Bendeniz. Ayrıca, çok ihtiyacı olan kadınlara orgazm dağıtan bir süper kahraman hakkında gece geç saatlerde yayınlanan yaramaz bir çizgi filmde tekrar eden bir karakter olarak seslendirme işi aldım. Güzel bir dizi. Benim karakterim konuşan bir vibratör. Bakın, her şey düşünüldüğünde, kadınlar için bir zevk cihazına ses vermekten daha kötü işler de var.

Çok daha kötü şeyler.

Dean seslendirme işine girmeme yardımcı oldu, çünkü onun ajansı beni bir Fransız kavrulmuş kahve markası için Fransız aksanıyla oynadığım ilk reklam filminde oynattı. Ama tohumun ekilmesinde asıl övgüyü hak eden April'di. Telefon rehberini okumamla ilgili yorumunun kibriti çakan alev olduğunu bilmiyordu. Sanırım başından beri göz olan özel bir yeteneğim vardı. Sadece birinin bunu duymasına ve beni dürtmesine ihtiyacım vardı. Kiralık erkek arkadaş işini özlemiyorum. Onun gerçek erkek arkadaşı olmak çok daha iyi para kazandırıyor, paradan bahsetmiyorum.

April'in hizmetlerim için aldığı ücrete gelince, bana tekrar ödeme yapmaya çalıştı. Birçok kez denedi. Her seferinde reddettim. Parayı asla kullanmayacağını söyledi ve küçük topuklarını içine gömdü. Ta ki ben istemeyi nasıl bıraktıracığımı bulana kadar. Ücreti aldım ve gönüllü olarak çalıştığı sanat programına bağışladım.

Öğrendiğinde kollarını bana doladı, beni öpücüklere boğdu ve "Senin bir dangalak olmadığını biliyordum" dedi.

Ama treni kaçırsak ben de kaçıracağım, bu yüzden onu aceleyle dairemizden çıkarıp bekleyen Lyft'e bindirdim ve tren istasyonuna doğru yola çıktık. Terminalden aceleyle geçip trene doğru ilerliyoruz. İlk gördüğü vagona yöneldi, bir otobüs kabini.

Ben de ona. "Birinci sınıf, cupcake."

Kaşlarını çattı. "La-di-da."

Elini tutuyorum ve rahat, lüks koltuklara oturduğumuz kabinimize gidiyoruz. Yerleşirken "Sen tanıdığım en iyi konuşan vibratörsün," diyor ve sonra bana bir öpücük veriyor. Tren istasyondan hızla çıkarken bana biraz daha yaklaşıyor ve başını çevirerek göz göze gelmemizi sağlıyor. "İlk tren yolculuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Her ayrıntıyı hatırlıyorum. O zaman bana söylediğin her şeyi de hatırlıyorum."

Soru sormak için bir kaşını kaldırıyor.

Birkaç dakika sonra yemek kabinine gidiyoruz ve orada sadece biz varız. Keten bir masa örtüsü olan ve şampanya kadehlerinin çoktan doldurulduğu bir masaya oturuyoruz.

Bana meraklı bir bakış attı.

"Tren yolculuğu çok romantik, sence de öyle değil mi?" Gülüyor. "Hiç de değil demiştin!"

Ona bir kadeh şampanya uzatırken omuz silkiyorum. "Bunu hatırlamıyorum." "Havyar istediğim için benimle alay etmiştin."

"Bunun arkasındayım. Havyar iğrençtir. Ama şampanya değil.

Hadi kadeh kaldıralım."

Kadehini kaldırıyor. "Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Tren yolculuklarının romantik olmasına."

Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Buna içebilirim."

Şampanyasından bir yudum alıyor, ben de aynısını yapıyorum. Flütü bıraktığımda cebime uzanıp telefonumu alıyorum ve başparmağımı ekranda kaydırıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve cep telefonu ile bir anı bölerek ne halt ettiğimi soruyor.

"Daha önce hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey gördüm," diyorum ve bir e-posta taslağını gönder tuşuna basıyorum.

"Ve bana şimdi mi gösteriyorsun?" "E-postanı aç."

Omuz silkiyor ve telefonunu eline alırken *bu iyi bir şey olsa iyi olur* diye iç geçiriyor. "Bu bir GigsForHire bağlantısı," diyor yüzünü kaldırarak.

"Huh. Ne kadar ilginç."

Kaşları çatıldı. "Hamster tekerleği mi arıyorsun?" "Aç onu."

Bağlantıya tıklıyor, sonra usulca "Bu bir reklam" diyor.
Ekranı okurken yeşil gözlerindeki tepkiyi izliyorum.

Bir yere gidiyorsunuz ve izinli birine mi ihtiyacınız var? Ben senin adamım

Ben yakışıklı, 29 yaşında eski bir mahkumdan oyuncuya dönüşmüş biriyim. En değerli varlığım, benimle birlikte sürdürdüğünüzde, kollarınız hırlayan leoparın üzerinde belime sarıldığında en iyi şekilde görünür. Konuşan bir vibratör olarak tuhaf saatlerde çalışıyorum, ama sen de öyle. Düğün, buluşma, parti, akşam yemeği, uçak yolculuğu, iş suaresi ve hatta spor salonu için beni randevunuz olarak almak isterseniz, ben varım. Aslında, beni hemen hemen her şey için randevunuz olarak görmek istiyorsanız, sadece evet deyin.

İsteğiniz üzerine aşağıdaki şeyleri yapabilirim:

1. Sizi güldüren eğlenceli hikayeler paylaşın, örneğin Kaliforniya'daki bir altın kasabasına yapacağımız yolculukta size kollarıma atlamanıza neden olacak ürkütücü hayalet hikayeleri anlatacağım.
2. Sizin için bir ağaç ev veya bir ev inşa edin.
3. İsterseniz birlikte bir emu evlat edinin. Ona Bart adını verebiliriz, ama sadece tam adıyla çağırırsak - Emu Bart.
4. Hayatın iniş ve çıkışlarında yanınızda olacağım.
5. Hula-Hoop. Evet, bu bir örtmece.
6. Seninle langırt, atari ve bowling oynayacağım, çünkü bu oyunlarda seni düzenli olarak yendiğimi kabul ettik, ama bir oyun için heyecanlandığında çok sevimli, seksi ve güzel olduğun için kazanmana izin vereceğim.
7. Düzinelerce sandalyeyi kaldırmayı, çadırda uyumayı veya kömür taşımayı gerektirse bile ailenizi sık sık ziyaret ettiğinizden emin olun, çünkü onlar sizi çok seviyor ve ben de şimdi onları seviyorum.
8. Hayatımın sonuna kadar seni seviyorum.

Bu becerilerden herhangi biri ihtiyaçlarınızı karşılıyorsa, lütfen yanıt verin ve yaşam boyu etkinlik için beni ayırtın. Çok çeşitli aksanlar mevcut olmaya devam ediyor. Hizmetlerim kesinlikle platonik değildir ve ideal olarak her gece yatay seçeneği kullanacağınızı umuyorum. Herhangi bir ücret yoktur, ancak tüm menü öğelerini tercih seçerseniz, lütfen evetinizi bir öpücük şeklinde verin. Çalışmamdan tamamen memnun kalırsanız, yakın gelecekte seçtiğiniz bir hafta sonunda siyah kravatlı ve beyaz elbiseli bir ilişki için hazırlanalım. Hayatımızı birlikte muhteşem kılmak için %100 Memnuniyet Garantili bir taahhülle geliyorum.

Kafasını kaldırdığında ben çoktan dizlerimin üzerine
çökmüştüm. "Theo," diye fısıldıyor merakla.

Elini elime alıyorum ve içimde dört nala koşan sinirlerin vahşi izdihamını
görmezden geliyorum. "Sana evlenme teklif ettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Nefes nefese kalıyor ve şaşkın bir öksürük sesi çıkarıyor. "Evet," diye ağzından geçiriyor. "Evet dedim."

Coşkusu onu bu kadar sevmemin bir başka nedeni. Cebimdeki kutudan elmas tektaş çıkarıp çevirerek açıyorum ve "Benimle evlenir misin?" diyorum.

Gülüyor, yanına oturmam için beni yukarı çekiyor ve "Cevabım hala evet. Her zaman evet. Sadece evet. Benim için gerçek anlaşma sensin. Her zaman öyleydin. Her zaman da öleceksin."

Yüzüğü parmağına geçiriyorum. "Çok güzelmiş," diyor.

"Sen de öylesin. İçten ve dıştan. Geçmiş olan bir adamken bile beni sevdiğin için teşekkür ederim. Hâlâ o adamım ama artık daha iyi bir adamım çünkü sen benim bugünümdesin."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Ve senin geleceğin. Bunu sakın unutma."

"Asla yapmam." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Oh, ve bu da orijinal alakart listeden gerçekleşmiş olan son şey. "Herkesin önünde sana evlenme teklif edeceğim. Ben biraz değiştirdim. Senin önünde evlenme teklif ettim."

"Ben de böyle istiyordum."

Sonra onu gerçekten heyecanlandıran en iyi karanlık sonrası sesime geçiyorum. "Ama sanırım başka bir tren fantezin daha var, tatlım."

Dudakları yaramaz bir sırtışla kıvrılıyor. "Ben yaptım. O da gerçekleşecek mi?" "Neden *bu* treni yakalamak zorunda olduğumuzu sana söylemiş miydim? Daha geçenlerde tren programına eklendi ve bu bölgede çalışan diğer trenlerin sahip olmadığı bir özelliğe sahip."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapmadın."

Ona yaklaşıyorum, saçlarını omzundan ayırıyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Yataklı vagonu var."

Ve Wistful'a giden yolun geri kalanında bunu mükemmel bir şekilde kullanıyoruz.

Teşekkür

Eileen'e bu inanılmaz fırsatı mümkün kıldığı, bana hikayemin parlamasına izin verme şansı verdiği ve onu daha iyi hale getirecek içgörüyü sağladığı için teşekkür ederim. SMP'deki tüm ekibe minnettarım; Jennifer'a beni göreve getirme konusundaki hevesi için ve Tiffany'ye süreci yönettiği için. Tüm stratejisi ve rehberliği için KP Simmon'a, her gün gösterdiği üstün yetenek için Helen Williams'a ve günlük çalışmaları için Kelley, Keyanna ve Candi'ye derin şükranlarımı sunuyorum. Kartal gözleri için Lynn'e teşekkür ederiz. Hepsinden önemlisi, perdenin arkasındaki sihirbaz ve bir yazarın bakımı ve beslenmesinden anlayan ve her zaman benim için en iyisini düşünen Michelle Wolfson'a teşekkürler.

Şaşırtıcı bir şekilde, ailem hala her gün bana katlanmayı başarıyor ve hem iki ayaklı hem de dört ayaklı olanlardan gelen sevgi ve destekleri için minnettarım.

Her zaman ve her kitapta, en derin minnettarlığımı bunu mümkün kılanlara, okuyucularıma gidiyor. Sizi delicesine seviyorum.

Yazar Hakkında

New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı [LAUREN BLAKELY](#), ateşli, tatlı ve seksi çağdaş romantizm tarzıyla tanınıyor. Ailesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşamakta ve tüm romanlarını köpeklerini gezdirirken planlamaktadır. *Big Rock* ve *Mister O* gibi çok satan kitaplarıyla *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listelerinde seksenden fazla yer aldı ve 2 milyondan fazla kitap sattı. Komedilerden, pastadan ve iyi arkadaşlardan hoşlanıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

GERÇEK OLAY. Telif Hakkı © 2018 Lauren Blakely tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

Kapak fotoğrafları: çift © Joshua Resnick/Shutterstock.com; gazete © Feng Yu/Shutterstock.com www.stmartins.com

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Blakely, Lauren, yazar. Başlık:

Gerçek anlaşıma / Lauren Blakely.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Griffin, 2018.

Tanımlayıcılar: LCCN 2017059164 | ISBN 9781250165930 (ticari ciltless kitap) | ISBN 9781250165947 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3602.L34964 R43 2018 | DDC 813/.6-de23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2017059164> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250165947

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Temmuz 2018

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi İthaf

Önsöz: Theo Birinci
Bölüm: April İkinci
Bölüm: Theo Üçüncü
Bölüm: April Dördüncü
Bölüm: Theo Beşinci
Bölüm: Nisan Altıncı
Bölüm: Theo Yedinci
Bölüm: Nisan Sekizinci
Bölüm: Theo Dokuzuncu
Bölüm: Theo Onuncu
Bölüm April On Birinci
Bölüm: Theo On İkinci
Bölüm: Nisan On Üçüncü
Bölüm: Theo On Dördüncü
Bölüm: Theo On Beşinci
Bölüm: Nisan On Altıncı
Bölüm: Theo On Yedinci
Bölüm: Nisan On Sekizinci
Bölüm: Nisan On
Dokuzuncu Bölüm: Nisan
Yirminci Bölüm: Theo

Yirmi birinci bölüm: April
Yirmi İkinci Bölüm: Theo
Yirmi Üçüncü Bölüm: Theo
Yirmi dördüncü bölüm: April
Bölüm Yirmi beş: Theo Yirmi
altıncı bölüm: April Bölüm
Yirmi yedi: Theo Yirmi
Sekizinci Bölüm: Nisan
Bölüm Yirmi Dokuz: Theo
Otuzuncu Bölüm Nisan Bölüm
Otuz bir: Theo Bölüm Otuz
İki: Theo Bölüm Otuz üç:
Nisan Otuz dördüncü bölüm:
Theo Bölüm Otuz beş: Theo
Bölüm Otuz altı: April Bölüm
Otuz yedi: Theo Bölüm Otuz
sekiz: Theo Bölüm Otuz
dokuz: Nisan Kırkıncı Bölüm:
Theo
Kırk birinci bölüm: Nisan
Kırk ikinci bölüm: April
Kırk üçüncü bölüm: Theo
Bölüm Kırk Dört: Nisan
Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

